



DiLi

Tác giả của **TRẠI HOA ĐỎ**

7 ngày TRÊN SA MẠC

TẬP TRUYỆN NGẮN

PHUONGSONG

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

7 NGÀY TRÊN SA MẠC

Tuyển tập truyện ngắn

Tác giả: **Di Li**

Thể loại: Trinh thám

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Ebook: **Cuibap**

Nguồn text: **Waka**

7 Ngày Trên Sa Mạc

Ánh sáng lọt qua khe cửa hắt lên sống mũi anh ấm nóng. Anh không dùng đồng hồ, không dùng điện thoại di động, không dùng bất cứ thứ gì thuộc về trang thiết bị văn minh kể từ sáng nay, nhưng nhìn bóng nắng, anh biết kim giờ đã chạm tới số 5. Anh cuộn chiếu và mở cánh cửa gỗ. Các chũr tăng đang đi lại trong sân làm bóng áo vàng sáng lên trong nắng non. Tiếng kinh tụng hầu đã vô cảm, không còn ham muốn, không còn giận dữ, không còn si mê, không còn thù hận. Khi anh bước qua bậc thềm mát lạnh của gian chính, quỳ gối trước pho tượng Phật bằng vàng mang dáng hình khổ hạnh, Phra Suphan mắt vẫn đang nhắm nghiền, bàn tay trái đưa cho anh quyển kinh. Trác thực sự ngạc nhiên, khẽ liếc Suphan. Khuôn mặt ông ngăm ngăm xương xẩu, dường chỉ còn da và xương. Phra Suphan đã tách được phần hồn và xác rồi sao? Do đâu ông biết được có người vừa ngồi xuống cạnh mình? Do đâu ông biết được đó chính là anh?

Trác lần giở những trang giấy màu vàng nhạt, miệng tụng kinh trong vô thức, tuy nhiên anh không thể nhập trí óc và những lời kinh kệ vào làm một, anh cũng không thể tách rời phần hồn và phần xác như Phra Suphan, những hình ảnh lưu lại trong vỏ não như một cuộn phim cũ nát cứ tua đi tua lại, đôi lúc trộn lẫn vào lời niệm. Trong đó, khuôn mặt của sư trụ trì Phra Suphan không phải vô cảm như đang bên cạnh anh mà đây sống động hết lúc anh gặp ông lần đầu tiên vào buổi tối hôm qua.

- Nếu con muốn chia sẻ điều gì, hãy tìm đến ta. – Sau cùng Phra Suphan lên tiếng và rời khỏi gian thờ.

Trác vẫn mãi miết đọc lời niệm, nhưng càng lúc trí óc càng trở nên hỗn độn. Khi anh đứng lên, bóng nắng đã hắt xiên vào trong điện. Anh bước qua sân giữa để vào trai phòng của Phra Suphan.

- Thừa thầy, con muốn biết cái chết là gì. – Trác vụt nói ngay khi nhìn thấy tấm lưng gầy gò của Suphan, sợ rằng nếu ông quay mặt lại, anh sẽ câm nín như đã từng.

Suphan im lặng. Mãi sau ông mới lên tiếng, mắt vẫn không rời một điểm bất định trên tường.

- Muốn biết cái chết là gì, con cần phải hiểu sự sống.

- Con đã thấu hiểu sự sống, không ai hiểu nó hơn con. – Anh nóng lòng ngắt lời Suphan. - Con muốn dứt bỏ luân hồi và nghiệp chướng. Nguồn gốc của mọi tội lỗi và khổ đau mà con đang gánh chịu là những ngu muội mà con sẵn sàng để vượt qua. Con đã sẵn sàng từ bỏ mọi ham muốn, quyền lực, của cải và dục vọng.

- Bằng cách nào đây?

- Bằng sự giải thoát.

- Đức Sakya Mouni đã nói rằng con đường khổ hạnh cũng tối tăm vô nghĩa như con đường vinh hoa phú quý. Đây không phải là sự giải thoát. Cái chết càng không phải là giải thoát. Đó chỉ là trạng thái chuyển tiếp của kinh nghiệm thực tại trước khi chuẩn bị tái sinh. Nó sẽ chấm dứt khi thần thức thực sự tái sinh trở lại vào một trong những cảnh giới của sáu cõi luân hồi. Thần thức nếu chưa giác ngộ, vẫn chìm đắm trong ảo tưởng hiện tại cũng như vị lai, bởi chính tâm thức tạo ra thế giới sự vật. Nhân đã gieo thế nào thì quả sẽ gặt đúng thế ấy.

Khi Trác rời khỏi trai phòng, những người đồng hành đã đợi anh ngoài sân giữa. Trên tay mỗi người cầm một túi xách nho nhỏ. Họ đều vào chùa trước anh. Đối với một vài người, chùa sắp tới sẽ là điểm cuối cùng mà họ di chuyển.

Trác bước đều trên vỉa hè, đôi mắt nhìn vô định vào dòng người xuôi ngược. Bangkok đang vào mùa khô. Cái nắng như lửa vờn trên chảo rang làm ráo tức thì những giọt mồ hôi vừa ứa, rồi lại tiếp tục luồn hơi nóng vào từng nội tạng của những người khách bộ hành. Có thể họ đã đi được gần chục cây số. Hai người trong số họ đã lên một chiếc taxi để tiếp tục cuộc hành trình, còn Trác kiên trì bước tiếp. Nắng đã gần giữa đỉnh đầu. Nắng hòa nhịp khô rát vào dạ dày đang sôi réo. Nắng hắt hơi hăm hập từ mặt

đường nhựa lên đôi bàn chân đã chớm chày xước. Anh thấy mình sắp kiệt
lả xuống vệ đường, và đó chính là điều anh muốn. Hồi còn nhỏ, một nhà sư
giảng đạo cho gia đình anh nói rằng thể xác là cái bình đựng và thứ chứa
trong nó là linh hồn. Phần hồn vốn dĩ trong sạch nhưng phần xác bản chất
luôn ham muốn. Muốn xác và hồn cân bằng thì hãy đày đọa thể xác, chỉ
như vậy mới có thể giải thoát khỏi vòng lao. Đúng lúc ấy, một luồng gió
mát làm dịu đôi chân đang sưng tấy, làm nhẹ bỗng đầu óc đang ong nắng,
gió mơn man trên môi đã hầu nứt nẻ. Trác nheo đôi mắt rất bồng. Anh đang
đứng trên con đường chạy ven sông Chao Phraya. Gió sông khiến làn da
khô ráp của anh mềm lại, hết như khi anh hứng đầy lồng ngực những cơn
gió của biển đêm.

Khách sạn Kuta Paradiso khi về đêm là một trong những nơi thú vị
nhất của bãi biển Kuta. Trên sân khấu dựng sát bể bơi, một ban nhạc da đen
đang trình diễn những giai điệu bằng tiếng Pháp. Anh ngồi bên chiếc bàn
bằng mây sát mặt nước, đối diện hai người bạn hàng quốc tịch Mỹ gốc
Việt. Khi chai bia lạnh thứ tư gần hết thì cũng là lúc câu chuyện giữa họ đã
cạn. Hayden Trịnh vóc người cao lớn, da ngăm ngăm đen, đôi mắt sáng sủa
và thân thiện, còn Christopher Nguyễn dáng hơi gầy, da trắng và ánh nhìn
sắc lạnh. Hayden nâng chai bia.

- Nghe chừng anh Trác đã có vẻ buồn ngủ. Một buổi tối ở nơi đẹp nhất
bãi biển thiên đường dường như vẫn còn thiếu một thứ gì đó. – Hayden
nháy mắt.

Trác vội giơ tay.

- Có gì đâu, tôi đang rất hứng thú.

- Chúng ta còn có chung một niềm hứng thú nữa là nước Việt. Chúc
cho dự án lần này thành công trên quê hương.

Ba người chạm nhẹ chai bia nhưng ánh mắt của Hayden Trịnh hướng
ra một phía khác. Cả Trác và Christopher cùng nhìn về phía bên kia bể bơi.
Một đôi chân dài đang sải bước dưới rặng dừa, chiếc váy satin màu xám
bạc bó sát cơ thể, những lọn tóc to mềm mại thả sát lưng trần màu mật ong,

khuôn mặt xương hơi góc cạnh kiêu hãnh dưới ánh sáng phản chiếu từ làn nước.

- Một vẻ đẹp choáng váng. – Hayden nheo mắt. – Tôi dùng từ có đúng không nhỉ? Đã lâu rồi cả tôi và Chris đều không nói tiếng Việt.

Trác nhìn lên sân khấu. Nữ ca sĩ da màu tóc quăn tím đang ngân nga những giai điệu gợi cảm trong tiếng trống dập dồn. Hayden vẫn không thể rời mắt khỏi góc kia của bể bơi. Cô gái đã ngồi xuống một chiếc bàn trống và gọi đồ uống. Chừng mười phút sau, Hayden lên tiếng.

- Nàng đi một mình?

Ngay tức thì, anh ta rời bàn nước và đi về phía cô gái. Hayden trao đổi vài câu gì đó rồi quay trở lại. Lần này, bên cạnh anh có cả kiều nữ lạ mặt. Hayden tự giới thiệu.

- Tôi và Christopher là thành viên hội đồng quản trị của International Resources, chuyên phân phối sản phẩm sa khoáng. Công ty mẹ đóng tại San Fransisco và Chris phụ trách trực tiếp chi nhánh ở Jakarta. – Hayden quay sang Trác. - Còn đây là anh Chakri Thatlacheewo, chủ tịch hội đồng quản trị công ty khai thác chế biến quặng Titan ở Việt Nam.

Kiều nữ chìa tay cho từng người và khi đến Trác. Cô mỉm cười.

- Rất vui được biết anh Thaclan... - Cô gái hơi lúng túng.

- Thatlacheewo. – Anh vội chữa lại. – Nhưng cứ gọi tôi là Chak hoặc Trác cũng được. Tôi sinh ra ở Thái nhưng bố mẹ đều là người Việt. Tôi là người Việt trăm phần trăm.

- Em cũng thế, mẹ là người Việt, cha gốc Trung Hoa đại lục nhưng sống ở Singapore từ nhỏ. Tên em là Susanna Tử Kỳ, nhưng mọi người cứ gọi là Suzy.

Qua câu chuyện, Suzy cho biết rằng cô đang học ngành thiết kế nội thất ở bên Mỹ, nhân kết thúc bốn năm đại học, cô về nước theo cha đi nghỉ dưỡng. Tối nay cha cô hơi mệt nên về phòng sớm. Sáng hôm sau, Trác cũng được gặp ông Giang Triệu Nhân, cha của Suzy, tại phòng ăn. Ông là một người đáng kính với dáng người cao gầy, khuôn mặt khắc khổ và nụ cười dễ mến. Giang Triệu Nhân đồng thời là chủ tịch một tập đoàn bán lẻ ở Singapore.

Hayden đứng dậy, nâng cao ly Dry Martini.

- Chúc mừng cho cuộc gặp gỡ bất ngờ này. Tất cả chúng ta đều có một điểm chung thú vị về cội nguồn. Hy vọng những ngày nắng gió ở Bali sẽ trở thành kỷ niệm đẹp. Không biết tôi dùng từ có đúng không nhỉ?

- Suzy, - Trác thêm lời. – vừa rồi tôi rất ngạc nhiên về tiếng Việt của em.

- Mẹ em nghiêm khắc lắm, nói chuyện với mẹ không được dùng ngôn ngữ khác.

Suzy ngả người vào thành ghế. Hai ngón tay thon dài hờ hững đỡ ly rượu. Khuôn mặt cô nhìn gần dễ thương và bớt phần kiêu kỳ. Hayden và Suzy nhanh chóng cuốn hút vào câu chuyện. Tình cờ Suzy cũng đang theo học tại bang Massachusetts, là nơi đầu tiên mà gia đình Hayden định cư khi mới vào Mỹ, nên họ chia sẻ về một số kỷ niệm. Christopher rất ít nói. Anh ta lơ đãng nhìn rặng dừa dọc lối đi. Trác cũng không tham gia vào câu chuyện. Anh đang hết sức căng thẳng vì cuộc đàm phán vừa trao đổi với hai người đồng hương. Suzy không để ý gì đến hai người còn lại, tuy nhiên, một lúc sau cô tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Sao anh Trác ít nói vậy?

- Tôi... - Trác cười ngượng nghịu. – nói tiếng Việt không rành.

- Đâu có, anh nói tốt hơn tất cả mọi người ở đây.

- Với lại... tôi sống ở miền núi lâu quá rồi nên quên hết phép xã giao thông thường.

- Sao vậy? – Suzy càng ngạc nhiên hơn nữa.

- Em quên là tôi khai thác mỏ quặng, ngày đêm chỉ nhìn thấy rừng và núi hay sao?

Suzy cười to, tiếng cười trong veo như ly thủy tinh phản chiếu dưới ánh đèn vàng. Cùng lúc ấy, trống tambour bập bùng như trong một đêm cuồng quay lửa trại. Tay nhạc công da đen lướt trên mặt trống. Giọng anh ta thì thầm đầy khiêu khích “Je le vois dans tes yeux. Quand je chante pour toi. Se désir inavoué. D’être dans mes bras.” Vài đôi đứng nhảy ngay cạnh bàn nước. Những ngón tay Suzy nhúc nhích không yên trên đế ly rượu. Hayden chìa tay.

- Trác, cậu mời Suzy đi chứ.

- Xin lỗi, tôi không biết nhảy. Thậm chí tôi còn không biết đây là điệu gì nữa.

- Zouk. – Hayden ngạc nhiên. – Cậu đừng nói rằng rùng rú làm cậu quên mất âm nhạc rồi nhé.

Nói rồi, Hayden nhún vai.

- Đành phải mượn phép các cậu vậy.

Anh ta đứng lên và chìa tay cho Suzy. Hayden quay tấm lưng khổng lồ về phía anh nên Trác chỉ nhìn thấy lấp loáng những vệt satin đang chuyển động. Phần hông của Suzy và Hayden di chuyển mềm mại trong tiếng nhạc. Một điệu nhảy gợi tình thậm chí từ những thanh âm trống gỗ. Christopher vẫn ngó lơ đi chỗ khác như thói quen cố hữu.

- Tôi ghét những điệu nhảy xuất phát từ lục địa đen. Dân thuộc địa đói nghèo và lam lũ, không biết làm gì khác ngoài việc nhảy nhót và lên giường cho quên đời. – Chris nói một tràng bằng tiếng Anh vì không tìm được từ chính xác. – Nhảy nhót và lên giường, sinh con đẻ cái và tiếp tục nhảy nhót, lên giường.

Hayden và Suzy ngừng lại khi bài hát vẫn còn đang tiếp tục. Hayden nhún vai.

- Cô ấy không muốn nhảy với tôi nữa. – Hayden cúi xuống thì thầm. – Cô ấy muốn cậu.

Suzy vẫn đứng nguyên đó, chờ đợi. Trác luống cuống.

- Tôi không...

Hayden cau mày.

- I hope the titan mine won't kill the gentleman inside you.

Trác đành đứng dậy, và Suzy nhẹ nhàng kéo anh lại gần. Giữa anh và Suzy không còn khoảng cách. Qua lớp áo sơ mi, anh có thể cảm nhận sự mát lạnh của sóng vải satin đang chuyển động. Những con người này mang phong cách dạn dĩ của vùng Bắc Mỹ. Họ hành xử hoàn toàn không giống những người Thái hay người Việt anh biết. Suzy mỉm cười.

- Dễ lắm. Anh nhắm mắt lại và cảm nhận tiếng nhạc. Đấy, sau một nhịp phách, anh hãy chuyển động cùng em.

Trác nhắm mắt lại như một cái máy. Bờ hông gợn gàng và cặp đùi mềm mại của Suzy khẽ chuyển động. Trác hơi rùng mình. Anh nghe không rõ tiếng nhạc song lại có thể nghe thấy hơi thở của Suzy. Gió từ biển đêm đã bắt đầu ướm lạnh và hơi thở của Suzy ấm áp. Cô thì thầm.

- Anh nhảy được rồi đấy. Anh giỏi lắm.

Gã đánh trống kiêm ca sĩ ngân nga những giai điệu cuối cùng. Suzy hát theo khe khẽ và cặp hông cô chuyển động mạnh hơn. “Ce soir. Ce feu dans ton regard. Ne s’adresse qu’à moi. Et lorsque tu m’effleures de tes mots indécents. Je crois te sentir en moi.” Anh nghe má mình nóng rẫy trong hơi mặn của biển cả. Nếu như định mệnh chỉ bắt đầu đơn giản bằng việc bước chân bên trái hay bên phải, thì anh hẳn sẽ có hai sự lựa chọn, nhưng đôi khi, định mệnh mang hình hài một bàn tay thiên thần dưới sự sắp đặt của linh hồn quý dữ, lựa chọn duy nhất, không còn cách nào khác là nắm lấy bàn tay đó.

Đêm thứ hai, Trác ngủ lại Wat Chetuphon, ngôi chùa cổ đã qua vài thế kỷ. Đôi chân không quen đi bộ giờ đau nhức ê ẩm. Anh trở mình sang trái rồi sang phải, tiếng tụng niệm đều đặn không làm anh dễ ngủ hơn. Trác không thấy đói, nhưng anh thấy mình lả đi. Ly kakao duy nhất từ lúc chính Ngọ đến giờ làm dạ dày Trác cồn cào. Lúc chiều nay, Phra Sutta, sư trụ trì của Wat Chetuphon nói rằng anh thiền không đúng cách. Phra Sutta có dáng hình mập mạp và khuôn mặt đầy đặn. Ông cho rằng trong lúc thiền niệm, nét mặt anh vẫn đầy nổi u uẩn.

- Ôi samsara, người vẫn chưa đủ chân thành để đẩy tâm về cõi tịnh. Hãy dẫn mình mà thoát ly tất cả hư trần huyễn tưởng, đoạn trừ tâm niệm tà khúc, ấy mới là thiền.

Hồi sáng, những người đi cùng anh can ngăn khi nhìn thấy khúc cẳng chân rớm máu của Trác.

- Chúng ta chỉ là những người xuất gia tạm thời, đâu có phải là khất tăng để mà hành hạ thân mình. Xem cậu kia, mới chưa đầy một ngày mà cậu đã kiệt quệ. Sau một tháng khéo cậu xơ xác không khác gì xá lị.

Trong một lần đích thân thăm một mỏ sa khoáng ở vùng núi miền Bắc nước Việt, Trác tình cờ phát hiện ra ngôi chùa nhỏ ngay lưng chừng núi. Những ngôi chùa ở nơi anh không sinh ra thật kỳ lạ: rêu phong, thâm nghiêm và u tịch, nó không giống bao mái chùa rực rỡ như cung điện mà anh đã quen mắt từ tấm bé. Ngôi chùa ấy, chỉ có một nhà sư và một chú tiểu. Anh ngồi dưới bóng cây si giữa sân, hít sâu mùi hương hoa mộc đầy lồng ngực. Khi đối diện con người mặc áo nâu khổ hạnh, anh đồ rằng bát nước màu nâu có mùi vị đặc biệt mà ông mời khách cũng giống như chất phản quang dẫn truyền khi chụp X-quang, nó làm lộ hết những quanh co khúc khuỷu mà anh hằng giấu kín.

- Niết bàn ở ngay cõi luân hồi. – Ông chậm rãi. – Nó tồn tại trong sinh tử. Chúng sinh thường ngày vẫn có thể tu dưỡng và giác ngộ giữa vô thường. Người sống cũng như kẻ chết thấy đều mang trong mình thể tính thanh tịnh không sinh diệt. Ấy chính là Phật tính vậy. Phật không ở ngoài Tâm đâu.

- Bạch thầy, thầy đã giác ngộ, đã có thể hình dung đến Pháp thân¹ được chưa. – Trác hoàn toàn vui vẻ và anh muốn hỏi khó nhà tu hành chỉ biết sống bằng nước giếng trời và gạo trắng.

- Không ai có thể trả lời câu này cho con, nhưng ta vẫn hình dung đến một đại dương vô hạn định, lặng yên và tĩnh mịch, không tì vết tối tăm u ám. Trong ấy có bản thể của vũ trụ, chính là sinh tử và Niết bàn.

Song chiều nay, Phra Sutta bảo anh.

- Nirvana ư, chỉ khi nào con giải thoát khỏi luân hồi mới có thể vươn tới nơi cực lạc. Không ai khác ngoài con, phải tự tìm cách giải thoát cho chính mình.

Trác trở mình trên đất lạnh. Phra Sutta hiểu nhầm ý của anh. Anh không quan tâm con đường mình đang đi tới là Niết bàn hay địa ngục, nhưng anh muốn được giải thoát khỏi những nỗi ám ảnh đang cắn xé tâm thức như hàng ngàn con kiến dưới da thịt đang hun nóng căng chân chày xước. Khi Trác tọa thiền, anh không mong rằng tất cả nghiệp chướng chồng chất từ vô thủy có thể được gột rửa. Anh chỉ muốn những hình ảnh hỗn độn đang bám chặt lấy vỏ não như vôi bạch tuộc sẽ tan ra và rã nát. Khi nhắm

mắt thiên định, Trác cố dựng lên bốn bức tường đen trong óc, nhưng những ám ảnh như tên trộm vô hình liên tục đục thủng bức tường dày đặc ấy. Ngay cả lúc này, những lời tụng niệm mông lung hầu như chẳng còn ý nghĩa. Ký ức kia, mang đầy đủ sắc màu của gió, cát và biển cả đang tấn công thân thức anh, thân nhiên và tàn nhẫn.

Khi Trác bước ra khỏi khu resort để lên xe về phòng hội thảo, có một thứ gì đó mơ hồ làm anh chú ý. Trác vội ra hiệu cho người lái xe và gọi khe khẽ.

- Suzy?

Nàng chậm rãi quay lại, chậm rãi đưa bàn tay thiên thần làm chủ định mệnh của kẻ khác. Sau này, những khi cùng nàng điên dại hòa trong đợt sóng tuôn trào, Trác thường thì thầm rằng nếu ngày hôm ấy, anh rời khỏi phòng muộn hơn một chút, hoặc như mọi khi, sớm hơn một chút, anh và nàng sẽ như hai hạt cát trên sa mạc không bao giờ tiệm cận.

- Suzy? Tại sao em lại ở đây? – Anh kêu lên đầy ngạc nhiên.

Suzy miết hai tay vào chiếc váy cotton trắng, nàng mở to mắt với vẻ ngạc nhiên không kém.

- Chak? Thế còn anh thì sao?

- Anh đi dự hội thảo về luật đầu tư khai thác sa khoáng. Sao lại có sự bất ngờ thú vị thế này?

- Quê mẹ em ở đây mà. Em về được ba hôm rồi.

- Em ở đâu?

- Sunrise. – Nàng hất nhẹ cằm về hướng cửa vào khu resort.

- Nghĩa là chúng ta cùng chung một khách sạn từ hôm qua đến giờ mà không biết. – Anh mỉm cười. – Bây giờ anh phải đi. Em ở đây lâu không?

- Đến cuối tuần.

- Còn anh chiều nay về rồi, nhưng hẹn em bữa trưa nhé.

Anh để lại số điện thoại cho nàng và lên xe. Suốt buổi hội thảo, Trác bận rộn với việc ghi chép dữ liệu và đưa ra những câu hỏi chất vấn. Các thay đổi trong luật định mới khiến anh khá căng thẳng, nhưng trong tiềm thức của Trác đang sẵn có một điều gì đó rất vui vẻ mà tức thời anh chưa

nhớ ra được. Bữa trưa với Suzy ở ngay trong Sunrise. Nàng vẫn mặc chiếc váy trắng buổi sáng, với áo cotton đỏ rực. Suzy là người hài hước. Nàng làm anh cười hầu như suốt buổi. Cuối cùng, nàng hỏi.

- Chiều nay mấy giờ anh về?

- Có lẽ... ngày mai... anh mới về được. Sáng nay anh vừa gặp một đối tác, có thể sẽ phải bàn việc vào chiều nay. – Trác hơi bất ngờ và anh buột miệng nói dối.

Suzy nhoẻn miệng cười. Hai ngón tay nàng vẫn hờ hững đỡ ly rượu theo cách quen thuộc. Trác bối rối uống cạn ly rượu vang và kín đáo quan sát nàng. Suzy đang lơ đãng nhìn ra ngoài trời ngăn ngắt.

- Ở đây không có Zouk, em nhớ giai điệu của nó.

Zouk. Ký ức của anh ngất nhịp vào màn sương mù mờ hồ, lãng đãng của biển đêm, chỉ phút giây chớp nhoáng quyện hòa trong giai điệu của “Dans tes yeux”. Hai ngày ngắn ngủi ở Bali anh hầu như không quan tâm gì nhiều đến Suzy vì thương vụ với Hayden và Chris đã choán hết tâm trí anh. International Resources chỉ mới đầu tư vào Việt Nam nhưng là công ty cạnh tranh khó chịu trong việc khai thác sa khoáng và cung cấp Titan sang thị trường Bắc Mỹ. IR muốn chiếm lĩnh cả quyền khai thác các mỏ quặng gốc đất giá trên vùng núi phía Bắc, một điều rõ như nước trong đá cốc. Tuy nhiên, khi Hayden báo tin cho Trác lúc họ ngồi uống bia lạnh ở Kuta, anh vẫn không khỏi choáng váng.

- Chúng tôi đã bí mật thu mua 25% cổ phiếu của Titan E.C trên thị trường mà chẳng mất một xu chênh lệch nào.

Cả anh và Chuyên, người bạn vào sinh ra tử cùng lớn lên từ vùng đất nghèo đói ở Đông Bắc Thái Lan, đồng thời làm giám đốc điều hành cho anh, đều đã lường trước được vấn đề này. Chỉ có điều, sự nhượng quyền sở hữu cổ phiếu âm thầm và lặng lẽ đến nỗi ngay cả các thám tử kinh tế của Trác cũng giật mình.

- Việc trở thành cổ đông chiến lược của Titan E.C đối với chúng tôi giờ dễ dàng như uống chai bia này. – Hayden dùng một hơi duy nhất để dốc cạn chai bia đầy bọt vào cổ họng.

Trác cười khan.

- Chừng nào đại hội cổ đông của Titan E.C chưa được tiến hành, thì ảo tưởng của IR chẳng nói lên điều gì cả.

- Vậy sao? – Hayden mỉm cười. – Anh đoán được sẽ có bao nhiêu phần trăm cổ đông quý mến của anh từ chối hùn đủ cổ phần chi phối cho IR. Tôi cho rằng việc trước hết của Titan E.C lúc này là củng cố lại ban quản trị trước khi đại diện của chúng tôi được bầu.

Chuyên đã lặng đi sau chuyến trở về của Trác. Còn anh tránh ánh mắt Chuyên.

- Âm mưu thâm tính của IR đã rõ ràng, nhưng cả tôi và cậu đều có khe hở.

- Không tránh được, Chakri. Bây giờ là giải quyết vấn đề trước mắt. Cậu tính sao?

- Không còn cách nào khác.

- Không được, Chak. – Chuyên nhồm dậm. – Tiềm lực của IR rất mạnh. Chẳng ai đoán được họ sẽ làm cái gì. Đừng để cáo thò một chân.

- Bạn Chayo thân mến, không đến nỗi thế đâu. Đây là bản điều tra của thám tử vừa giao cho tôi hôm qua. Cậu xem đi, đầy đủ thông tin về vốn chủ sở hữu và thặng dư cổ phần của IR ở bên Mỹ. Họ không đủ sức để chi phối chúng ta đâu. Chừng nào, tôi và cậu còn là cổ đông chính, Hayden sẽ chẳng giở trò gì được. Hơn nữa, những luật định đầu tư mới khiến thị trường của ta gặp khó khăn. Có thêm tiềm lực của IR cũng chẳng hại gì.

Chuyên không nói gì. Anh luôn tôn trọng ý kiến của Trác. Hơn nữa, họ cũng chưa tìm ra cách nào khả dĩ hơn.

- Có gì nghiêm trọng không? – Suzy nhìn sâu vào mắt anh.

- Không... - Trác giật mình. – Anh... đang rất vui.

- Có liên quan gì đến rừng núi và mỏ quặng ở đây không vậy? – Suzy cố làm ra vẻ nghiêm trọng.

- Không. – Trác cười to. – Chỉ có điều, đúng là anh bị nhốt trên núi lâu ngày quá. Vài tháng trời mới nhìn thấy một phụ nữ đi qua, mà đấy là bà bán củi.

Tiếng cười và ánh mắt của họ hòa vào nhau, giòn tan như thủy tinh vỡ và nhanh chóng ào ạt như sóng thủy triều.

Có những điều, Trác không thể vạch ra trong các kế hoạch của mình. Cả cuộc đời, thành công nối tiếp thất bại, anh vẫn ghi lại thành từng gạch đầu dòng trong cuốn sổ nhỏ cài trên vỏ não để trù tính cho những kế hoạch tiếp theo. Tuy nhiên, những giây phút sau này, cuốn sổ nhỏ của anh như bị mủn ra và tan nát trăm nghìn mảnh theo chiều gió. Gió cuốn lên từ biển cả, thổi tung lớp rèm cửa và mái tóc cuộn rối của Suzy.

- Muộn rồi, anh ngủ đi. – Cuối cùng, Suzy đứng dậy, sau khi giữa họ chìm vào khoảng lặng.

- Tại sao?

- Mai anh phải về sớm mà. – Nàng mỉm cười, nhìn vỏ chai rượu rỗng không và những mảnh giấy bạc bọc sô cô la lấp lánh trên chiếc bàn gỗ thông. – Chúc anh ngủ ngon.

Nàng đứng dậy, màu đỏ rực của chiếc áo thun chuyển thành tím sậm trong ánh trăng nhợt nhạt. Nàng đi vài bước về phía cửa vào, cuốn lại mái tóc rối bù vì gió, rồi đặt tay lên tay nắm bằng đồng. Anh vẫn ngồi yên lặng trên ghế. Có thứ gì đó ngăn những chuyển động của anh. Đôi chân anh nặng như đeo chì. Đôi bàn tay tựa hồ bị dán chặt xuống tai vịn. Đôi mắt anh ghim về một phía, bất động. Chiếc tay nắm cửa. Nàng xoay mạnh.

- Suzy. – Anh thốt lên. Tên nàng buột ra trước cả ý nghĩ.

Nàng hơi chững lại.

Anh khẽ chạm vào vai áo mềm mại.

Nàng khẽ rùng mình, quay lại và dựa lưng vào cánh cửa.

Đôi mắt nàng long lanh trong đêm tối. Chúng màu đen, nhưng rõ ràng có cả ánh sáng xanh trong đó nữa.

Anh có thể cảm thấy hương thơm kỳ dị từ cơ thể nàng, hòa lẫn vị mặn chát ẩm ướt của biển cả, vị hanh hao của gió trời và cay nồng của rượu vang.

Anh cúi xuống. Đôi môi anh nóng bỏng, và càng bỏng rẫy khi chạm vào bờ môi còn vương vấn vị đắng đót của sô cô la.

Đôi tay anh cũng rất bỏng, một cảm giác hồi hộp, cuồng điên và hạnh phúc dồn lên xúc giác. Nàng rên lên một tiếng khe khẽ. Những ngón tay xiết chặt tay nắm cửa bằng đồng.

Hông nàng mềm mại. Cặp đùi nàng mềm mại. Bụng nàng. Da thịt nàng. Anh có thể cảm thấy từng luồng rung động lan tỏa từ nàng sang anh, dịu dàng và ấm ướt.

Đôi chân nàng run rẩy, khẽ chuyển động và quyện hòa vào anh trong bóng tối mờ nhạt. Chiếc máy hát mang sang từ phòng nàng vẫn đều đặn những vòng quay của định mệnh. “Je voudrais te chanter. Laisse-moi te susurrer. Mo goût sucrer. Qui parle de ta beauté. Quand tu n’as que d’yeux que pour moi. Si tu savais combien j’aime ça.”

Anh vỡ òa cùng những cơn sóng biển ngọt ngào và cuồng nộ đang dâng trào. Nhưng sao, ngay cả trong những phút giây hạnh phúc nhất anh cũng cảm thấy như đang tuyệt vọng. Có phải đó chính là bởi những dự cảm không lành.

Chiều tàn một cách chậm rãi trên bóng những cây đại. Khi bóng đêm nhấm dần, nhấm dần lên khoảng sân gạch thì ngõ hầu các tầng trong chùa đã chìm vào tiếng kinh nguyện. Ngôi chùa này, buồn thảm thoát ra từ những nếp hoa văn chạm vàng chạm bạc trên vách tường. Hay chính anh đã truyền vẹn nguyện nỗi u ám vào từng bóng cây, ô gạch. Anh lê bước vào gian chính, ngồi sau Phra Weerawong một sai tay. Ba ngày đã trôi qua đầy nghi ngại. Niềm tin trong lòng anh tan tác dần. Khi Phra Suphan hỏi anh về thời gian, anh đáp rằng “Con sẽ ở lại cho đến khi nào được giải thoát”. Phra Suphan thở dài, im lặng. Có thể Trác một lần nữa làm ông thấm thía thêm kiếp người trong bể khổ?

Phra Weerawong có dáng điệu nhanh nhẹn và âm ào của những người chưa thoát tục. Khi anh vào trai phòng thỉnh chúc ông ngủ ngon, Phra Weerawong mời anh một ly cà phê.

- Thiên định, tụng niệm và chay chường là tốt. – Ông cười thân thiện.
– Là một cách thay thế cho thể dục vận động của con người.

Với Phra Weerawong, anh muốn giữ thói quen im lặng cố hữu. Anh nhấp miệng vào ly cà phê đắng ngắt, cảm thấy vị đắng đang thấm dần vào từng tế bào.

- Mai đến chùa nào?

- Wat Pa Yeah, thưa thầy.

- Tốt, nhưng xa lắm đấy. Đường lại đang sửa, sẽ đầy bụi. Nghe các Phật tử nói con chỉ đi bộ.

- Vâng, thưa thầy.

- Thế là tốt, nhưng không cần phải thế. Đừng quá hệ lụy vào đời. Đời là sương sa trên cỏ, vừa đọng đã tan. Con người sinh ra, tồn tại, hư nát và tan rã, chỉ chớp mắt tựa chiêm bao. Nếu cứ quá đắm chìm trong khổ não, thì tâm bệnh sẽ sinh nhân bệnh. Hãy cố gắng tận hưởng những gì đang có, con trai ạ.

Trác bỗng thấy mệt mỏi, anh xin phép Phra Weerawong và cáo lui về phòng mình. Tận hưởng ư? Anh không còn gì để mà tận hưởng. Hôm qua, Phra Sutta đã bảo anh rằng “Cái chết đâu có giải quyết được gì vì con người vốn đã không tồn tại. Bản ngã là hư vô. Vạn vật ở đời đều là ảo ảnh vô thực, là thuần túy tâm thức mà thôi. Loài người không hiểu nên cứ khát ái, tham dục gây ra nghiệp báo. Nếu con dồn hết lòng tin niệm vái và thi hành diệt đế thì sớm muộn sẽ thoát khỏi chốn mê mà vào cõi giác.”

Anh không có thực ư? Ngôi chùa này không có thực ư? Vị đắng của cà phê còn đọng trên đầu lưỡi anh cũng không có thực ư? Và nàng nữa, chỉ là ảo ảnh thôi ư? Nghĩ đến đó, bốn bức tường đen dày đặc trong óc anh bắt đầu lung lay và nhân ảnh tràn ngập tâm thức như người lữ hành lạc đường trên sa mạc đã bắt đầu sa vào ảo giác.

Họ đang ở trên mặt cát. Cát dưới lưng họ ẩm ướt và ấm áp. Trước mặt là biển. Sau lưng là núi đá. Những vì sao nhỏ xíu hắt những chùm sáng vân vi kỳ lạ lên bầu trời sẫm tối. Lớp ren trên cổ áo Suzy bắt đầu thấm nước. Nàng thở dài, đôi môi căng đầy đang ở dưới môi anh.

- Chak, em ghét khi phải biết anh sớm thế này. Cuộc sống của em đã đảo lộn tất cả.

- Anh cũng thế. Lỗi của định mệnh. – Anh thì thầm ngay trên ngực nàng. – Nếu hôm đó, anh rời phòng muộn một chút, hoặc sớm hơn một chút.

- Hoặc anh cứ ngồi yên trên ban công và để mặc em mở cửa.

- Anh không làm được thế, Suzy.

Anh chạm tay lên đùi nàng, vuốt nhẹ trên da thịt ẩm ướt vì nước biển. Một âm thanh thoát ra từ Suzy. Nàng cắn chặt môi.

- Em không chịu được nữa, Chak. Anh lúc nào cũng thế, luôn bắt em phải chờ đợi.

Cát lấp lánh trên nàng và vương lên môi, lên tóc. Đôi môi khát bóng của anh vờn vĩa trên bụng nàng. Bờ hông nàng khẽ run lên và chuyển động như trong một điệu Zouk si dại. Cánh tay trần của nàng ghì chặt lấy anh. Đúng lúc ấy bản “Dans tes yeux” cài làm nhạc chuông điện thoại của nàng vang lên một cách khó chịu. Suzy quờ lấy máy. Anh giữ tay nàng lại.

- Quên nó đi.

Nàng mỉm cười dịu dàng và liếc vào màn hình. Anh có thể nhìn thấy một nét biến đổi kỳ lạ trên mặt nàng, một nhân ảnh chưa bao giờ từng trải qua, hay biết đâu anh chỉ tưởng tượng ra thế. Nó thoáng qua như một nhà kỹ xảo điện ảnh lắp ghép những khuôn hình chuyển biến trong một bộ phim huyền ảo, khi mà gương mặt của nhân vật chính có thể biến hình thành thiên thần và quỷ dữ.

- Có chuyện gì không? – Anh lo lắng hỏi.

Nàng lắc đầu, mỉm cười. Nhưng từ lúc đó, những ngón tay của nàng dường như lơ lửng. Ánh mắt xa xăm hòa cùng các vì sao.

- Em sao thế? – Anh ngừng lại.

- Em thấy... ở đây... trống trải quá.

- Không có ai mà. Đây là nơi hoang vu nhất trên hành tinh này.

- Là em chỉ cảm giác thế thôi.

- Mình xuống biển nhé.

Môi anh gấn chặt lên môi nàng, ngực anh trên ngực nàng và họ lăn tròn trên cát. Một cảm giác dịu ngọt êm ái thấm dần vào cơ thể cho đến khi anh cảm nhận làn nước trong lạnh. Trong vòng quay cuối cùng, nàng đã ở trên anh, còn khắp người anh ngập trong cát và nước biển. Suzy kéo chiếc váy liền có những chấm hoa li ti lên quá đầu. Cát trên ngực nàng vẫn lấp lánh. Hai đùi nàng khép chặt, và tức thì một cảm giác mê cuồng bao phủ lấy anh. Đối với Suzy, mỗi lần trải nghiệm cùng nàng là một sự hoàn toàn

khác biệt. Và điều đó khiến cuốn sổ nhỏ trong óc anh đã trôi đi và tan biến cùng biển đêm.

- Suzy. – Anh thốn thức. Sóng biển đang dập dềnh cùng những đợt sóng rung cảm mà anh và nàng tạo ra.

Anh chỉ nhìn thấy nửa thân trên của nàng nhô lên khỏi mặt nước. Trăng đêm óng ánh trên môi nàng. Tóc nàng ướt nước và cuộn rối, từng lọn vương vít trên đôi vai màu sáp ong. Đôi mắt nàng nhìn anh, hoang dã và ngây dại. Nàng đã nhấn chìm anh vào những cuồng nộ trong lòng đại dương bằng ánh mắt ấy, bằng những vùi xiết trên nước biển.

Chuyên không thích nàng. Anh không biết sao lại thế. Có thể từ sau lần đứng đợi anh và nàng rất lâu sau cánh cửa gỗ phòng làm việc, Chuyên đã tỏ ra khó chịu, nhưng cũng chỉ nhẹ nhàng gần xa.

- Đừng để tình cảm lấn át công việc. Công ty này cần cậu. Nếu cậu không tập trung, nó sẽ chết.

- Có cậu là tôi yên tâm rồi. – Anh vui vẻ.

- Không phải thế đâu. – Chuyên cau mày. – Hãy luôn nhớ đến bố cậu và những người khác. Con đường trước mặt cậu bắt buộc chỉ có thành công mà thôi.

Thành phố núi tẻ nhạt khiến Trác thấy lo lắng cho Suzy. Cô đã quen một cuộc sống sôi động với những trung tâm thương mại khổng lồ, các boutique trưng bày hàng hiệu qua ô cửa kính trong vắt, những quán cà phê ghế bành ấm áp và nhất là điệu Zouk rục rủa trong những đêm trắng bên quầy bar. Suzy bằng lòng chuyển đến cùng Trác, sống trong một căn nhà tuy đẹp đẽ và ngăn nắp nhưng bao quanh bởi những con phố dài buồn tẻ với mái ngói nâu trầm ảm đạm. Anh đã bày tỏ điều ấy khi họ ở bên nhau trong một sáng chủ nhật nhàn tản hiếm hoi.

- Em quen rồi, quen đến nỗi có lúc em tưởng mình được sinh ra từ đây.
– Suzy dụi mái tóc mềm vào ngực Trác. – Còn anh thì sao?

- Anh đi đến bất cứ nơi nào sinh lợi nhuận, núi cao hay biển sâu, bất cứ nơi nào.

- Tại sao?

- Con đường trước mặt anh bắt buộc chỉ có thành công mà thôi. – Anh lặp lại câu nói của Chuyên.

- Tại sao?

“Em biết không, gia đình của anh, gia đình của Chuyên là những người nhập cư khốn khổ. Thời ông bà, vì chiến tranh, vì nạn đói mới phải bỏ đất mà đi. Khi anh mới lớn lên, chính phủ Thái quây tụ những người Việt lưu lạc vào một vùng, đấy là một thứ trại tập trung rộng lớn bị bao quanh bởi những rào cản vô hình. Thậm chí có nhiều người suốt cuộc đời chưa được đặt chân lên thành phố, quanh năm chỉ biết đến thị trấn biên giới nhỏ hẹp. Sau này, khi luật pháp thay đổi, cha anh một mình đi tìm con đường sống. Ông về nước, đúng vùng đất này, ông làm thuê, đào đãi mỏ quặng. Hồi ấy nhiều người còn chưa biết giá trị của những mỏ titan. Họ không biết thứ quặng đen sì ấy được dùng vào việc gì. Trong khi các quốc gia phát triển lúc nào cũng ngốn titan như thường luồng để chế tạo máy bay, vỏ xe tăng, tên lửa, tàu chiến, vỏ đạn và các thiết bị của lò phản ứng hạt nhân thì đất nước này lại có trữ lượng cát đen chiếm một phần năm thế giới. Sau này nhiều người trong cộng đồng Việt bên ấy theo ông sang đây, trong đó có cả cha của Chuyên. Cha anh lúc ấy mới gom vốn từ những người quen trong cộng đồng, thành lập một doanh nghiệp nho nhỏ rồi thuê người đào đãi sa khoáng và xuất thô sang Trung Quốc. Ở đất nước này, người ta vẫn quen với việc đào bới các nguồn sa khoáng vô tổ chức kiểu thổ phi. Nhưng nhờ vậy mà gia đình anh trở nên giàu có. Khách hàng của ông ngày càng nhiều, nhưng cũng có nhiều người bắt đầu nhận ra nguồn lợi khổng lồ của cát đen. Ông đổi hướng, nhập dây chuyền công nghệ và thuê kỹ sư giỏi để chế biến bóc tách luôn titan từ quặng Ilmenhit và xuất khẩu hợp kim tinh chất. Mãi sau này nhà nước mới ban hành luật cấm xuất thô, thì cha anh đã đi trước một bước rồi. Cát đen là máu, là nước mắt, là mồ hôi của cha anh em ạ. Ông đã bỏ gần nửa đời người để chôn mình trong các mỏ quặng.”

Vì Suzy đang gối đầu lên ngực Trác, nên anh không thể quan sát gương mặt nàng. Anh đành hôn lên mái tóc của Suzy.

- Trước khi ông về Niết bàn, chỉ nói với anh một câu duy nhất “Trác, con đừng trước mặt con bắt buộc chỉ có thành công mà thôi.”

Ngày thứ tư...

Anh đã xa dần trung tâm của Bangkok. Nơi này là những con ngõ nhỏ quanh co, bẩn thỉu, với đầy rác rến từ rau củ và hoa quả nẫu nát. Dưới cái nắng mùa khô hanh hao, mùi thực vật phân hủy bắt đầu xộc lên ám vào da thịt những người khách bộ hành. Trên đất nước này, không nơi nào giống nhau, trừ cái nắng, nắng khô hạn, nắng nhớp nhúa, nắng chói chang, nắng gằn hắt, nắng bỏng cháy, nắng ụp lên mọi vật như muốn rụi tàn tất cả. Nắng len lỏi vào cổ họng anh khô khốc. Những dây hoa ngũ sắc để cúng chùa lấp lóa trước mặt anh muôn nghìn sắc tía. Anh cố gắng chống chọi với cơn choáng váng vì say nắng và vì đói khát. Phở xá đông người và anh đang độc hành. Những con người này nói cùng tiếng nói với anh. Anh đã sinh ra và lớn lên cùng dân tộc này, nhưng anh luôn thấy mình không thuộc về họ. Anh không thuộc về nơi này. Ý nghĩ đó đã lóe lên trong khoảnh khắc khi anh đi đi về về giữa những mỏ sa khoáng xám xịt, lấm bụi và rét cắt da cắt thịt, để rồi chỉ hai tiếng sau đã có mặt ở thành phố ồn ã chan hòa ánh nắng. Khi đối diện Phra Suphan, anh ngẩng lên nhìn ông đau khổ.

- Con không còn gì cả, thầy ơi.

- Chakri, thế giới này là hư vô. Vạn vật biến hóa vô thường, đời người là vô thường. Mỗi giây tạo hợp bởi nhân duyên, phút chốc lại diệt. Của cải sinh ra do tâm thức của con. Thứ quý nhất, nó nằm trong tim con. Nó vô hình mà hữu hình. Đây là ĐẤT con ạ.

Anh im lặng. “Con không thuộc về nơi này, con cũng không thuộc về nơi linh hồn tổ tiên đã gắn bó xương thịt từ ngàn đời. Con đã tưởng thế mà không phải. Con thấy sợ họ. Con sợ những con người ấy, những đồng bào cùng chung nguồn gốc đã sẵn sàng hủy hoại và vùi diệt con xuống đất đen.” Anh không thốt nên lời nhưng dường như ý nghĩ đã đậu lại nhờ sợi dây tinh thần vừa được gắn kết với Phra Suphan.

- Nhân quả là hiện thân của vô thường, Chakri.

- Con đã làm điều gì không phải? – Những giọt nước khô khốc ứa ra từ hai hốc mắt Trác.

- Ta không có ý nói thế. Nhân duyên hợp tan không vĩnh viễn. Chẳng có gì là vĩnh viễn trên cõi đời này. Cả nỗi đau của con cũng vậy, Chakri ạ.

- Con không thể xua nó đi. Chỉ còn một cách duy nhất thôi, thừa thầy.

- Cái chết ư? Nếu ngay cả trong cái chết con cũng không thể giải thoát được thì sao đây? Vẫn còn những con người đang sống gắn kết với linh hồn con. Làm sao con có thể giải thoát khỏi họ đây? Nếu con đã nghĩ đến cái chết, vậy thì hãy ngày nào cũng nghĩ đến nó đi. Nếu thời hạn của con chỉ là bảy ngày, con sẽ làm được những điều đúng nhất.

Suphan đã khuyên anh nên nghĩ đến cái chết và điều đó nhập vào anh như một cách tự kỷ ám thị. Sau 7 ngày anh sẽ tìm đến cái chết để được giải thoát vĩnh viễn. Như vậy, chỉ còn ba ngày nữa thôi.

Hình như anh bị lạc đường. Chùa Wat Phou Phnom nằm ở góc phải trên bản đồ quận Khlong Toey nhưng anh lại đang đi về hướng Thung Mahamek. Trác đành quay ngược lại. Khi những ngôi nhà cũ nát hiện ra thì mặt trời đã đứng bóng. Những cư dân quận Khlong Toey nghèo túng nhất Bangkok. Phần lớn họ là dân lao động nhập cư đến từ vùng Đông Bắc tỉnh Isan. Những con kênh ở Khlong Toey bốc mùi xú uế và không khí ô tạp ngay cả trong những bóng cây hiếm hoi bên vệ đường. Bất chợt giữa những tạp chất hỗn độn ấy, một mùi hương thoảng qua khứu giác hầu như đã tê liệt. Anh cố nheo đôi mắt dò dẫm về phía mùi hương như một phản xạ có điều kiện. Có chiếc ô tô vừa đỗ xích lại ngay trước mặt anh và một cô gái Thái xuất hiện từ cửa sau. Anh không biết chiếc xe hơi sang trọng và cô gái sang trọng kia làm gì ở chốn bần hàn này, nhưng mùi hương toát ra từ cô ta khiến anh ngây ngất, và đau đớn. Đó là mùi hương mê hoặc của lan Nam Phi, nhài Madras và hồng Damascene. Mùi hương pha trộn cả sự lạnh lẽo của cái chết.

- Đây là mùi hương pha trộn của lan Nam Phi, nhài Madras và hồng Damascene, tạo nên Rush Coffret.

- Anh chẳng quan tâm đến nhài, lan hay hồng hoa gì hết. Nó luôn xuất hiện khi em có mặt. Anh thành phản xạ có điều kiện rồi. Thậm chí nếu chỉ cầm một chiếc khăn có Rush Coffret thì hình ảnh em lập tức hiện ra trong đầu anh.

- Một năm Gucci sản xuất tới hàng vạn lọ Rush. Anh nhìn thấy em ở tất cả những người dùng Rush à? – Suzy cười to.

Quả thật, mùi hương nồng nàn ấy đã trở nên ám ảnh đến nỗi có lần trong một bữa tiệc lớn mà hai người tham dự, anh ngồi gần nàng và cảm nhận mùi hương tỏa ra từ những nếp vải áo, từ trong những cử động nhỏ nhất của nàng và dường như quyện hòa lên cả ánh mắt, đôi môi. Anh nhắn tin vào điện thoại của nàng “Ra ngoài chút, có việc cần”. Nàng bước theo anh, ngơ ngác giữa hành lang vắng lặng. Anh không nói gì, kéo tay nàng đi trên những bậc thang trải thảm đỏ hun hút và họ đã làm việc đó ngay trong restroom của sảnh khách sạn, vội vã và cuồng nhiệt như những thanh niên mới lớn còn nguyên tính tò mò.

- Nó hòa lẫn vào em, tạo thành một mùi hương khác, không phải giống thứ nước hoa trong cái hộp ấy đâu.

- Như thế nào? – Nàng tỏ vẻ làm như kinh ngạc.

- Anh không biết. Không miêu tả được, chỉ cảm nhận được thôi.

Ngay lúc đó, anh kéo nàng ngồi lên đùi mình. Mùi lan Nam Phi nồng nàn. Chiếc áo thụng trên người nàng xô lệch, lộ một phần vai và bộ ngực săn chắc màu sáp ong. Cặp đùi nàng rộng mở và mềm mại. Tiếng kêu khẽ hầu như thoát ra cùng lúc từ hai cặp môi đang gần kề.

- Anh yêu em, Suzy.

Mồ hôi trên ngực trên cổ nàng lấp lánh. Vài sợi tóc rối vương xuống mặt anh, chúng cũng mang mùi hương của cơ thể nàng. Anh vùi mình trong nàng và òa vỡ cùng mùi hương hoang dại đang ứa ra từ thịt da.

Một tuần trước đó, Chuyên dè dặt nói với anh.

- Việc chuyển nhượng cổ phần cho Suzy, cậu nên cân nhắc kỹ lưỡng.

- Có gì đâu mà phải cân nhắc. Chỉ mười phần trăm cổ phần, cậu làm sao thế?

- Chúng ta đã có nguyên tắc bất di bất dịch rằng phải nắm quá bán. Công ty nào cũng vậy thôi. Cậu mới là lạ lùng.

- Không phải với Suzy. – Trác thấy hai má mình nóng lên. – Suzy với tôi là một, cũng như tôi với cậu là một vậy.

- Cậu chưa tìm hiểu kỹ về Suzy như nguyên tắc chúng ta vẫn làm trước khi chuyển nhượng cổ phần cho cổ đông.

- Tôi hiểu cô ấy còn hơn bản thân mình, cha của Suzy sở hữu một tập đoàn lớn, mình lại đang cần huy động vốn, còn gì hơn nữa. Lĩnh vực hoạt động của nhà cô ấy cũng chẳng liên quan gì đến sa khoáng.

- Trong kinh doanh không thể làm sai nguyên tắc. – Chuyên vẫn cứng rắn.

- Cậu đang giảng bài cho tôi hay sao thế. – Trác hét to. – Cô ấy sắp trở thành vợ tôi và cô ấy muốn mình cũng có một phần trong công việc của tôi. Chúng ta không bàn cãi chuyện này thêm nữa.

Cuộc nói chuyện với Chuyên làm Trác buồn bực. Suốt cả buổi, phòng làm việc của anh mù mịt khói thuốc. Tối hôm đó, anh nằm ngay đơ trên giường và ngay cả mùi lan Nam Phi nồng nàn cũng không khiến anh nhúc nhích.

- Anh làm sao thế? – Cuối cùng Suzy khẽ khàng.

- Anh không sao. – Anh choàng qua vai nàng an ủi, mắt vẫn không rời vết đen nhỏ xíu trên trần nhà.

- Có mà. Chuyện gì?

- Anh vừa có chuyện căng thẳng với Chuyên.

- Về chuyện gì?

- Vẫn là chuyện kinh doanh lật vật thôi mà?

- Về em à?

Trác giật mình. Khi anh và Chuyên tranh cãi về chuyện này, Suzy không có mặt ở công ty, nhưng nàng thông minh và nhạy cảm. Dường như Suzy đã nhận ra mối ác cảm của Chuyên đối với mình ngay từ đầu.

- Không. – Anh nói dối. – Sao em lại nghĩ thế?

- Anh Chuyên là người độc đoán, nhưng phần lớn công ty này là của anh, tại sao anh luôn để anh ấy chi phối.

- Cậu ta không chi phối được anh. – Trác gắt lên.
- Tất cả mọi người đều thấy thế. Bất kể việc gì lớn nhỏ anh cũng đều tham khảo ý kiến của anh ấy.
- Vì cậu ấy là giám đốc điều hành của công ty.
- Còn chuyện giữa em và anh, giám đốc điều hành cũng được phép xen vào sao?

Trác thở dài.

- Mọi quan hệ giữa anh và Chuyên, không chỉ đơn giản là đồng nghiệp, hay bạn bè ...

“Bọn anh lớn lên cùng nhau, học cùng một lớp, uống chung một mạch nước giếng. Hồi nhỏ, cậu ấy hay ốm đau bệnh tật, cũng là vì cuộc sống của tất cả cộng đồng người Việt khi ấy đều khổ cực như nhau. Đầu những năm 70, anh và Chuyên học tiểu học. Có vài đứa học sinh Thái thường gọi bọn anh là Mọi. Một lần không chịu nổi, anh nổi khùng lên gây lộn. Ba thằng người Thái nháy vào. Tất nhiên Chuyên không đứng ngoài cuộc. Cuối cùng anh thì không sao, nhưng cậu ấy bị đánh đến ngất. Anh cũng Chuyên về nhà, rồi người nhà đưa cậu ấy đến trạm xá. Cậu ấy bị dập cả lá lách, phải phẫu thuật. Lúc đứng ngoài phòng mổ, anh đã có ý nghĩ rất kinh khủng. Anh sẽ không thể tha thứ cho mình... nhưng cuối cùng, cậu ta cũng khỏe, người đã bé càng xanh như lá. Cứ như thế, cậu ấy ở bên cạnh anh cho đến bây giờ. Anh không có anh em trai, và Chuyên thì hơn cả anh em, là một phần máu thịt của anh. Hồi năm chín bảy, Thái Lan là tâm điểm của cuộc khủng hoảng tài chính Đông Á. Trước lúc ấy cha anh đã thế chấp ngân hàng để đầu tư phần lớn vào chứng khoán. Khi đó đồng baht bị sụt giá còn một nửa. Ông khốn khổ vì suýt mất trắng, trong khi công ty đang cần vốn dư để tích hàng. Cha của Chuyên, cũng là một cổ đông của công ty, đã dồn hết toàn bộ gia sản, tự đứng ra vay mượn thêm nhiều người khác trong cộng đồng để giúp ông mà không hề đòi hỏi quyền đứng tên đa số cổ phần, kể cả khi cha anh nản nỉ. Kế hoạch được đi du học nước ngoài của Chuyên vì thế cũng tiêu luôn. Anh không những mắc nợ Chuyên, mà còn mắc nợ cả gia đình cậu ấy và nhiều người khác. Những gì cậu ấy lo lắng cuối cùng cũng chỉ là vì sự thành công của anh mà thôi.”

Suzy không bình luận gì, và anh cũng ngủ thiếp đi trong giấc mộng chập chờn đầy bóng tối lang thang trên những cánh đồng hoang vu, căn cõi của vùng Đông Bắc âm đạm. Khi anh giật mình thức dậy, chợt thấy ngực trái mình lạnh lạnh, Suzy không còn ở đó nữa. Anh hốt hoảng bật dậy và gọi tên nàng. Anh chạy lên xuống năm tầng gác và tình cờ nhìn thấy ánh đèn vàng vọt trong phòng làm việc.

- Suzy, - Anh mở cửa phòng ngạc nhiên. – em làm gì thế?

Suzy đang đứng giữa phòng, hơi lúng túng và nhoẻn miệng cười.

- Câu chuyện của anh làm em không ngủ được. Em tính dọn dẹp phòng cho anh. Bừa bãi quá.

Nàng bước tới dụi mớ tóc rối mềm ấm vào ngực anh. Anh bế thốc nàng về phòng ngủ. Cuộc nói chuyện với Chuyên đã hầu như biến mất, như vết đen trên trần nhà kia. Nó chỉ tồn tại khi có người chú ý đến nó. Suzy khê chống cự và những động tác của nàng càng làm anh cuồng loạn. Ngoài cửa sổ, gió hú từng chập như muốn nhấn chìm ngôi nhà vào thăm nguyên u tối.

Có nhiều con đường để sống và cũng nhiều con đường để chết, nhưng con đường giải thoát chỉ có một. Anh còn hai ngày nữa. Thời hạn của anh đang ngắn dần. Ngôi chùa này không ngăn được mùi xú uế đang xộc lên từ con kênh nước đen đầy rác rến lơ đờ bên kia vách tường. Khi nắng ló rạng thì cũng là lúc ruột gan con kênh bắt đầu nhộn nhạo. Nó đang bốc hơi. Tuy nhiên, các tăng vẫn thản nhiên đi lại, ăn uống và ngủ nghỉ giữa mùi ô tạp này. Họ đã học được cách vô cảm với đời, không chỉ vô cảm với hào nhoáng, xa hoa, lộng lẫy mà vô cảm ngay cả khi bị đẩy vào giữa chốn bùn nhơ lầy lội. Trác thấy ghen tị với họ. Anh vẫn chưa diệt được khứu giác của mình. Tất cả các giác quan vẫn hoạt động nghĩa là anh vẫn đang chìm vào cõi ảo. Phra Sutta nói rằng thế giới hiện tượng sinh ra do tâm thức của con người. Đây là vật chất giả hợp hiện ra các sinh vật của thế giới này và của tất cả các thế giới. Khi nào giác quan tận diệt, ấy cũng là lúc con người nhận thức được rằng vũ trụ này chỉ là hư vô.

Trác ngồi sấp bằg dưới điện. Bức tường đen vô hình lại được dựng lên trong lúc thiền định. Nhưng trên những tấm vách đen đúa ấy, vẫn thấp thoáng khuôn mặt đầy máu nhỏ bé của Chuyên khi đang lả đi trên lưng anh, rồi ánh mắt ai oán lạng lẽ của cậu trước lúc rời khỏi công ty.

Những hình ảnh đeo đẳng ấy khiến anh muốn chết. “Chết ư? – Giọng nói chậm rãi của Phra Suphan lại vang lên. – Người chết càng ngày càng chìm trong bùn lầy của ảo tưởng luân hồi. Vòng bánh xe cứ xoay vòng như thế cho đến khi kẻ nào dính mắc vào đó có thể tự mình dứt bỏ được các mối dây ràng buộc”.

Thời gian tọa thiền thường kéo dài 30 phút nhưng anh không ấn định được đã bao nhiêu thời khắc qua đi. Chỉ khi thấy người thêm ê ẩm, thêm nặng nhọc và thêm phần ủ dột, anh mới đứng dậy. Đôi chân anh không thể xỏ vào giày được nữa. Những nhà sư ở đây vẫn đi khất thực bằng đôi chân trần. Gót chân họ đã chai sần khi đập bằng lên sỏi đá, lá cây và rác rến. Họ đã diệt trừ được xúc giác rồi chăng? Anh cũng muốn được như họ: đi giữa cuộc trần ai náo động mà như không cảm, không nghe, không thấy.

Trác cầm chiếc túi đã gói ghém sẵn. Anh uống thêm một ly nước rồi bước chân ra khỏi cánh cửa làm bằng hai trụ đá sặc sỡ, thẳng hướng tới Wat Suan Kaew.

Anh lặng im trước cửa phòng, nàng đang ở trong đấy, đang chờ đợi, trên tấm drap đỏ tía quen thuộc đượm mùi lan Nam Phi. Như mọi khi, anh sẽ vào phòng và chỉ trong vài phút sẽ điên cuồng trên làn da mềm mại của nàng. Nhưng giờ phút này, đôi chân anh trở nên nặng nhọc. Anh như đang đứng trước một chiếc hộp phủ nhung đẹp đẽ, sợ rằng khi mở nó ra, sẽ có cả hoa hồng và rắn rết. Anh nửa muốn chứng kiến sự thật, nửa muốn im lặng để giữ mãi một điều huyền tưởng tuyệt đẹp. Anh sắp sẵn vài câu hỏi trong óc. “Suzy, em đã có điều nói dối anh. Tại sao thế?”. “Suzy, anh đã nghe về những câu chuyện không trung thực của em. Em giải thích thế nào đây?”. “Suzy...”

- Anh sao vậy? – Nàng mở toang cửa và tròn mắt ngạc nhiên tựa hồ có thể thấu thị qua cánh cửa gỗ lim kín đặc.

Trác như kẻ bị bắt quả tang đang làm điều tội lỗi. Anh ngượng ngùng bước vào phòng và không nhìn vào mắt nàng.

- Anh sao vậy? – Nàng lặp lại.

- À... không... Anh không sao.

Suzy mỉm cười, vươn tay bật đĩa hát. Nàng vẫn có một thói quen dài các là sử dụng những đĩa than và luôn mang theo chúng bất kể ở đâu.

- Nhảy với em nào. – Nàng thì thầm theo giọng của Nichols. – Que tu veux de moi. Que tu veux de moi. Dans tes yeux châtés, je me vois.

Nàng chạm vào anh, nhẹ nhàng và chậm rãi. Cặp đùi nàng quấn quýt trên đùi anh. Hai đốm lửa trên ngực nàng mơn trớn trên ngực anh. Cánh tay trần xiết trên lưng anh, dịu dàng và đau đớn. Anh thấy cơ thể mình đang nóng dần lên. Nàng mặc bộ kimono bằng lụa xanh, nhưng không mặc đồ lót. Bờ hông nàng chuyển động theo nhịp Zouk mê cuồng của giai điệu “Dans tes yeux”. Đôi môi nàng mở hé chờ đợi. Ánh sáng trong phòng vàng vọt tỏa ra từ ngọn đèn ngủ duy nhất trên táp đỡ luy, vì thế anh không thể nhìn rõ đôi mắt nàng, chỉ thấy nửa khuôn mặt sẫm đen trong tranh sáng tranh tối, ma quái và kỳ dị. Anh giật mình buông nàng ra, như con cá trên chảo rang bị nhét trở lại vào ngăn lạnh. Anh lạnh lùng.

- Em tắt nhạc đi.

- Sao vậy?

- Em tắt nhạc đi. – Anh lặp lại, và không chờ nàng phản ứng, đưa tay tắt máy hát.

Giọng rử rử cuồng nhiệt của Nichols tắt lịm.

- Em đã nói dối anh, về câu chuyện gia đình của em. – Lời nói của anh buột ra trước ý thức.

Anh cảm thấy nhẹ bỗng như cất được gánh nặng nghìn cân đang đeo trên ngực, để rồi sẵn sàng chứng kiến những gì xảy ra sau đó.

Nàng không nhìn anh. Nàng nhìn chiếc máy hát. Bờ lưng nàng lọt thỏm trong lớp áo kimono rộng thùng thình.

- Em xin lỗi.

Cơ giận trong anh bùng lên.

- Tại sao?

- Tại sao ư? Em không muốn người khác biết câu chuyện thật của mình. Anh biết... cuộc sống ở nơi không phải nhà của mình khốc liệt thế nào, ánh mắt của những người không cùng chung nguồn gốc nhìn mình theo cách thế nào. Lúc đó, em không chủ định nói dối anh. Em, anh, Hayden, Christ chỉ gặp nhau chớp nhoáng và tình cờ trên một bãi biển. Em chỉ nghĩ ra một câu chuyện cho phù hợp. Em không nghĩ rằng sau này em sẽ gặp lại anh nữa. Anh có nghĩ rằng trong hoàn cảnh ấy em có thể tường thuật lại toàn bộ câu chuyện được không?

- Còn sau đó?

- Sau đó thì... anh biết rồi... em sợ...

- ...

- Sợ anh sẽ không còn yêu em nữa.

Nàng ngược mắt lên nhìn anh: sợ hãi, ngây thơ và tội nghiệp. Nàng cố thu mình lại gần chiếc máy hát, ước gì có thể hòa tan vào trong những rãnh đen kia. Anh thấy tim mình khẽ nhói lên, song khuôn mặt vẫn giữ vẻ xa cách.

- Em... còn nói dối anh điều gì nữa không?

- Không... thế thôi.

Anh thở dài. Suốt cả buổi chiều, anh đã tự nghĩ ra các tình huống. Anh hình dung nàng sẽ trở nên lãnh đạm với anh vì lòng tin của nàng đã bị tổn thương ghê gớm. Hoặc nàng sẽ giận dữ, mặt đỏ tía tai mà nguyên rủa Chuyên. Chí ít thì nàng cũng thản nhiên và trơ trẽn vì sự việc đã rõ ràng rồi, hay nàng sẽ khóc lóc để trông chờ lòng thương hại của anh. Khi Chuyên nói với anh điều này, anh đã không phản ứng được như nàng.

- Cậu là đồ nói dối.

Những khi chỉ có hai người với nhau anh thường nói chuyện với Chuyên bằng tiếng Thái, vì thế các nhân viên đi qua phòng chỉ nghe thấy tiếng la hét om sòm mà không hiểu nổi chuyện gì xảy ra. Hơn nữa, anh và Chuyên cũng chưa to tiếng với nhau bao giờ.

- Tôi không nói dối, nói dối cậu lại càng không. Cậu biết điều đó cũng rõ như cậu được sinh ra từ một người mẹ vậy.

- Thám tử có thể nhầm lẫn, trên thế giới này có bao nhiêu người giống nhau...

- Thám tử có thể nhầm lẫn, – Chuyên cắt ngang. – nhưng thông tin từ hai thám tử khác nhau khớp như tranh lắp ghép. Cậu vẫn còn cho là sự ngẫu nhiên ư? Tôi nhắc lại. Suzy không phải Susanna Tử Kỳ, cô ta là Dương Cẩm Ly, sinh ra trong một khu nhà ổ chuột ở miền Bắc Việt Nam. Cô ta không có cha, chỉ có mẹ, nhưng bà mẹ cũng mất từ năm cô ấy 13 tuổi. 18 tuổi, Cẩm Ly lấy một người Mỹ, một gã Tây ba lô nghèo kiệt xác. Đó có thể là một đám cưới nằm trong kế hoạch vì ngay sau khi hoàn tất thủ tục sang Mỹ, cô ta lập tức ly dị anh chồng mới cưới và làm vũ nữ trong một quán bar ở Los Angeles. Sau đó cô ta biến mất khỏi Los vào năm 2006 và từ đó đến giờ không có tin tức gì nữa. Các đồng nghiệp của Cẩm Ly ở Los cho biết cô ấy kết hôn lần thứ hai và hình như lại tiếp tục ly dị, nhưng họ không chắc chắn.

- Còn ông Giang Triệu Nhân, tôi đã gặp ông ấy. – Trác nới cà vạt ra cho dễ thở, mồ hôi trên lưng anh túa ra như tắm.

- Giang Triệu Nhân đúng là có sở hữu một tập đoàn bán lẻ thật, cho dù tập đoàn của ông ta đang thua lỗ vì cuộc khủng hoảng kinh tế thế giới vừa rồi và bị hàng loạt tập đoàn của những người cùng gốc Hoa lấn át, nhưng ông ta cũng có tới ba bà vợ và hơn chục đứa con, đều gốc Hoa. Riêng chuyện này thì tôi chưa có thông tin gì về mối liên hệ giữa Giang Triệu Nhân và Cẩm Ly.

- Tại sao cậu lại điều tra Suzy? – Trác tựa vào thành ghế để tìm một chỗ dựa.

- Đó là nguyên tắc. Cho dù việc điều tra cô ấy rất tốn kém, nhưng tôi cần phải biết một cô vũ nữ thì lấy đâu ra tiền để đóng tới mười phần trăm cổ phần vào Titan E.C.

- Cô ấy không phải là vũ nữ. – Trác hét to. – Đấy mới chỉ là phỏng đoán. Tại sao cậu lại nghĩ cô ấy là vũ nữ trước cả khi cho thám tử điều tra? Cậu có ý đồ gì?

- Tôi không nghĩ cô ấy là vũ nữ. Chính tôi cũng bất ngờ vì câu chuyện này. Tôi chỉ làm vì nguyên tắc và một chút trực giác, nhưng không ngờ cảm

tính của tôi... những gì thám tử tìm ra lại quá sức tưởng tượng. Bình tĩnh lại đi Chak, cậu là người trong cuộc, đôi khi mọi thứ không như cảm giác của cậu đâu. – Chuyên lắc đầu nhìn Trác buồn bã. – Tôi không có mưu đồ gì trong chuyện này. Đừng nghĩ quẩn như thế. Thực ra, tôi không định cho cậu xem cái này, nhưng xem ra cậu đã lú lẫn mất rồi...

Chuyên đặt chiếc máy tính xách tay lên mặt bàn, anh khởi động và sau đó đẩy màn hình về phía Trác.

- Đây là thứ mà văn phòng thám tử bên Mỹ đã gửi sang cho thám tử của chúng ta.

Trác nhìn vào màn hình. Một tờ quảng cáo cho các show diễn mà người ta có thể tìm thấy bất cứ chỗ nào trong các nhà hàng, khách sạn hay bến xe điện ngầm. Tờ quảng cáo được scan lại với độ phân giải cao, cao đến nỗi Trác có thể nhìn thấy lớp da nâu được bôi dầu bóng của người vũ nữ, bộ bikini bằng kim tuyến nhũ bạc hờ hững trên thân hình Vệ Nữ. Dưới cùng là dòng chữ “Come to enjoy a hot night” và phía trên là khuôn mặt đang gắn vào cơ thể bốc lửa kia: khuôn mặt của Suzy.

Trác choáng váng. Ngay cả ngày nóng nhất trên đất Thái cũng không làm anh say nắng đến thế này.

- Cậu thử nghĩ xem. Cô ấy lấy đâu ra tiền để mua mười phần trăm cổ phần?

Trác không quan tâm đến cổ phần. Ý nghĩ duy nhất trong đầu anh lúc này là Suzy đã nói dối anh.

- Thế còn ông Giang Triệu Nhân thì sao? – Trác lạnh lùng nhìn Suzy.

- Ông ấy là cha nuôi của em. – Suzy càng thu nhỏ mình vào chiếc máy hát. – Ông ấy có cơ sở bên Massachusett và sau khi quen nhau, đã nhận em làm con nuôi.

Trác cố tìm kiếm một nét gian dối trên khuôn mặt xinh đẹp kia, nhưng anh chỉ thấy vẻ thất vọng và đau đớn tột cùng.

- Nếu lúc ấy em không nói dối anh thì anh có yêu em không? – Suzy nhìn thẳng vào mắt anh.

- Có. – Anh trả lời trong vòng một phần nghìn giây. – Quá khứ là quá khứ. Anh yêu em chỉ vì những gì anh nhìn thấy em trong hiện tại.

Đôi mắt Suzy thoáng lộ vẻ kinh hoàng, rồi nàng ngược lên nhìn anh, giọng nhỏ hầu như gió thoảng.

- Thế bây giờ anh còn yêu em nữa không?

Anh chưa nghĩ tới câu hỏi này. Anh nhìn nàng lãnh đạm, dù các tế bào trên cơ thể anh đang bị phân tách bởi hàng ngàn con dao sắc. Nhìn ánh mắt của anh, nàng chột hiểu. Nàng im lặng và vội vã mở tủ, lấy ra chiếc va li mà nàng đã đựng mọi thứ khi đến đây, vội vã xếp vài món vào các ngăn. Anh đứng nhìn nàng làm, nhìn nàng đi lại ngang dọc trong phòng để lấy mọi thứ. Những chuyển động của nàng tạo nên những làn gió nhẹ mà người thường không thể cảm nhận, nhưng chúng làm mùi lan Nam Phi dậy lên. Cơ thể anh đã hầu tê liệt, nhưng khứu giác đang làm anh đau đớn. Nàng đã khoác lên mình chiếc váy đen bằng casemia có hình những bông hoa to màu vàng, chiếc váy mà anh đã mua cho nàng trong một lần về Thái. Nàng rất thích nó và luôn mặc trong những dịp quan trọng nhất. Nàng lặng lẽ nhìn anh hồi lâu rồi khẽ khàng.

- Em muốn giữ chiếc váy này.

- Em cứ tự nhiên.

Nàng bước ra cửa, đặt tay lên nắm đấm bằng đồng, rồi quả quyết xoay nửa vòng và trong tích tắc biến mất sau cánh cửa gỗ dày.

Anh cứ đứng yên lặng như thể chân tay đã hóa sắt đồng và chúng đang tự giác chôn chặt xuống sàn nhà. Chuông đồng hồ treo tường điểm số 12 và tiếng kêu của con chim sắt làm anh giật mình. Thốt nhiên, đôi chân anh bước lại phía cánh cửa hoàn toàn không theo sự chỉ đạo của trí óc.

- Suzy, Suzy. – Những tiếng kêu hỗn loạn trong đầu anh trống rỗng.

Nàng đã xuống dưới tầng một. Chân đã xỏ vào đôi sandal màu đen. Nàng xách va li tay trái, tay phải mở cửa.

- Suzy.

Nàng ngược lên nhìn anh buồn bã rồi tan vào đêm tối. Anh cố gắng chạy theo và bắt kịp nàng ở sân trước. Không khí bên ngoài giá rét và nàng co ro trong lớp vải mỏng. Anh ôm choàng lấy nàng từ đằng sau. Tóc nàng chạm môi anh, thoáng chốc đã ướt lạnh sương đêm và đượm mùi phố núi.

- Suzy, em đừng đi.

Lưng nàng đang run lên trên ngực anh.

Anh vòng lên trước và bế thốc nàng vào nhà.

Anh thấy má mình ẩm ướt, không rõ là nước mắt của anh hay nước mắt của nàng, nhưng chúng liên tục vã xuống và đang thấm vào nụ hôn điên cuồng nóng bỏng.

- Em không được bỏ anh.

Nàng mềm đi trong tay anh và họ khuyụ xuống chiếc salon ấm áp trong phòng khách. Bên ngoài, một cơn gió lạt đi ngang sân trước. Nó thốc qua cánh cửa mở toang và dội vào lưng anh nhói buốt. Nhưng anh không còn cảm thấy điều ấy. Toàn bộ giác quan và thân xác anh đang miên man trong đau đớn, si mê, hy vọng, day dứt và cả những dự cảm càng lúc càng dày lên ngay cả khi anh lên đến tột cùng hạnh phúc.

Ngày mai là thời hạn cuối cùng của anh, thời hạn anh tự đặt ra cho mình. Anh sẽ chờ đến mai, khi mà cuộc giải thoát bất thành ngay cõi trần thế, anh sẽ tìm con đường ngắn nhất để xóa nhòa vĩnh viễn những ám ảnh đầy đau đớn. Sáng nay, lúc cúi chào Phra Grissana để lên đường tới ngôi chùa thứ bảy, ông đã nhìn rất lâu đôi bàn chân rã nát của anh.

- Ta không biết con làm thế vì điều gì, nhưng marga3 ở ngay trong tim con, không phải trên những con đường bẩn thỉu và lầy lội.

Điều này Trác đã nghe từ vị sư trụ trì trên quả núi bao quanh những mỏ titan, nhưng làm thế nào anh có thể tìm thấy nó giữa con tim đang dẫn vật đau đớn. Nỗi đau này còn ghê sợ hơn đôi bàn chân đang nứt dần.

Mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, nhưng anh không thấy chói, không thấy khát, không nhìn thấy ánh nắng đang thiêu đốt, không ngửi thấy mùi xú uế ô tạp đang bốc hơi từ những vũng nước lầy, không nghe thấy tiếng xe cộ qua lại rùng rùng trên đường phố. Anh đã diệt trừ được năm giác quan rồi chẳng. Trác mỉm cười. Thật hạnh phúc. Anh đã không còn cảm thấy gì nữa, như người lữ hành lạc đường trên sa mạc hết ngày này qua ngày khác và cả năm giác quan đều biến mất. Điều cuối cùng còn lại chỉ là ảo giác. Anh cũng như người đang đi trên sa mạc trong suốt sáu ngày qua, cô độc giữa

một biển người cuộn cuộn. Anh nhận ra rằng mình cô đơn, và điều đó khiến anh đau nhói. Vẫn còn nổi đau là chưa chết, nhưng nổi đau không đọng lại trên da thịt, vậy nó là thứ giác quan gì đây? Nổi đau này rất quen thuộc, nó nhói lên hết như khi anh đối diện với ánh mắt của Chuyên, hết như khi anh nhìn thấy nàng đứng lên và nói một từ gọn lỏn.

- Tôi.

- Tôi.

Có lẽ hình ảnh và giọng nói ấy sẽ đeo đẳng anh cho đến chết. Trước đó hai ngày, anh và nàng đang đi nghỉ ở một thành phố núi phía Bắc. Cùng là rừng núi, nhưng nơi này lãng mạn và náo nhiệt hơn những dãy núi đá cô quạnh trải dài đang cung cấp cho anh những mỏ titan vô giá. Buổi sáng, họ ngồi trong sảnh khách sạn ấm áp trông ra nhà thờ xế bên kia đường, ăn bánh nhân táo và sữa chua trộn mật ong. Nơi này giá lạnh nhất trên lãnh thổ. Họ đang chờ đến giờ phút tuyết sẽ rơi trên những cành mận trắng muốt và buông tuồng trên tháp chuông nhà thờ xám xịt. Nhưng cuối cùng vẫn không có tuyết. Trời lạnh đến nỗi một bàn tay người thò ra ngoài cánh cửa, khi thu vào tường đầu đã tách rời khỏi cơ thể, nhưng chưa đủ lạnh để tạo thành tuyết. Họ quay về phòng, vén rèm nhìn ra bầu trời âm đạm. Anh ngồi gọn trong chiếc ghế bành bọc dạ đỏ, vờ thờ dài.

- The weather makes me frozen. Any funny game you have?

Nàng chậm rãi lướt đến bên anh bằng bốn bước chân sỏi dài của loài báo gấm. Trong phòng ấm áp, nên nàng chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, gấu áo thả ngang đôi chân trần thanh mảnh. Các móc len rộng thấp thoáng phô bày những phần căng cứng mà anh đã quen thuộc đến từng cen ti mét. Tuy nhiên anh vẫn giả đò ngồi im như tượng đá. Đôi tay nàng ấm áp, và anh có thể cảm thấy nó đang chuyển động, rồi nóng bỏng trên da thịt anh. Chúng khéo léo gỡ dần những chiếc móc kim loại trên đai quần cũng bằng một cách chậm rãi như thế. Những lọn tóc của nàng vờn vãi trên đùi anh, và ngay khi vừa cảm nhận đôi môi dịu dàng và ướt át, anh cố kìm nén một cơn rung động để vẫn có thể đóng vai tượng đá. Nàng mơn trớn anh như đã

từng, ngọt ngào và êm ái. Anh ngồi im không chuyển động, mặt làm vẻ thản nhiên. Nàng mỉm cười, đứng dậy và xoay người dợm bước đi.

- Anh tự tìm trò giải trí nhé, em phải xuống sảnh một lát.

Nhưng anh nhanh hơn nàng, tự kết thúc trò chơi tượng đá và kéo nàng ngồi lên đùi mình. Anh cuống cuồng gỡ tuột chiếc áo len sơ sài và vội vã để nàng bao phủ lấy anh bằng những cơn rùng mình ấm ướt. Tóc nàng xõa dài xuống ngang lưng và anh có thể ngắm nhìn đường rãnh trên bờ lưng mảnh dẻ màu mật ong, những đường lượn căng tròn của cặp hông mềm mại. Những hình khối quyến rũ làm anh dường như không thể kìm chế thêm được nữa. Những ngón tay nàng bấu chặt lấy thành ghế sau mỗi chuyển động vội vã. Nàng khẽ quay lại nhìn anh. Ánh mắt họ chạm nhau, si mê và hoang dã trong bản năng tột cùng. Những dòng chảy ấm áp của nàng lan tỏa trên thịt da anh và cuối cùng, sau một giây không thể chế ngự, anh để mình ào ạt theo những cảm xúc đại cuồng. Trước đó, chuông điện thoại của anh đổ dồn khắp căn phòng yên tĩnh song cả anh và nàng đều không nghe thấy gì. Anh cũng không buồn nhìn lại số gọi nhờ sau đó, không biết rằng mầm mống tai họa đang đến gần từ một cuộc gọi giữa buổi sáng chủ nhật thanh bình, không biết rằng sáng hôm ấy là lần cuối cùng giữa anh và nàng, không biết rằng thần định mệnh đã bắt đầu lộ mặt, không phải trong hình dáng vô hình của một bàn tay thiên thần mà rõ ràng dưới ánh sáng mặt trời với một từ gọn lỏn – Tôi.

Đầu giờ chiều, Chuyên gọi cho anh liên tục và anh buộc phải nhắc máy.

- Cậu ác thật, quấy rối cả ngày nghỉ cuối tuần hiếm hoi của tôi. – Anh nhăn nhó.

- Tôi không vô duyên thế đâu nhưng có chuyện rồi. – Giọng Chuyên có vẻ căng thẳng. – Sáng nay Hayden vừa yêu cầu tổ chức đại hội cổ đông khẩn cấp vào ngày mai.

- Để làm gì? Bảo hẳn hoãn lại, chờ đến lúc tôi về...

- Không được, cậu phải về ngay, cùng lắm chỉ hoãn đến ngày kia thôi. Hayden khẳng định rằng tất cả các cổ đông còn lại đã ngầm đồng ý sang

nhượng cổ phần cho hắn với giá hời. Âm mưu thôn tính đã lộ mặt rồi, Chak.

- Bảo hắn đừng có ảo tưởng. – Trác cười to, vẻ không hề lo lắng. – Hắn nghĩ hắn là ai. Chúng ta vẫn còn đang nắm giữ 55 phần trăm cổ phần. Hay hắn định mua nốt tôi và cậu. Muốn thế hắn phải chôn sâu tôi xuống các mỏ titan đi đã.

- Chúng ta chỉ nắm giữ 45 phần trăm thôi, Chak. – Chuyên cãi chính.

- Cậu đừng tách rời Suzy ra khỏi chuyện này, Chayo. – Anh gắt lên.

- Tôi còn có tin này không vui cho cậu. – Giọng Chuyên nhỏ dần. – Thám tử của chúng ta cho biết Giang Triệu Nhân là cổ đông chèo của IR. Hai bên đã trao đổi cổ phần từ cách đây 8 tháng.

Trác lặng lẽ trở về công ty ngay chiều hôm ấy. Đôi lúc anh lén nhìn Suzy nhưng thấy khuôn mặt nàng vẫn tràn ngập niềm vui sau chuyến đi nghỉ dưỡng. Vấn đề lúc này chỉ còn là đối phó với các màn biểu diễn khó chịu của Hayden trước đại hội cổ đông. Sự căng thẳng trong lòng anh đã dịu bớt.

Chuyên đón anh ở cửa phòng họp. Lúc ấy là 8h30 và cuộc họp sẽ bắt đầu từ 9h.

- Tôi vẫn không hiểu tại sao cổ đông của chúng ta đồng ý với cái thẳng mọi rợ đó. Trị giá cổ phần chênh lệch đến cỡ nào thì cũng đâu bằng mỗi lợi họ đang thu được từ Titan E.C. Họ có phải là cổ đông bất mãn đâu. Doanh nghiệp của chúng ta đang rất phát đạt. – Trác nhăn mặt khinh bỉ.

- Cậu nhầm rồi. Tôi đoán là Hayden lại giở trò hoán đổi cổ phiếu. Tất cả cổ đông rồi sẽ lại có chân trong IR.

Trác kinh ngạc mở to mắt.

- Hắn định...

- Hắn định thôn tính Titan E.C và đối với các cổ đông thì đâu vẫn hoàn đấy. Họ cũng vẫn có chân trong Titan E.C đấy thôi, nếu như họ là cổ đông chiến lược của IR.

- Hắn định thôn tính bằng cách nào đây, Chayo? – Trác cảm thấy đôi chân mình hơi hẫng khỏi mặt đất.

- Tôi chưa biết, Chak. – Chuyên buồn bã nhìn anh. – Tôi thực sự chưa thể kết luận điều gì.

Cuộc họp bắt đầu rất đúng giờ. Hayden mặc vest đen và cà vạt lụa kẻ sọc. Tuy nhiên màu đen cũng không làm gọn bớt thân hình kèn càng của hẳn. Hayden ngồi ngả người thoải mái trên lưng ghế với dáng điệu tự mãn của kẻ làm chủ. Không hẹn mà gặp, anh và Chuyên cũng mặc vest đen tuyền, cả những cổ đông khác cũng vậy. Riêng Suzy không mặc vest, nàng mặc một bộ sơ mi kèm chân váy, song cũng đen tuyền. Màu đen là màu phổ biến của các công chức, song hôm nay, cuộc họp trông u ám và ảm đạm như một đám tang, nhất là tiết đông chí đang làm tràn cả băng giá vào trong phòng họp. Đã sáng muộn, song gió núi vẫn không ngớt hú giạt bên ngoài những ô cửa sổ.

- Bắt đầu nhé. – Anh nói khẽ với Chuyên và nhận được cái gật nhẹ hưởng ứng. – Thưa quý vị, hôm nay chúng ta tổ chức đại hội đồng cổ đông để bàn về vấn đề sang nhượng cổ phần cho ban quản trị IR, cũng là một cổ đông chiến lược của công ty chúng ta.

Không khí trong phòng tĩnh lặng đến độ Trác còn nghe được nhịp đập từ chính lồng ngực mình. Đó là một sự tĩnh lặng đáng ngờ, như thể những cơn gió đang dồn tụ về một phía để rồi tạo thành một vòi rồng khổng lồ có thể cuốn phăng mọi thứ trên đường đi. Tất cả đều nung nấu trong đầu một ý nghĩ mà thầy đều biết rõ song nhất định không ai chịu lật bài ngửa.

Sau khi tóm tắt sơ qua các điều lệ, thông báo mức chênh lệch mà bên IR đã đưa ra, Trác bắt đầu lấy biểu quyết. Mặc dù đã nhận thức trước tình hình, anh vẫn thấy bất ngờ vì mức giá mà Hayden quyết định để chào mời sang nhượng cổ phần. Chuyên đã nói với anh trước giờ họp về nguồn vốn huy động của IR “Họ đã huy động vốn từ cổ đông hiện hữu, nghĩa là trong đó còn bao gồm các cổ đông tương lai của IR. Chiêu này thực ra vẫn là mờ nó rán nó. Hayden là một con rắn độc Chakri ạ.”. Đúng hơn là một con rắn độc trong lột con bò mộng kèn càng. Hayden vẫn giữ tư thế ngả người ra sau và nhắc lại.

- Mời các vị cổ đông cho quyền biểu quyết.

Lần lượt từng cánh tay giơ lên. Tất nhiên là toàn bộ những người có mặt trong phòng, trừ Hayden, Chuyên, Trác và Suzy. Trác lên tiếng giễu cợt.

- Anh có 45 phần trăm, Hayden. Hoan nghênh anh vẫn giữ vững vai trò là cổ đông chiến lược. Nếu quý vị không còn ý kiến gì nữa, chúng ta sẽ kết thúc đại hội ở đây và mọi vấn đề liên quan sẽ được giải quyết ở phòng tài chính.

- Không. – Hayden nhòm lên khỏi mặt ghế. – Hôm nay chúng ta phải tiến hành bầu mới ban quản trị.

- Vậy sao, để làm được điều đó anh phải lấy biểu quyết từ tôi nữa kia.

- Không cần, tôi sẽ có quyền quyết định trong việc thay đổi đại diện ban quản trị cũng như thay đổi các vị trí chủ chốt nếu như tôi quá bán trong cuộc họp này.

- Tất nhiên, anh cần phải nhắc lại điều hiển nhiên ấy với tôi sao. Tất cả đã biểu quyết rồi đấy thôi.

- Đã xong đâu. – Hayden mỉm cười.

- Anh còn mong đợi điều gì nữa? – Trác đã thấy máu nóng bốc dồn lên mặt nhưng anh vẫn giữ nụ cười thản nhiên và giễu cợt. – Anh đang đợi biểu quyết từ tôi và anh Chuyên đây nữa hay sao?

Trác quay sang giả dò đang chờ đợi câu trả lời từ Chuyên, nhưng anh chỉ nhận được một sự im lặng buồn bã.

- Tôi đang đợi thật. – Hayden ung dung. – Còn ai đồng ý sang nhượng cổ phần cho International Resources nữa, xin mời cứ biểu quyết.

Im lặng bao trùm cả căn phòng. Ngay cả những cơn gió giạt ngoài cửa sổ cũng đã quay đi nơi khác và từ bên tay trái anh vang lên một giọng nói nhỏ nhẹ quen thuộc mà tựa hồ tiếng sục lở đang vọng lại từ bên kia hẻm núi.

- Tôi.

Anh kinh hoàng nhìn Suzy, cảm thấy đất dưới chân mình nứt toác như một vụ sục hầm long trời lở đất dưới mỏ quặng sâu.

- Tôi đồng ý sang nhượng cổ phần cho IR. – Suzy nhắc lại. Nàng không nhìn Trác, không nhìn Hayden, không nhìn bất cứ ai trong phòng,

mà đôi mắt nàng dán vào một điểm bất định trên tường.

Cuộc họp kết thúc nhanh chóng sau đó, sau khi họ đã hoàn tất việc bầu bán chủ tịch hội đồng quản trị mới.

Khi họ đã ở trong phòng làm việc, Chuyên đứng trước bộ mặt vô hồn của Trác, đặt hai tay lên vai anh.

- Quên cô ta đi Chakri. Cẩm Ly là vợ hợp pháp của Hayden và họ đã kết hôn từ tháng ba năm ngoái. Đây là một cặp vợ chồng ma quỷ.

- Tại sao đến giờ cậu mới nói với tôi? – Anh đã tưởng mình gằm lên và gào thét như con thú trúng tên, nhưng rút cục, giọng anh xụi lơ như đã bị quỷ dữ rút gần hết linh hồn.

- Tôi cũng chỉ nhận được thông tin này mới đây, tất nhiên là sau khi chúng ta sang nhượng cổ phần cho Cẩm Ly. Chúng ta chẳng thể thay đổi được điều gì nữa, và rồi đảng nào kết cục cũng sẽ xảy ra như vậy, đảng nào cậu cũng sẽ nhìn rõ mọi chuyện. Tôi không muốn là người đầu tiên báo cho cậu những tin đau đớn ấy.

- Tôi sẽ giết cả hai.

- Bình tĩnh lại Chakri. Không đáng phải thế. Cậu còn phải đối mặt với nhiều thứ. Tôi e rằng mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu thôi.

Chùa Wat Phu Arun nằm xây lưng về phía dòng kênh Khlong Saen Saeb. Khi đêm xuống, nước trong con kênh đen ngòm tải thuyền bè qua lại. Đất ven đoạn kênh này cũng đen đặc. Đất. Ngay cả sợi dây níu kéo cuối cùng của anh cũng không còn. Anh không dám quay về đối diện những người trong cộng đồng vẫn còn sống ở vùng Đông Bắc. Anh cũng không thể quay về nơi mảnh đất linh hồn cha ông nghìn đời vẫn nương náu. Anh kinh sợ những con người cùng chung cội nguồn đã đang tâm lý đi của anh tất cả bằng sự phản bội ghê rợn. Phra Suphan vẫn nhắc nhở anh về sự linh thiêng của đất. Ông an ủi anh, vì một người như Phra Suphan, còn sợi dây nào níu kéo ông với cõi đời trần tục. Ông đã diệt trừ mọi cảm xúc để rồi vô cảm với ngay cả sự sống này.

Màu đen của bóng tối. Màu đen của dòng nước. Màu đen của những thân cổ thụ đang bám rễ vào đất sâu. Tất cả bao bọc lấy anh, tối sầm như

giờ phút anh đối diện với định mệnh.

- Tại sao cô phản bội tôi? – Anh gào lên, chân đạp vào đám đồ đạc đã bị đá tung xuống sàn từ trước.

- ...

- Tại sao cô phản bội tôi? – Anh nhắc lại, cho dù biết đó là một câu hỏi vô nghĩa.

Suzy không phản bội anh. Nàng là vợ hợp pháp của Hayden và tất cả những ngày vừa qua chỉ là một màn kịch với ý tưởng đơn giản nhưng chi tiết công phu để cho anh lọt bẫy. Và cuối cùng họ đã thành công tuyệt đối. Nghĩ đến đó anh thấy cay đắng.

- Tất cả những gì vừa qua, đối với cô chỉ là một màn kịch hoàn hảo thôi sao?

Nếu nàng cười phá lên thách thức. Nếu nàng vênh váo trơ trẽn. Nếu nàng quỳ gối van xin. Nếu nàng lại nhỏ lệ như lần trước. Nếu nàng ăn năn buồn thảm. Nếu nàng co dúm lại vì sợ hãi. Thì có lẽ anh đã thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Tuy nhiên khuôn mặt nàng bằng phẳng vô cảm như tượng đá, hệt như khi nàng đứng lên trong phòng họp cổ đông. Anh không đọc được bất cứ một nét biểu cảm nào dù nhỏ trên khuôn mặt ấy. Nàng được làm từ đá. Cũng có thể chỉ có đá mới không biểu lộ cảm xúc gì trước cơn giận dữ thâm trầm của Trác.

- Tất cả những gì vừa qua... có thực là em không hề yêu anh chút nào không?

Mọi chuyện sẽ kết thúc. Tất nhiên. Nhưng anh vẫn hy vọng và chờ đợi một phản ứng, một câu trả lời từ nàng. Ánh mắt nàng vẫn vô cảm, thậm chí suốt năm phút còn không hề chớp mắt lấy một lần.

Anh tiếp tục găm lên và dang thẳng cánh tay vào khuôn mặt giờ trở nên xa lạ.

- Hayden đã cho em cái gì để em phải làm như thế?

- ...

- Hẳn đã bắt ép em phải không?

- ...

- Anh sẽ giết chết em và thằng khốn nạn ấy.

- ...

Sau mỗi câu hỏi là một âm thanh đầy cuồng nộ tạo nên bởi toàn bộ sức lực đang dồn xuống đôi bàn tay. Anh có thể thấy rõ khuôn mặt nàng hằn đỏ năm đầu ngón tay và vài giây sau chúng chuyển sang màu tím tái, một vài chỗ bắt đầu sưng lên. Nhưng nàng vẫn đứng nguyên vậy, hết một bao cát dành riêng cho võ sĩ trút cơn giận sau những trận đấu thất bại trên khán đài. Cơn thịnh nộ trong lòng anh chợt tan biến. Đầu anh trống rỗng và mất dần sinh lực. Anh ngồi thụp xuống sàn và vòng tay ôm lấy khuôn mặt mình. Nàng vẫn đứng đó hồi lâu, như sẵn sàng chờ đợi một cuộc tra tấn mới. Mãi sau, anh nghe thấy những bước chân trong phòng chuyển động. Nàng đang thu dọn quần áo vào va li, giống như lần trước, nhưng nhanh hơn. Rồi anh nghe thấy tiếng quả đấm xoay vòng, tiếng cánh cửa khép lại nhẹ nhàng, tiếng cửa sắt dưới tầng một rít lên và cuối cùng, tiếng xe ô tô chuyển bánh.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế bất động của kẻ bại trận, cảm thấy trí não tê liệt. Tay chân nặng nề như gặp một cơn bóng đè. Anh ước gì đây chỉ là một cơn ác mộng và khi thức dậy, nàng vẫn đang nằm bên cạnh anh, dựa khuôn mặt ngái ngủ vào ngực anh như đã từng. Anh sẽ kể lại cho nàng giấc mơ vừa qua, trong đó nàng là nhân vật chính. Nàng sẽ cau có mắng anh luôn nghĩ xấu về nàng ngay cả trong tâm thức, để đến nỗi nó nhập vào giấc mơ vô thực. Anh đành giả đò cuống quýt xin lỗi và họ lại chìm trong cuộc ân ái điên cuồng. Anh thấy ngực mình nhói đau. Nước mắt ứa ra chua xót. Tất cả cơn ác mộng này là có thật. Nó có thật trong đám đồ đạc bị đập phá đang vương vãi trên sàn nhà, nó có thật trong chiếc tủ đựng đồ đã trống hoác, nó có thật trong căn phòng hoang lạnh không một tiếng thở dài và nó có thật trong mùi lan Nam Phi đang luẩn loãng tan dần trong buổi chiều mùa đông giá rét.

Hôm nay là ngày cuối cùng của anh trên cõi đời này. Anh còn tất cả 12 tiếng nữa. Anh sẽ chờ đến nửa đêm, thời khắc giao hòa giữa trời và đất, thời khắc cả thế gian đang say ngủ, thời khắc chỉ có bóng tối ngự trị, anh sẽ tìm đến dòng sông Chao Phraya hoặc một ngọn tháp cao nhất trong thành

phổ. Anh đang chờ đợi thời khắc đó, thời khắc giúp anh loại bỏ nỗi đau và tìm được hạnh phúc trọn vẹn.

Buổi sáng, anh uống trà cùng Phra Viriyang. Anh hỏi ông.

- Thầy có thấy hạnh phúc không?

Phra Viriyang có nước da nâu bóng của những người Đông Ấn. Mọi nét trên khuôn mặt ông đều tròn trịa như Đức Phật. Ông không mỉm cười.

- Có. Nhưng không trọn vẹn.

- Tại sao có?

- Vì ta đã từ bỏ hoàn toàn những ám ảnh của ham muốn, hận thù và học cách sống mới mỗi ngày mỗi giờ. Ta kham nhẫn trước những biến đổi của cuộc đời này mà không hăn học hay sợ hãi. Niết bàn không thể đo lường bằng không gian và thời gian. Nó chỉ có thực đối với những ai đã từng trải nghiệm. Niết bàn ở ngay giữa trái tim mỗi chúng ta. Chỉ có điều, đường đến đó đầy gian nan, trắc trở. Khó khăn nhất không phải là vật lộn với những trở ngại trên đường đi mà đấu tranh với chính mình. Đấu tranh với chính những đòi hỏi và cảm dỗ tự thân mới là điều kinh khủng và ghê sợ nhất.

- Tại sao không trọn vẹn?

- Vì ta vẫn còn chứng kiến những khổ ải của tha nhân. Ta không thể bịt mắt làm ngơ trước nỗi đau đớn của chúng sinh. Ta vẫn chưa hoàn toàn vô cảm với cõi đời trần thế. Nếu khổ não vẫn còn, ấy chưa thể là Niết bàn tối hậu.

Trác thờ dài. 7 ngày qua, 7 ngày anh lang thang trên một sa mạc mông lung, vô định mà không tìm kiếm được gì, trước mặt vẫn chỉ có cát và cát. Anh muốn nhanh chóng kết thúc sự tìm kiếm dai dẳng này.

- Chiều nay con về chùa nào?

- Con xong rồi. Đây là ngôi chùa thứ bảy. Chiều nay con làm lễ xá giới. Thời hạn của con đã hết.

Thời hạn, luôn là những nỗi đeo đẳng đầy u ám.

- Tôi cho các cậu thời hạn 7 ngày nữa. – Hayden cất giọng đầy kẻ cả của một kẻ đang nắm giữ quyền lực.

7 ngày chỉ là một cái cớ, cũng như sau này anh đặt ra cho mình một thời hạn 7 ngày. Chỉ là một cái cớ để đi đến kết thúc. Mặt Chuyên lạnh như băng, duy đôi mắt là đau đớn và buồn bã. Còn anh, chỉ nghe lại điều đó từ Chuyên, vì biết rằng nếu đối mặt với con rắn độc có thân hình bò mòng, sẽ khó mà kìm giữ được ý nghĩ và hành động của mình. Trước đó, điều Chuyên báo với anh là một tin sét đánh. Đối tác tiềm năng đang thu mua titan tinh chất đã hủy bỏ thương vụ mà họ gần đi đến ký kết. Để chuẩn bị cho việc giao hàng đúng thời hạn, anh đã bỏ ra một số tạm ứng khổng lồ trong đó phần lớn là vốn vay từ ngân hàng có thể chấp để gom hàng từ các nhà cung cấp khác, thậm chí ngay cả khi chưa ký hợp đồng. Thị trường titan ở Canada đang thừa ứ mặt hàng mà đây lại là một mẻ lớn. Họ là khách hàng quen, và chúng ta là nhà cung cấp tốt nhất. Cả anh và Chuyên đều đồng ý như thế. Họ không ngại phải mạo hiểm. Cha anh đã nói rằng kinh doanh phải mạo hiểm, chỉ chắc đến 60% đã là điều đáng mừng, còn chờ đến 100% thì không còn là kinh doanh nữa. Tuy nhiên, đối tác của họ đã hủy bỏ hợp đồng nguyên tắc ở phút cuối cùng.

- Hợp đồng rơi vào tay IR. – Chuyên ào vào phòng với nét mặt kinh hoàng. – Chúng gạn giá xuống mười lăm phần trăm.

- Làm gì có chuyện ấy, nếu xuống giá mười lăm phần trăm thì bọn chúng lỗ nặng.

- Chúng chấp nhận, chỉ với một mục đích duy nhất, cho Titan E.C chết hẳn, cho dù chúng cũng cùng chịu chung một phần số phận với chúng ta trong vai trò cổ đông chiến lược. Đây là khổ nhục kế. Kẻ nào trường vốn, kẻ ấy sẽ thắng.

Trác vòng hai tay lên ôm lấy mặt. Anh gục đầu xuống bàn.

- Cậu làm ơn ra đi. Để tôi yên một mình.

Lô hàng mà họ thu mua đúng vào thời điểm ngoại tệ đang lên vùn vụt và họ bị đọng vốn khi mọi thứ đã xuống giá. Hayden cho họ thời hạn 7 ngày để mua lại toàn bộ cổ phần với giá rẻ mạt chỉ bằng một nửa lúc đầu. Trước đó, hẳn kiên quyết thay đổi giám đốc điều hành với lý do “quản lý không tốt” và “vi phạm quyền điều hành”. Đó chỉ là một cái cớ và trước

sau gì điều đó cũng xảy ra. Thay đổi các vị trí nhân sự chủ chốt là việc làm đương nhiên của các công ty thôn tính. Chuyên cay đắng:

- Hãn muốn hất cẳng chúng ta. Hãn thậm chí không cho chúng ta một con đường sống. Nhưng mà... - Chuyên ngần ngại. – Tôi vẫn chưa hiểu tại sao Hayden lại biết vụ làm ăn ấy. Tại sao hãn lại biết tường tận về bạn hàng của Titan E.C và số liệu thu mua chính xác của chúng ta. Việc này ngay cả các cổ đông khác cũng không được biết.

Trác hơi sững lại. Thương vụ này, họ đã cố tình làm sai luật khi không đưa ra bàn bạc trước hội đồng cổ đông vì sợ sẽ gặp cản trở. Họ mạo hiểm, nhưng phần thắng đã nắm chắc trong tay, chỉ thất bại tê tái vào giờ phút cuối. Một tia chớp lóe lên trong đầu Trác. Nó soi rõ khuôn mặt Suzy đang lúng túng trong phòng làm việc của anh vào lúc nửa đêm.

- Em tính dọn dẹp phòng cho anh.

- Em tính dọn dẹp phòng cho anh. Bừa bãi quá.

- Câu chuyện của anh làm em không ngủ được. Em tính dọn dẹp phòng cho anh. Bừa bãi quá.

- Câu chuyện của anh làm em không ngủ được. Em tính dọn dẹp phòng cho anh. Bừa bãi quá.

Hình ảnh ấy lặp đi lặp lại quay cuồng trong đầu anh. Mọi thông tin anh để trong máy tính xách tay, chỉ có anh và Chuyên biết. Những cú điện thoại bí ẩn khi họ đang bên nhau trên bãi biển. Nét mặt thay đổi thoáng qua của Suzy khi nhận được các tin nhắn. Tất cả ào lên như sóng thủy triều. Anh lặp lại, lời nói thốt lên giống một tiếng rên nã của kẻ đang hấp hối.

- Cậu làm ơn ra đi. Để tôi yên một mình.

Khi bước ngang qua sân để vào trai phòng thỉnh chào sư trụ trì Phra Viriyang trước lúc lên đường, anh nhìn thấy các tăng đang tùm tùm về một việc gì đó với khuôn mặt nghiêm trọng hơn lúc thường.

- Phra Suphan đã viên tịch. – Viriyang bảo anh. – Chiều nay chúng ta sẽ cung chúc cho Người nhanh siêu thoát.

- Vậy sao?

Trác kinh ngạc. Anh không thể ngờ rằng vị sư trụ trì khắc khổ giảng đạo cho anh ngày đầu tiên đã đi về cõi Phật, trong khi anh vẫn còn đọng lại nơi trần thế. Anh còn 12 tiếng nữa, kịp thời gian để nhìn linh cữu Suphan lần cuối. Anh muốn có mặt để vĩnh biệt con người đáng kính trọng ấy, người đã khuyên anh giới hạn 7 ngày của mình trước khi tìm sự giải thoát.

Khi anh đến nơi, hầu như tất cả chư thương tọa cùng đại đức trong thành phố và cả những tỉnh khác đều đã có mặt. Nhục thể của Phra Suphan được đưa vào linh cữu để chuẩn bị hỏa táng. Bất chợt, một Sa Di lướt qua mặt Trác – Phra Pornchai. Vị sư trẻ đưa cho anh một bao thư bọc giấy sớ sài.

- May quá anh có ở đây. Phra Suphan nói rằng tôi phải đưa cho anh bằng được lá thư này trong ngày hôm nay. Tôi đang lo rằng anh không còn ở Wat Phu Arun nữa.

Nói xong Phra Pornchai vội vã quay đi. Trác bần khoản cầm phong thư được dán kín. Có điều gì mà vị thiền sư quá cố còn nhớ đến anh, một người xuất gia chỉ trong 7 ngày. Trác chậm rãi xé bì ngoài. Bên trong có một lá thư và một bì thư được dán kín nữa. Thư viết ngắn, nét chữ viết bằng mực đen mềm mại nhưng dứt khoát.

“Gửi Chakri Thatlacheewo,

Khi con đọc lá thư này, linh hồn ta đã rời khỏi nhục thể và đang trong quá trình miên viễn của đời sống.

Chúng ta đang ở cõi người, khi chết đi sẽ thác sinh vào một trong sáu cõi luân hồi, nhưng con nên nhớ rằng, ngay cả khi con đang sống ở trên đời, tâm thức con cũng đang luân chuyển qua sáu cảnh giới trong từng khoảnh khắc. Nếu con an vui ở tâm định tĩnh thì con đang ở cõi trời, nhưng nếu lòng con sục sôi thù hận thì con đã rơi vào hỏa ngục.

Con sẽ hỏi ta làm sao thay đổi cảnh tượng đang biến hiện bởi tâm thức khi mà bản thân con đã ở tận cùng hỏa ngục. Chakri, câu trả lời đang ở giữa trái tim con. Ta nhắc lại, nếu như con chỉ còn một tiếng nữa để quyết định trước khi đi vào cõi chết, hãy làm điều gì mà con cho là đúng nhất. Nếu tự thân con không thể quyết định, lúc ấy hãy mở lá thư thứ hai này.

Con cho rằng trên cõi trần thế này không còn gì để níu kéo nữa. Ta nhắc lại lời đã từng nói với con. Vẫn còn một thứ linh thiêng và không thể thay thế. Ấy là Đất con ạ. Con sẽ không thể quay lưng với bản thể đã sinh ra phần hồn của con.

Ta là kẻ đã giác ngộ, đã thoát ra từ hỏa ngục để rồi vô cảm với mọi ham muốn cảm xúc và dục tính trên cõi đời này, nhưng có một điều ta vẫn chưa thể tận diệt đến giờ phút cuối cùng. Ấy là Đất con ạ. Suốt cả cuộc đời, ta thương nhớ cội rễ đã sinh ra ta. Ta là người có chung cội nguồn với con, con trai ạ.

Phra Suphan Sirintharo”

Trác kinh ngạc. Phra Suphan cũng là người Việt.

- Phra Suphan là người gốc Việt? – Trác buột hỏi khi tìm được Phra Viriyang giữa những chư tăng đang làm lễ cầu siêu.

- Đúng vậy. – Viriyang mặc tăng phục, mắt nhắm nghiền lần tràng hạt. – Ông ấy sang đất Thái từ hồi trai trẻ, khi còn chưa xuất gia. Nghe nói trước đó ông ấy đã gặp điều phần uất đến độ suy tì tìm đến cái chết. Nhưng quan trọng gì đâu. Tất cả chúng ta đều giống nhau về cội rễ. Chúng ta thác sinh từ đất Phật và lại trở về với cõi Phật.

Các chư tăng và chúng sinh bắt đầu đi vòng quanh để thả hoa giấy vào linh cữu của Phra Suphan. Bông hoa giấy của Trác rơi trên ngực Suphan. Một giọt nước rời khỏi hốc mắt đã cay xè. Phra Suphan, con người khắc khổ tưởng chừng chẳng còn chút lưu luyến với hồng trần, đến phút cuối vẫn đau đáu tình yêu về cội rễ. Ngoài Trác ra, không ai khóc. Tất thảy đều đón nhận cái chết một cách bình thản. Nhục thể như ngọn lửa hồng. Khi ngọn lửa đã tắt, nghĩa là nhân duyên đã tận. Chỉ đơn giản vậy thôi. Cái chết của con người cũng chỉ là sự chuyển đổi trạng thái, có gì đâu phải hãi sợ. Anh cũng không hãi sợ cái chết, cái chết của chính mình lại càng không.

Người ta đã mồi lửa vào dàn pháo bao quanh linh cữu ngay sau khi nắp quan tài được đóng lại. Tiếng pháo nổ lép bép rực sáng lên những ngọn lửa màu cam, lửa bắt vào những bông hoa giấy và nhanh chóng phủ kín linh cữu. Tiếng niệm rì rầm nổi lên, cầu mong linh hồn Phra Suphan mau về đất Phật.

Bờ sông Chao Phraya lộng gió. Dòng nước đen lấp lánh phản chiếu ánh sáng từ những ngọn đèn đêm trên cầu và dọc hai ven bờ. Còn một tiếng nữa là đến nửa đêm, nhưng Bangkok vẫn ồn ào, náo nhiệt như trong cõi ảo mộng. Anh thấy hoa mắt, loang loáng trong những vụn nước li ti đôi mắt buồn bã của Chuyên.

- Sáng mai mình đi.

- Đi đâu? – Trác hỏi ngỡ ngẩn, âm cuối không ngân lên giống một câu hỏi mà trùng xuống nãy nề.

- Tôi chưa biết. – Chuyên nhìn ra ngoài cửa sổ có tán lá bàng đỏ úa. – Nhưng không về Thái. Tôi sẽ làm lại từ đầu.

Nói xong Chuyên quả quyết bước ra cửa.

- Chayo. – Trác ngập ngừng. – Tôi... xin lỗi.

Chuyên không quay lại, khẽ nhún vai, rồi nhanh chóng khuất sau cánh cửa gỗ dày.

Trác ngồi sâu vào trong chiếc ghế xoay dường như xa lạ, cô độc và tuyệt vọng hết lúc này, khi đang đứng bên một bờ sông tráng lệ.

Còn 30 phút nữa. Anh cảm thấy những bước chân lướt qua sau lưng mình. Một đôi trai gái đang đi dạo. Họ im lặng đi bên nhau trong một cái hôn dài. Tiếng bước chân xa dần. Tiếng những bước chân xa dần thực sự rất đáng sợ.

Còn 15 phút nữa. Đường chân trời đang ánh lên những vệt đỏ nhấp nháy báo hiệu một chiếc máy bay sắp hạ cánh. Anh chưa hình dung linh hồn sau khi chết sẽ tồn tại như thế nào. Nó sẽ nặng nề luẩn quẩn quanh thể xác còn chưa rã nát, hay sẽ lập tức bay lên cùng các vì sao rồi nhanh chóng quyện vào vũ trụ hư vô.

Còn 5 phút nữa. Khúc sông này đột nhiên vắng lặng. Tàu bè ngớt bóng. Trên cầu xe cộ qua lại thưa thớt. Sẽ không ai làm phiền đến anh hết. Anh thấy thanh thản trong đầu óc trống rỗng. Mọi buồn đau, nỗi khổ, hận thù đã được gió sông gột sạch và nhấn chìm trong cõi nước sâu. Chỉ vài phút nữa, linh hồn anh cũng nhẹ bỗng như gió trời kia, phiêu diêu qua những miền anh chưa từng biết đến, còn thân xác sẽ ngập vùi trong dòng chảy mát lạnh và êm ái. Anh lấy hết những món đồ lặt vặt để trong các túi

áo túi quần và đặt trên một chiếc ghế đá. Trong đó có bức thư thứ hai của Phra Suphan. Anh đã hoàn toàn quên mất nó sau khi rời khỏi nhà hỏa táng. Trác không thể không làm cái việc cuối cùng là đọc nốt lá thư của vị thiền sư đáng kính. Anh bóc tờ giấy bọc ngoài. Bức thư này, thậm chí còn ngắn hơn nữa, chỉ có một dòng duy nhất. “Chakri, định mệnh nằm trong tay con. Hãy thử điều đó bằng cách sử dụng sợi dây liên lạc cuối cùng”.

Sợi dây liên lạc cuối cùng. Là cái gì vậy? Anh ở bên bờ sông này. Cô độc trên cõi đời rộng lớn. Không có nơi nào là nhà. Không nơi nào là quê hương. Không bạn bè thân thích. Không gia sản. Không tương lai. Không hy vọng. Không tình yêu. Không một người mong đợi. Anh không hiểu ý của Suphan. Có thể ông ta cũng đã từng giống anh, song ông còn có niềm tin bền bỉ vào một điểm tựa mơ hồ. Còn anh không có điểm tựa nào hết. Phía trước và phía sau. Bầu trời và mặt đất. Mông lung tựa hồ không phải cõi trần gian.

Mắt anh chợt chạm vào một vật màu đen đang đặt trên ghế đá. Chiếc điện thoại. Có phải ý Suphan muốn nhắc đến món đồ trần tục này. Suốt 7 ngày bèn bỉ trong vai người lữ hành trên sa mạc, anh đã hoàn toàn lãng quên thứ thiết bị văn minh mà thường ngày anh không thể rời nó lấy một phút.

Trác bấm khoắn vài giây rồi nhấn vào nút màu đỏ như một cái máy. Trên màn hình hiện ra vòng tròn quỹ đạo. Nó biến hình với tín hiệu đồng hồ cát, và liền sau đó là những hồi chuông dài dập dồn.

- Chak à. – Giọng Chuyên vang lên ở đầu dây bên kia đầy lo lắng. – Tôi đã gọi điện cho cậu liên tục trong suốt những ngày vừa rồi. Cậu đi đâu? Làm gì? Mọi chuyện có ổn không?

- Ổn, cậu đừng lo. – Trác cố giữ cho giọng nói được bình thản.

- Thế thì được. – Chuyên vui vẻ như những ngày họ còn ngồi chơi cờ bằng đá vụn bên cánh đồng rực nắng. – Tôi vẫn ở đây, nhưng đã vào miền Nam rồi. Có một bạn hàng quen và tôi đang được mời tham gia dự án mới của họ. Cậu cũng về đây chứ?

- Tôi chưa biết.

- Cậu đừng thế. Đối với chúng ta, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu.

Anh không thể tin được là Chuyên lại có thể vui vẻ đến vậy sau bao nhiêu biến cố đã xảy ra.

- Cậu còn giận tôi không?

- Giận? Sao lại thế? – Chuyên cười to. – Giận cậu thì giận hết cuộc đời này. Từ lúc nhìn thấy cậu đến giờ lúc nào cậu chẳng là một gã cứng đầu. Tôi mừng vì sau một vài chuyện, cái đầu đá của cậu có mềm ra được một chút.

- Cũng chẳng mềm lắm đâu. Cứng hơn thì có. – Trác bồng giở giọng châm chọc quen thuộc.

- Thôi đấy, tôi đang ngồi bên bờ sông Sài Gòn. Lộng gió. Một chai bia để trước mặt và hai chú mực khô giòn. Cậu có về đây kịp thì tôi chờ, bằng không thì đành hưởng sự sung sướng một mình vậy.

- Có chứ. Chờ tôi với.

Lời nói buột nhanh hơn ý nghĩ. Nếu đây là định mệnh thì hẳn ông Trời đã nhắc nhở Chuyên gọi điện đúng vào lúc anh mở máy. Nhưng anh đồ rằng không phải thế, có thể Chuyên đã gọi anh liên tục những ngày vừa qua trong vô vọng. Anh vẫn còn mắc nợ cậu ấy. Anh chưa trả được nợ, cố sao lại đã vội vã trốn tránh. Suphan nói rằng cái chết không phải là sự giải thoát khi nó vẫn còn nặng bao nỗi trăn ai. Anh vẫn thanh thản trong xác thân nhẹ bồng và chợt thấy ngạc nhiên vì điều đó. Đây là sự thanh thản của người vừa vượt qua cõi chết.

Trong khoảnh khắc, anh nhận ra rằng mình vẫn còn một mối dây liên hệ, một điểm tựa để tôn thờ cho đến khi đi hết chiều dài của con đường này. Đây là Đất. Đất đã cho cha anh tất cả khi ông chỉ có hai bàn tay trắng, và Đất sẽ không hẹp hòi gì với anh hơn thế. Qua những gợn nước lấp loáng dưới dòng Chao Phraya, anh nhìn thấy những ụ cát đen huyền hoặc. Cha anh đã khởi đầu từ một ụ cát đen trong lòng đất. Tại sao anh lại từ chối nó?

Một tiếng sau, những cư dân sống ven bờ Chao Phraya nhìn thấy một người đàn ông gầy gò, hai bàn chân rớm máu khô xác, râu ria lởm chởm với quần áo xộc xệch như người lữ hành vừa lạc đường lâu ngày trên sa mạc. Tuy nhiên, đôi mắt anh ta mỉm cười tựa hồ vừa cảm thấy làn hơi ẩm ướt đang thổi luân từ một ốc đảo.

Đêm nay, Bangkok vui mừng đón nhận cơn mưa hiếm hoi ngay giữa mùa khô.

Chú thích:

1. Trong giáo lý về ba thân Phật, Pháp thân là thân siêu việt nhất của tất cả chư Phật và các chúng sinh đã được giác ngộ hoàn toàn.
2. Diệt đế: Chân lý thứ ba trong Tứ diệu đế.
3. Marga: Đạo đế (con đường đúng để loại trừ cái khổ)

Đôi Khi, Tình Yêu Vẫn Hay Đi Lạc Đường

Tôi ngồi trên lô tầng hai, sát cánh gà, bên cạnh một cô nàng gầy nhom đang bị viêm mũi và một ông già béo núng nính mà bất chấp tiếng sọt sọt mũi rất to của cô gái vẫn đều đều điệu ngáy từ lúc bản Rhapsody Rumani số 1 mở khúc dạo đầu. Ông ta ngáy đều đặn rồi tăng dần biên độ âm thanh và kết thúc bằng một tiếng gù lên kinh hoàng. Sau mỗi tiếng gù đó, ông ta tự giật mình vì tiếng ngáy của mình, mở to mắt ngơ ngác nhìn xung quanh rồi lại kéo khúc tiếp theo. Lô của chúng tôi có bốn ghế, nhưng một ghế bỏ không, chắc là khách bỏ vé. Thường thì khán giả trong nhà hát đi từng đôi một, nhưng đây là lô hạng bét với những vé lẻ ghép được cho ai thì ghép, thành thử ba chúng tôi ngồi như ba cốc nước thừa ra trong lô hàng phế phẩm, mỗi cốc một màu.

Lẽ ra tôi có thể ngồi hàng hoàng trên dãy ghế đầu tiên ở tầng một dành cho khách V.I.P, vì hôm qua nàng bảo tôi “Buổi biểu diễn này quan trọng, toàn là các nghệ sỹ quốc tế nên em chỉ được phân hai vé, dĩ nhiên em dành cho anh vị trí đẹp nhất trong nhà hát”. Nhưng đến tận trước khi chia tay tôi để chui vào phòng thay phục trang, nàng vẫn kiên quyết tra hỏi tôi lý do tại sao lại từ chối “chiếc vé hạng nhất” để chui lên lô dành cho khách ít tiền. Thậm chí còn dọa nếu tôi có ý đồ giấu giếm sẽ xóa số điện thoại của tôi trong phonebook. Cái này để từ từ rồi tôi kể. Chuyện dài lắm, nhưng điều quan trọng nhất là tôi đang có ý định chiếm hữu nàng cho một cuộc hôn nhân không có hồi kết. Tôi là một gã trai ế vợ, mặc cho thiên hạ tể nhị phàn nàn rằng “Yêu cầu của cậu cao quá. Tình yêu không như người ta tưởng tượng trong phim Hàn Quốc, cậu cứ cưới một cô gái chân ngắn, trí tuệ trung bình, cô ta sẽ tôn vinh cậu như một ông hoàng”, nhưng tôi biết thừa

rằng thậm chí một cô gái chân dài 60cm với trí tuệ đủ để phân biệt đâu là món trứng luộc đâu là món trứng rán cũng chẳng thèm để ý đến một gã như tôi. Nhưng thật ông Trời đôi khi vẫn đi dạo đâu đó xung quanh chúng ta, bằng chứng là sáu tháng trước đây, khi tôi đã bước sang tuổi 39 lễ 3 tháng 13 ngày thì tôi được người ta giới thiệu nàng. Nàng kém tôi đúng 9 năm 3 tháng 13 ngày, khuôn mặt cân đối đến tuyệt mỹ, phong thái đoan trang chuẩn mực. Tôi không ước gì hơn thế cho dù một lần thăng cha cùng phòng thốt lên một câu rất vô duyên “Tao chả chê nàng được điều gì, nhưng...” – “Nhưng sao?”, tôi cảnh giác. – “Tao thấy nàng cứ giống như hột cơm trong Toả nhị kiều của Xuân Diệu, đúng rồi, như hột cơm ấy”.

Mặc cho ai nói gì thì nói, tôi quyết chí chuẩn bị đưa “Hột cơm” ra trình diện quan viên hai họ. Gã kia còn ác miệng cho rằng vì nàng giống “hột cơm” nên chắc giờ này mới còn nguyên đó để dành cho tôi nâng niu đưa vào bát. Song chỉ mình tôi biết rằng nàng đã có cả thầy ba mối tình, mà nguyên nhân đổ vỡ của chúng dẫn đến việc tôi phải từ chối chiếc vé hạng nhất để chui lên ngòi lô sát cánh gà. Hột cơm của tôi là một nhạc công đàn harp trong dàn nhạc của nhà hát. Mỗi buổi trình diễn, nàng mặc bộ nhung the đen tuyền với chuỗi ngọc trai hồng nhạt ngụy trên chiếc cổ yêu kiều, lưng ưỡn thẳng và đôi bàn tay thon dài lướt trên những dây đàn cao quý. Lễ dĩ nhiên, nàng luôn dành những chiếc vé thượng hạng cho fan hâm mộ số một của mình. Mỗi tình đầu mà nàng quen gọi là Số Một tan vỡ vì một lý do mà tôi cho rằng hết sức chính đáng. Hôm đó nàng tham gia biểu diễn buổi hoà nhạc chào mừng quốc khánh Bulgary. Số Một ngồi chễm chệ hàng ghế đầu chen giữa các ngài đại sứ tóc vàng mắt xanh, những nghệ sỹ bắt tay nhau bằng những ngón dài búp măng, những mệnh phụ phu nhân kiêu kỳ khoác khăn voan hờ hững trên vai trần. Khi trích đoạn Ruchenista du dương như dòng Danube chảy qua những cánh đồng hoa hồng khiến cả nhà hát phải nín thở đến độ một chú muỗi gầy trót đập mạnh cánh cũng gây ra điều khó chịu thì Số Một ngáy ồ ồ như sông Hồng đang vào mùa nước lũ. Mười hàng ghế đầu náo loạn. Đến lần thứ ba phải lay Số Một dậy thì nhân viên nhà hát điệu cổ khách V.I.P ra sau tấm rèm đỏ. Hột cơm của tôi giận

tím mặt, nàng kể thế. Nếu là mặt tôi thì ắt còn pha thêm màu xanh, đỏ, vàng, tôi phụ hoạ.

Bẵng đi hai năm sau đó, khi nổi đau về Số Một đã nguôi ngoai, nàng lại đưa Số Hai vào vị trí “hàng ghế đẹp nhất”. Số Hai quả là tuyệt vời, đôi mắt long lanh nước đắm đuối nhìn lên những sợi dây đàn lả lướt, đôi tai không thể hiện thái độ gì nhưng chắc hẳn đang đắm chìm trong phút solo ngắn ngủi mà vì nó nàng phải luyện đến cả tháng trời. Nhưng khi hồi ba của vở Carmen kết thúc, cũng là lúc thính giả giải lao dự tiệc trà ngoài sảnh, nàng không thấy Số Hai quay lại nữa. Nàng một mắt nhìn nhạc trưởng, một mắt lướt khắp khán phòng để tìm Số Hai mà vô vọng. Nhân lúc một đồng nghiệp đang biểu diễn bản độc tấu piano của R.Schumann, nàng vội vã ra ngoài để tìm. Và nàng đã tìm thấy. Số Hai đang nán lại các bàn tiệc trà để uống ừng ực hết cốc bia nọ đến cốc bia kia. Mặt Số Hai đỏ tía lên. Nhìn thấy nàng, Số Hai hết cười ngật nghễ rồi lại khóc tu tu, lưỡi đã lúu cả lại “Em, hồi bà nội anh mất, ở làng có thằng cha kéo nhị nghề đến nổi nó mà đã xong một châu thuốc Lào thì kéo đến thằng bán kẹo kéo đi qua cũng phải bật khóc, thế mà so với em vẫn chưa là gì. Cứ nghe em đàn là anh lại nhớ đến bà nội anh.”

Khi kể về Số Ba, giọng nàng đã trầm hẳn xuống. Số Ba từ chối “chiếc vé đẹp nhất” mà nàng trao tặng, chỉ khiêm tốn ngồi hàng giữa giữa. Tuy nhiên, từ trên sân khấu, nàng vẫn có thể quan sát mọi hành tung của Số Ba. Thật hoàn hảo, suốt ba tháng trời, Số Ba tham gia đầy đủ các buổi biểu diễn của nàng, ngồi nguyên vị trí từ đầu đến cuối, không hề có biểu hiện ngáy hay ngáp vặt, trái lại còn liên tục gật gù bằng vẻ mặt đầy phấn khích. Ý trung nhân là đây, nàng cảm động. Một lần, nàng kết thúc màn biểu diễn sớm và lén ra ngồi ở một ghế trống ngay đằng sau Số Ba. Nàng gọi khẽ nhưng Số Ba dường như không hay biết gì, mắt vẫn dán lên sân khấu, tai dỏng lên nghe khúc Finale alla Marcia trong bản Concerto cho Cello của Friedrich Gulda, đầu vẫn gật gù ra chiều thích thú. Nàng khẽ khàng lui mình sâu vào ghế để yên cho Số Ba thưởng thức nốt phần cuối. Lúc các nghệ sỹ đồng loạt đứng lên để chào khán giả, Số Ba vẫn gật gù cuồng nhiệt, rồi lạ thay khi màn sân khấu hạ xuống, nàng vẫn thấy fan nhạc bác học gật

cục đầu. Cho đến tận khi nàng lay người, Số Ba mới giật mình quay lại, hai chiếc tai nghe nối liền với cục Ipod nhỏ xíu kín đáo giắt trong túi quần giắt mình rụng ra khỏi tai. Nàng giật lấy chiếc tai nghe nhét vào tai mình rồi nghiêng rặng hỏi Số Ba “Anh đang nghe cái gì đây?”. Số Ba ú ớ “Là... là... Pump it up” – “Pump it up là cái gì?” – “Là... nhạc nền bài Nào mình cùng đi xe buýt trong showgame Hành khách cuối cùng” – “Đúng, anh là hành khách cuối cùng, rút ra khỏi đây”.

Rút kinh nghiệm Số Ba, nàng hết sức nghi ngờ khi tôi luôn từ chối vị trí “hàng đầu”, nhưng suốt sáu tháng trời, tôi không rời vị trí trong nhà hát lấy nửa bước, hơn nữa kết thúc mỗi buổi biểu diễn đều bình luận những câu hết sức uyên thâm khiến nàng kinh ngạc. Nàng vô cùng yên tâm về tôi và chúng tôi cứ tiếp diễn những chuỗi ngày lưu luyện trừ một lần xích mích duy nhất khi nàng cho phép tôi được chạm vào cây đàn hạc quý giá hiệu Lyon and Healy của nàng. Tôi nhìn lớp gỗ đen sẫm bóng trầm trồ “Đàn đẹp thật. Anh có ông chú làm thợ mộc rất khéo tay, lúc nào đàn bị chuột gặm hay lở rơi vỡ mất, em cứ đưa anh, ông ý thay khung loáng cái là xong”. Nàng giận tôi đúng 13 ngày cho dù tôi chẳng hiểu mình đã làm gì nên tội. Nhiều lần tôi cũng nghĩ bụng, nàng sắm cây đàn trị giá 40.000USD để biểu diễn bằng đồng lương đủ mua 5 chiếc vé vào nhà hát thì cũng thật đáng khâm phục. Nhưng tôi chẳng dám thốt ra thành lời, chí ít Số Bốn cũng khôn ngoan hơn các số khác đến ba bậc.

Ông thính giả ngồi cùng lô với tôi vẫn thỉnh thoảng tự giật mình vì tiếng ngáy của mình. Tôi tự lý giải rằng chắc ông ta bị bệnh mất ngủ nặng. Một chỗ ngồi mát mẻ lại có âm thanh như ru thế này rất phù hợp với những người mắc bệnh kinh niên như ông ta. Tôi lại nghĩ đến Số Một và thầm cảm ơn những cao trào của người bạn cùng lô đã giữ cho tôi khỏi ngoẹo đầu sang một bên vì khúc giao hưởng ri ri dưới kia. Hết tiết mục thứ hai, tôi thì thào với cô gái bị viêm mũi bên cạnh.

- Giọng anh chàng này hay thật.

- Tất nhiên, Bradley Daley từng biểu diễn ở các sân khấu danh tiếng nhất nước Anh, thậm chí cả Lâu đài Festival và Brangwyn.– Cô gái vẫn nhìn thẳng lên sân khấu.

- Giọng cao cao thế này hát với cô kia cũng hợp.

- Tôi luôn đánh giá cao những màn trình diễn của Daley, tôi còn thích chất giọng của Daley hơn cả Luciano Pavarotti. Mặc dù lần đầu tiên hát với Kylie Pointer nhưng cả hai ăn ý như đã biểu diễn với nhau cả chục vở opera. Tôi đã từng xem vở này rồi nhưng giọng soprano của Pointer thể hiện ở màn một cũng thật tuyệt.

- Tôi cũng thế, cực kỳ hâm mộ chất giọng sô... sô... ra nô của Daley.

- Không phải, giọng nam cao của Daley là tenor chứ. Tôi có nguyên một DVD của Daley biểu diễn các trích đoạn vở Carmen và La Boheme.

- Ừ, tenor, tôi nhầm, tenor. – Tôi đánh trống lảng. – Nhà tôi cũng có một DVD vở Carmen này.

- Không phải, – Cô gái quay phắt sang nhìn tôi nhăn mặt, chiếc mũi hếch nhỏ xíu của cô ta chun lại, gọng kính vì thế suýt tụt rơi xuống đất. – Đây là vở Madame Butterfly của G.Puccini.

Từ lúc đó cô ta không thêm nói chuyện với tôi nữa, hoặc cũng có thể do trích đoạn opera khác vừa bắt đầu nên cô ta tập trung cao độ, nhưng dù sao tôi cũng thu lượm được vài thông tin cơ bản. Đó chính là lý do tại sao tôi chui tít lên lô trên này, vừa thoát khỏi đôi mắt giám định của Hộ cơm, vừa gạ được những lời bình luận để rồi hết giờ sẽ khiến nhạc công đàn harp yêu quý của tôi phải trở mắt. Phàm là những kẻ đã ngồi đến giờ phút cuối cùng ở vị trí quái gở này nhất định phải là một con ghiền thông thiên bác cổ. Suốt sáu tháng vừa qua, tôi đã vô cùng thích thú vì sáng kiến của mình. Tôi lăm lăm học thuộc lòng những câu bình luận vừa rồi như học sinh lớp sáu đang tụng định nghĩa phân số. Bất thần, một cao trào tiếp theo của ông bạn cùng lô lên tông độ Dramatic tenor khiến tôi giật bản mình lùi ghế ra đằng sau và như một định mệnh, chiếc đinh quỉ quái nào đó chìa ra từ chiếc ghế bỏ trống bên cạnh cửa một đường sắc nhọn lên ống chân tôi. Chiếc quần rất đẹp được thừa riêng để đi nhà hát lập tức phản ánh rõ mức độ trầm trọng của vết thương. Cô nàng bên cạnh khẽ liếc nhanh vệt máu trên ống quần tôi rồi lại nhìn thẳng lên sân khấu, nhưng cô ta có vẻ không được tập trung lắm, nhất là khi những tiếng rên rỉ của tôi bắt đầu quấy rầy sang cả những lô bên cạnh. Cô ta quay sang.

- Để tôi đưa anh xuống sân, có thể ở đó người ta trừ sẵn vài thứ đồ y tế khẩn cấp.

- Thôi, - Tôi ngần ngại và ra điều hiểu biết. – vở nhạc kịch đang đến hồi cao trào, cuối giờ tôi xuống cũng được.

Quả nhiên cô ta nhìn anh chàng Bradley Daley mặc bộ quần áo hoa đang gân cổ trên sân khấu một cách tiếc rẻ nhưng rồi kiên quyết đứng dậy.

- Không được, nguy hiểm lắm, anh cần ít cồn, biết đâu đó là một cái đinh rí.

Chúng tôi cùng xuống sân. Fan hâm mộ của Daley xin được cho tôi ít cồn và thuốc mỡ, nhưng không có băng gạc, cô ta liền cởi chiếc khăn lụa toàng teng trên cổ giả làm nơ hoa để buộc vết thương cho tôi. Đúng lúc đó Hộet cơm của tôi xuất hiện, mặt đầng đầng sát khí.

- Anh đã biến mất khỏi vị trí đúng 15 phút, anh đi đâu vậy?

- Anh bị cái đinh cửa vào chân nên xuống xin ít cồn. – Tôi nhăn nhó khổ sở. – Anh thề là 45 phút còn lại anh vẫn ngồi nguyên vị trí và chú ý lắng nghe.

Hộet cơm liếc nhanh xuống vết thương thảm hại của tôi đang được thắt nơ, nàng gắt lên, giọng kiểm tra bài cũ.

- Những ai vừa biểu diễn?

- Đầu tiên là tay violon Yvonne Timoianu, sau đến Bradley Daley và Kylie Pointer.

- Vở nào?

- Trích đoạn Madame Butterfly của G. Puccini. – Tôi hoàn toàn tự tin.

- Có thú vị không?

- Tuyệt vời, chất giọng của Pointer hoà hợp với cao độ tenor của Daley, quả là kỳ phùng địch thủ. Mặc dù lần đầu tiên hát với Kylie Pointer nhưng cả hai ăn ý như đã biểu diễn với nhau cả chục vở opera. Anh đã từng xem vở này rồi nhưng giọng soprano của Pointer thể hiện ở màn một thật tuyệt. Anh cũng luôn đánh giá cao những màn trình diễn của Daley, thậm chí còn thích chất giọng của Daley hơn cả Luciano Pavarotti. Tất nhiên, danh ca Bradley Daley hoàn toàn xứng đáng được mời đến biểu diễn ở các sân khấu danh tiếng nhất nước Anh, thậm chí cả Lâu đài Festival và

Brangwyn. - Bất chấp vết thương dưới chiếc nơ hoa đang nhói lên đến lộng óc, tôi vẫn yên tâm tuôn ra một tràng như trẻ con lớp ba vừa học gạo được một đoạn tập làm văn nay lên bảng trả bài.

Khỏi phải nói Hột cơm của tôi xúc động đến mức nào. Nàng lao vào ôm chầm lấy tôi như bà mẹ có con trai thi toán cấp trường vừa đoạt giải nhất, chân nàng huých vào vết thương tôi đau điếng. Tôi buột kêu lên thảm thiết. Nàng ngạc nhiên.

- Sao thế?

- Đau. – Tôi lấy giọng con trai vừa đoạt giải nhất môn toán làm nũng mẹ và chỏ xuống chân.

- Đau hả? – Nàng nhún vai và cười toe toét. - Chờ em tí nhé, em vào thay bộ đồ diễn này ra rồi anh đưa em về.

Những ngày sau đó, tôi vẫn đều đặn ngồi lô tầng hai sát cánh gà vào mỗi buổi diễn. Tôi còn có thêm một lý do nữa: Tìm chủ nhân của chiếc khăn lụa thắt nơ để trả lại và nói lời cảm ơn, nhưng cô ta không xuất hiện.

Rồi một ngày nọ, tôi nghe thấy tiếng sục sục mũi quen thuộc.

- Tôi yêu Cây sáo thần của Mozart. Anh thế nào?

- Tôi cũng yêu Cây sáo thần. À... tôi... tôi vẫn mang theo chiếc khăn để nhờ cô còn cần đến nó.

- Vết thương của anh đỡ chưa? – Nàng mỉm cười.

- Khỏi hẳn rồi, chắc nhờ... chiếc khăn lụa... à quên... nhờ giọng opera tuyệt vời của Bradley Daley.

Khỏi phải nói chắc các bạn đã biết ai là cô dâu của tôi trong ngày cưới. Đó chính là người đã thắt nơ cho vết thương của tôi. Thần Tình yêu, đôi khi vẫn đi lạc đường và bắt gặp chúng ta đang đứng ngơ ngác ở một lô xấu xí trong một rạp hát nào đó. Trước đó, tôi và Hột cơm đã cãi nhau một trận kịch liệt, hay nói đúng hơn là Hột cơm mắng tôi thậm tệ vì tội dám nhầm bản Sonata Ánh trăng là của Bach thay vì của Bethoven. Trước cơn cuồng nộ như thác lũ của nàng, tôi chỉ ngồi thuôn mặt mân mê vết thương trên ống chân nay đã lồi thành chiếc sẹo to tướng. Nghe nói sau đó nàng cũng lấy một anh chàng chơi contrebasse trong đoàn. Cũng như đàn harp,

contrebasse phải hoà cùng dàn nhạc mới thành một âm điệu đẹp. Độc tấu một mình, tiếng contrabasse nghe phụt phụt y như ông chú thợ mộc của tôi cạo giấy ráp cho bóng mặt gỗ. Dẫu sao, hai cây đàn khổng lồ ấy cũng góp phần làm nên bè đệm cho một vở nhạc kịch. Khỏi phải nói chắc các bạn đã biết ai là cô dâu của tôi trong ngày cưới. Đó chính là người đã thắt nơ cho vết thương của tôi. Thần Tình yêu, đôi khi vẫn đi lạc đường và bắt gặp chúng ta đang đứng ngơ ngác ở một lô xấu xí trong một rạp hát nào đó. Trước đó, tôi và Hột cơm đã cãi nhau một trận kịch liệt, hay nói đúng hơn là Hột cơm mắng tôi thậm tệ vì tội dám nhầm bản Sonata Ánh trăng là của Bach thay vì của Bethoven. Trước cơn cuồng nộ như thác lũ của nàng, tôi chỉ ngồi thuôn mặt mân mê vết thương trên ống chân nay đã lồi thành chiếc sẹo to tướng. Nghe nói sau đó nàng cũng lấy một anh chàng chơi contrabasse trong đoàn. Cũng như đàn harp, contrabasse phải hoà cùng dàn nhạc mới thành một âm điệu đẹp. Độc tấu một mình, tiếng contrabasse nghe phụt phụt y như ông chú thợ mộc của tôi cạo giấy ráp cho bóng mặt gỗ. Dẫu sao, hai cây đàn khổng lồ ấy cũng góp phần làm nên bè đệm cho một vở nhạc kịch.

Giếng

Hắn nhìn cô nhân viên mới vẻ khó chịu. Cô ta hỏi hàng tỉ câu với bộ mặt cứng nhắc của một tên bồi bàn nghiệp dư hàng bét.

- Xin anh đăng ký tên.

- Andy Phúc.

Bàn tay đang hí hoáy gõ lên máy tính chợt ngừng phắt lại. Hắn có thể nhìn thấy mồ hôi rịn ra thành từng giọt to tướng trên vầng trán trắng bóc dù nhiệt độ trong sảnh chỉ quăng 180. Đột nhiên, hắn hết cái giận, hắn muốn ngó ra ra đằng sau lưng cô gái. Hắn muốn nhìn thấy chiếc áo đồng phục bằng vải chiffon đỏ rực ướt đẫm mồ hôi dính vào da thịt cô, có lẽ thế. Hắn muốn...

- Vô cùng xin lỗi, em mới làm việc ở đây ngày đầu tiên nên chưa biết, tưởng anh là khách... bình thường. – Cô gái luống cuống đến độ gạt đổ cả cốc nước để trên bàn, và điều này càng làm cô ta hoảng vía.

- Đã là khách hàng, không bao giờ là bình thường.

- Vâng em xin lỗi, em mới...

- Đừng bao giờ biện hộ cho sự thiếu chuyên nghiệp của mình. – Hắn khoái trá nhìn bộ mặt của cô gái. Chứng kiến sự sợ hãi đang từ từ gặm nhấm lên khuôn mặt đối diện là một niềm hứng thú tột độ. Hắn tiếp tục. – Cô xinh đẹp, đó không phải là lý do để có thể ở lại đây vĩnh viễn. Thôi, thời gian của tôi có hạn, không đứng đôi co với cô được. Đưa khóa phòng đây.

Cô gái tội nghiệp lại tiếp tục dò tìm trên máy vi tính. Hắn là cô ta đã rối trí và chưa thể tìm ra được thứ mình cần tìm. Bộ mặt ửng đỏ ngẩng lên nhìn hắn vẻ dò hỏi.

- Phòng số 13?

- Ngớ ngẩn thật. – Lần này hẳn tức giận thực sự. – Khách sạn của tôi không có phòng số 13. Gọi Mỹ Hà ra đây.

Một cô gái cũng mặc đồng phục đỏ xuất hiện như vừa được nhấn nút tự động. Cô ta xinh đẹp không kém gì cô gái đứng quầy. Nhìn thấy hẳn, cô gái có tên Mỹ Hà hơi giật mình.

- Hôm nay anh đến không đúng lịch?

- Thứ lịch khốn kiếp nào bắt tôi phải đánh golf vào chủ nhật? – Hẳn đá chân vào chiếc túi xách. – Giải thích cho cô nàng xinh đẹp đần độn này về nguyên tắc ở đây. Cô bé định gán cho tôi phòng số 13 cơ đấy.

Mỹ Hà rít lên.

- Phòng của ông Andy Phúc ở tầng bốn. 1014. Ông ấy chỉ ở phòng đó. Đây là phòng riêng. – Nói đoạn cô ta quay sang hẳn. – Em xin lỗi. Hôm nay một nhân viên nghỉ ốm đột ngột nên mới cho Mai Lan làm thay. Lẽ ra em ấy phải thực tập một tuần nữa mới được ra đứng quầy.

- Thôi được rồi, phiền toái quá. Đưa khóa phòng đây cho tôi.

Tức thì Mai Lan đưa mắt nhìn cô gái tổ trưởng vẻ như sắp khóc.

- Nhưng... em cho khách thuê phòng đó mất rồi.

Lần này Mỹ Hà bối rối thực sự, nhưng là một quản lý quầy lễ tân có nhiều năm kinh nghiệm nên cô nhanh trí nói khẽ.

- Phòng 1012?

- Hôm nay khách đông, lại đặt trước... không còn phòng nào nữa.

- Anh Phúc. – Mỹ Hà ngập ngừng. – Mai Lan không biết, đã cho thuê hết sạch phòng. Anh... vào... phòng nhân viên thay đồ được không.

Lúc này đang là giữa trưa, trời nắng gắt, vì thế khách đến câu lạc bộ đều đã lui về phòng sau bữa ăn nhẹ rồi mới chuẩn bị ra sân. Tiền sảnh vắng tanh, chỉ còn mỗi ba người đang giải quyết về một sự việc rắc rối, và hai cô nhân viên thì dán mắt vào người đàn ông ăn mặc sang trọng đứng trước mặt, mỗi người mãi nghĩ tới một phương án xin việc sau khi bị sa thải khỏi CLB. Andy Phúc, cổ đông lớn thứ nhì của CLB Golf Thiên đường, đang miệt mài xoa chiếc nốt ruồi trên gò má trái, đó là dấu hiệu của một cơn bực bội tột độ mà tất cả nhân viên đều phân biệt được. Màn hình 34 inches treo trên góc sảnh thân nhiên tường thuật về sự trở lại của Tiger Wood sau chấn

thương, về số tài sản kếch sù mà Phil Mickelson đang sở hữu và vụ kiện ảnh nóng của Nikki Garrett1.

- Các cô cho rằng tôi, Andy Phúc, đi hơn bốn chục cây số đến đây để chui vào cái phòng bữa bãi, bắn thiêu của các cô rồi ra sân bêu giữa trời nắng thế này?

Hai khuôn mặt xinh đẹp trở nên méo mó. Nước da trắng sứ của Mai Lan mới đầu chuyển sang màu đỏ ửng, rồi thoát cái trở nên tái xanh và bây giờ nó có màu tím ngắt. Andy Phúc thấy thú vị khi quan sát sự thay đổi đó. Vẻ xinh đẹp của những cô gái, hẳn không bao giờ để tâm. Hẳn thích nhìn một sự khác. Andy đột ngột trở nên vui vẻ. Hẳn nhún vai.

- Lần sau nhớ đừng lặp lại. Andy chưa bao giờ tha thứ đến hai lần.

Hẳn xách túi gậy đánh golf nặng chịch tới một chiếc ghế salon cạnh đó, rút từ trong túi ra đôi giày đế đinh rồi xỏ vào chân. Hai cô gái vẫn thì thào với nhau sau quầy và thỉnh thoảng lén nhìn hẳn.

Đúng lúc đó có ba người đàn ông cũng xách túi gậy từ trên cầu thang xuống sảnh. Hẳn tiến lại bắt tay và trò chuyện bằng tiếng Quảng Đông. Đây là những bạn hàng lần đầu tiên làm việc với hẳn. Tối hôm trước, trong một bữa ăn, họ đã vui vẻ hứa hẹn về một vụ cá cược trên sân golf 18 lỗ.

Andy Phúc đang ở par 42. Với khoảng cách 350 yard, hẳn chỉ cần hai gậy là đến green³. Sau chín hố gôn, những tay người Hồng Kông đã thua hẳn tới hàng chục gậy. Họ xia tiền thua cuộc sau mỗi hố bằng bộ mặt ảm đạm không giấu giếm. Hẳn nhún vai. Phàm là những kẻ không thể kiềm chế cảm xúc trong lúc thắng thua, tất rất dễ điều khiển khi đàm phán. Hẳn nheo mắt dưới trời nắng nhìn đường bóng. Cô gái phục vụ trên sân cũng nín thở quan sát hẳn, nhưng gì có thể tìm được, chứ những cơn ho thì bất khả kháng. Cô ta ho rũ rượi như thể tranh thủ ho đúng vào lúc hẳn bắt đầu đẩy bóng. Hẳn hạ cây gậy gỗ xuống, nhìn cô ta vẻ khó chịu. Hẳn đang chờ đợi một cơn sợ hãi. Nhưng cô gái vẫn tiếp tục ho như trêu người, mặt thản nhiên như không thèm đếm xia đến những nguyên tắc phục vụ của một nhân viên chuyên nghiệp. Hẳn đưa lại cây gậy cho cô gái và hất cằm về phía xe golf.

- Số 3.

Cô gái vội vã chạy ra sau xe điện, tìm cây gậy số 3, tay lấy giẻ lau chùi đầu gậy để tranh thủ ho thêm một tràng nữa.

Hắn choãi hai chân sang ngang, mở rộng mặt gậy và đẩy bóng. Chẳng cần phải quan sát kỹ đường bóng, nhắm mắt, hắn cũng biết rõ nó đã bị rơi xuống bãi cát. Một gã người Hồng Kông vọt qua trên xe điện, miệng hét to bằng âm điệu nặng nề.

- Duck hook.4

Hắn vã mồ hôi, nhảy tót lên xe và phóng vút đi để mặc cô gái phục vụ đứng ngẩn ngơ. Andy Phúc rút chiếc gậy sand wedge rồi vội vã nhảy xuống hố cát. Hắn biết ở hố gôn này, hắn sắp thất bại. Hắn cần một thứ chất kích thích. Hắn nghĩ đến gương mặt khiếp đảm của Mai Lan và cảm thấy cây gậy sắt trong tay nhẹ bẫng. Chỉ mới cách đây 5 phút, ở lỗ golf số 8, hắn đã thực hiện một cú đánh ngoạn mục khi vị trí lỗ banh nằm ở rìa green. Lúc đó, hắn đã cầm chắc phần thua trong tay, nhưng một hoạt chất kích thích tỏa lên tận đỉnh đầu hói bóng của hắn. Khuôn mặt cô gái đứng quỳ mờ ảo. Cô ta sợ hãi đến cực điểm, đôi mắt nhìn hắn van vi và cơ thể oằn oại dưới lớp ván sàn. Hắn nhếch mép cười “Để sau trận golf đã.” và nhẹ nhàng đẩy bóng về phía sau lỗ golf. Quả bóng tự động giật ngược trở lại như được mã hóa bằng điều khiển từ xa rồi chui tọt xuống lỗ. Những đôi mắt nhìn hắn kinh ngạc như đang đứng trước một trò phù thủy. Hắn, chưa bao giờ là kẻ thất bại. Andy Phúc mở rộng mặt gậy đến mức tối đa và vọt mạnh. Những nắm cát khô bắn tóe lên. Hắn kinh ngạc nhìn quả bóng tròn nhỏ xíu bé dần. Nó không thẳng hướng tới green, mà tiếp tục quẹo trái như một bàn tay vô hình đã tạt hướng đi của nó trên không trung.

Gã vội vàng gạt vô lăng ra khỏi đường nhựa để đuổi theo quả bóng. Mồ hôi rịn đầy qua lớp áo pull cotton thượng hạng. Thật khó hiểu. Ngay cả một kẻ bắt đầu tập chơi cũng không thể đẩy bóng chệch hướng đến kỳ quặc như vậy. Hắn cảm thấy căng thẳng. Hắn lại nghĩ đến CÔ TA. Bất kỳ lúc nào gần kề sự thất bại, hắn lại nghĩ đến CÔ TA và đều có thể chuyển thế thua thành thế thắng.

Trước tòa, cả ba nhân chứng đều khẳng định rằng buổi tối hôm đó hắn ở miết trong bữa tiệc cocktail mừng sinh nhật của một quý ông. Và cho dù

không có nhân chứng, thì bất kỳ một người nào có mặt tại tòa, bất kỳ người nào quen biết hẳn đều đương nhiên khẳng định rằng: Ông Andy Phúc, là một doanh nhân đáng kính trọng, ông ta có tới hàng trăm phụ nữ theo đuổi, không có lý do gì lại cố gắng cưỡng bức một cô gái chả có vẻ gì đặc biệt, lại là nhân viên quèn cấp dưới.

CÔ TA đứng ở vị trí nguyên đơn, đôi mắt ánh lên vẻ căm thù nhưng vẫn ẩn chứa nét kinh hoàng đến tột độ. Hẳn thấy thú vị, và cơn hưng phấn khiến hẳn đọc diễn thuyết trơn tru trước tòa, đến độ ông thẩm phán phải tỏ thái độ bức dọc ra mặt với “con bé vu khống trơ trẽn”. Thật không may mắn, những vết tích trên cơ thể cô ta đã lành miệng theo thời gian dẫn đo có nên quyết định tố cáo hay không.

Lúc tự biện hộ trên tòa, hẳn khẽ đưa tay vuốt nhẹ vết sẹo trên cổ mà cô ta đã dùng cả hai bàn tay móng cắt gọn gàng để phòng vệ. Đôi mắt cô ta ở dưới hẳn, tuyệt vọng và khiếp đảm. Hẳn dùng hai đầu gối để gạt đôi chân gày gò sang hai bên, và một tay gạt những móng vuốt yếu ớt, tay kia xé toạc chiếc áo sơ mi đã xộc xệch vì cuộc xô đẩy.

Mặt cô ta méo xệch vì đau đớn, và ánh mắt... những ánh mắt sợ hãi luôn khiến hẳn trở nên thẳng hoa và hưng phấn. Hầu hết phụ nữ gặp hẳn đều mong muốn được để mắt và sẵn sàng hứng tình nếu hẳn có ý định. Chỉ có mình Andy Phúc biết được rằng, một cơ thể phụ nữ mềm nhũn chờ đợi đối với hẳn vô dụng chẳng khác nào một chiếc gối ôm.

Quả bóng hẳn đã rơi về phía rừng cây. Hẳn lao xe xuống con dốc thoải thoải. Bánh xe điện tiếp xúc với đám lá khô nghe rào rào. Hẳn nhảy xuống xe. Nó ở đâu đó quanh đây. Lưng áo hẳn tiếp tục ướt đẫm. Hẳn thấy hối hận vì đã bỏ lại cô nhạt bóng. Nếu không, hẳn chỉ việc ngồi yên trên xe chờ đợi cô ta dò tìm quả bóng. Nó như có phép tàng hình, như độn thổ xuống đám lá cây rậm rạp. Gã tiếp tục cảm thấy căng thẳng. Cảm giác khó chịu này đã biết mất sau 40 năm, giờ bắt đầu trở lên như một căn bệnh mãn tính nay đến kỳ phát tiết. Bên tai hẳn văng vẳng tiếng trẻ con ồn ào.

- Andy... Andy, bastard5.

Hẳn đã sợ hãi, đã im lặng, đã biết thân biết phận của một đứa trẻ lai không cha. Những đứa trẻ nhập cư khác có quyền hành hạ hẳn, bởi vì

chúng có những ông bố to lớn ở đằng sau bảo vệ. Một buổi chiều, hăn vọt được con mèo hoang trên đường đi học về. Hăn buộc đuôi con mèo vào gốc cây dương, rồi lấy một sợi dây tròng quanh chiếc cổ gày ngẵng. Hăn kéo thun con mèo về phía kia. Cái mặt trụi lông bé tí nhìn hăn kinh hoàng, con mèo gào lên thảm thiết nhưng tắc nghẹn lại vì sợi dây chẹn cổ. Thịnh thoảng, hăn để tròng sợi dây cho con mèo hồi sức rồi lại tiếp tục. Sau khi đã chán với trò tra tấn, hăn nhặt một cục gạch là phiến đá cũ từng ngự trên tường một ngôi biệt thự nào đó. Hăn giơ lên cao, nhắm trúng con mèo thả xuống. Con mèo hoang hoảng hồn nhảy vọt sang một bên để tránh. Đôi mắt tròn vo như thủy tinh sợ hãi đến cực điểm. Nó cứ nhảy qua nhảy lại như vậy chừng chục lần thì dờ dại vì đói, vì mệt, vì quá khiếp đảm. Và viên gạch to tướng dội thẳng xuống lưng con vật. Nó không kịp kêu lên một tiếng. Lần đầu tiên, hăn hết sợ hãi. Một cơn dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể như liều thuốc gây nghiện mà sau này hăn cứ phải thử đi thử lại. Khi hăn quay người định bước về nhà, một đám đông trẻ con đã đứng lù lù trước mặt hăn, kinh sợ, ghê tởm. Một thằng da đen to gấp đôi hăn hét lên.

- Sick bastard6.

Như vừa được tiêm một liều doping kích ứng, hăn nhảy xổ vào đám đông. Đối thủ của hăn nằm vật xuống như con mèo vừa bị nện gạch. Từ đó, hăn biết một bí mật, những kẻ chiến thắng, không phải khỏe hơn kẻ khác, cũng không phải khôn khéo và thông minh hơn, mà chỉ liều lĩnh hơn mà thôi. Những kẻ chiến thắng, không bao giờ biết sợ hãi. Hăn đã từng sở hữu những cơn sợ hãi, và giờ hăn chuyển chúng sang cho kẻ khác. Andy Phúc đã biến thành một kẻ bệnh hoạn khiến tất cả những người Việt nhập cư trong tiểu bang đều ghê sợ. Con mèo hoang, nạn nhân đầu tiên của hăn đã giúp Andy Phúc trở thành một tay anh chị.

Chẳng bao lâu, cơn nghiện khiến hăn phải tăng liều. Hôm đó, một con bé trong xóm thấy hăn đi qua liền sợ hãi quay mặt đi, miệng lẩm bẩm.

- Sick bastard.

Sáng sớm hôm sau, người ta tìm thấy một cô gái quốc tịch Mỹ gốc Việt ở một bãi đỗ xe bỏ hoang, đang thoi thóp trong vũng máu, trên cơ thể hầu như không còn quần áo.

Hắn lánh sang một tiểu bang khác ở miền Tây. Cú thắng hoa đó khiến hắn liêu lĩnh quảng toàn bộ số tiền kiếm được vào chứng khoán. Thắng lớn. Nhưng để không bao giờ trở thành kẻ thất bại, hắn cần phải nạp thêm một chất gây nghiện quái đản. Phần lớn nạn nhân cho qua, vì hắn đưa cho họ những thứ đủ để họ giữ im lặng, hoặc cú sốc đó đã khiến họ dờ dẩn không thể hành động gì thêm được nữa.

Chỉ duy nhất CÔ TA có can đảm ra trước tòa đối diện với hắn.

Nhưng Andy Phúc vẫn thắng. Hắn như được bao bọc bởi một chiếc giếng khổng lồ vô tận. Người ta chỉ có thể nhìn thấy cái bóng của hắn mà vô phương với tới. Để lẩn tránh, càng ngày hắn càng núp sâu vào lòng giếng. An toàn. Và vững chãi.

Hắn đi tới đi lui, đập tung đám lá, xục chân xuống tận lớp đất mục ải bên dưới nhưng quả bóng vẫn mất tích. Hắn chống tay suy nghĩ. Hắn đã quen thuộc địa hình của sân golf đến nỗi nhắm mắt cũng nhìn thấy cự li của từng hố golf. Mất bóng là điều cực phi lý. Thốt nhiên bầu trời chuyển màu ghi xám, rồi mây trời trở nên đen đặc. Lá cây bị gió xoáy lên tung bụi mù mịt. Hắn che tay lên mắt nhìn bao quát sân. Hắn vô cùng kinh ngạc. Chỉ trong khoảnh khắc, mặt sân đang tấp nập người qua lại, những cô gái nhạt bóng mặc đồng phục ngồi vắt vẻo sau xe điện, những tay golf mà hắn đã nhìn mặt đang tìm tư thế đứng thích hợp bên cạnh Tee box 7 đã biến đâu hết sạch như thể trước mặt hắn là một sân golf chết. Hắn thấy kỳ dị. Nếu họ đoán chừng trời sắp mưa mà rút về phòng nghỉ thì cũng không thể nhanh đến thế được. Hắn bắn khoả. Rồi như một thứ tự kỷ ám thị, hắn tự nhủ nhất quyết phải tìm bằng được quả bóng, dù chỉ còn một mình trên sân, hắn cũng không thể là kẻ chiến bại. Hắn đi dọc theo những bụi cây và nhìn thấy một vật trắng trắng nhỏ xíu mắc trên một miếng bê tông.

Hắn mừng quýnh chạy lại gần. Từ vị trí này đến green, đối với một người bình thường mất tới hai giây, còn với hắn chỉ cần một cú đẩy bóng. Tấm bê tông rất nặng, che kín một khối hình tròn. Hắn biết đây là cái gì. Trong khi khởi công xây dựng khu liên hợp, đã xảy ra một sự cố. Công nhân địa phương nhất định không chịu thi công ở khu vực này. Họ nói rằng chỗ ấy có một chiếc giếng cổ đã tồn tại ở vùng núi cao này đến hàng ngàn

năm. Và theo đầu óc ấu trĩ của họ thì trong giếng có một thứ gì đó rất khủng khiếp, một thứ vô hình mà họ không thể gọi thành tên, và cái bùa yếm chết tiệt đó sẽ làm tổn hại đến tính mạng của họ. Trong lúc xem xét hiện trường xây dựng, chủ tịch hội đồng quản trị đồng ý sẽ lui lại diện tích hẹp vào một chút. Nhưng hấn gắt lên.

- Sơ đồ đã vẽ rồi. Chẳng có lý gì thay đổi hấn một công trình hoàn hảo như thế chỉ vì một cái giếng bỏ hoang.

Andy Phúc tự tay bê một mảng bê tông bịt kín mặt giếng. Đám công nhân được tiếp thêm can đảm, tiếp tục dàn đất. Chẳng hề có chuyện gì xảy ra sau đó. Và hấn cũng quên luôn câu chuyện vợ vẫn ấy rồi.

Quả bóng kẹt giữa miếng bê tông và cửa giếng. Hấn quỳ gối, lấy thế nâng miếng bê tông lên. Nó không nhúc nhích, như thể thời gian đã bồi đắp thêm sức nặng cho nó vậy. Hấn cố gắng di chuyển lần thứ hai nhưng vô ích. Sân golf sau lưng hấn vắng lặng và bầu trời tối sầm lại như không phải đang giữa trưa hè. Hấn tì chân vào tấm bê tông một lần nữa. Nó hơi rung rinh rồi nảy bật sang một bên. Hấn mất đà, không hấn do mất đà, mà một lực xoáy lạnh buốt vừa ủa ra hút chặt lấy hấn. Andy Phúc ngã nhào vào lòng giếng. Hấn thấy mình xoay tròn trong một chiếc phễu khổng lồ. Xung quanh tối tối và u tịch như trước cõi hư vô. Rồi quanh hấn là một làn nước lạnh buốt, nhầy nhớt bao phủ. Hấn chạm tay vào vách giếng đây rêu trơn tuột. Hấn kêu lên nhưng âm thanh như bị nhốt lại trong hố nước đen. Bầu trời phía trên còn chút ánh sáng màu xám chì nán lại rồi cũng dần chuyển sang u tối. Hấn hoàn toàn chìm vào bóng đêm đen đặc. Sân golf không người. Tất cả đã lui về phòng nghỉ và vui vẻ với các trò thể thao giải trí trong nhà để tránh cơn bão bất thần trờ đến mà không báo trước. Nhưng ngay cả tiếng sấm và những ánh chớp nhằng nhịt, hấn cũng không thể cảm thấy. Hấn đã bị phân rã cùng với sâu thẳm. Có thể, hấn đã chết.

Trong cơn tuyệt vọng, Andy Phúc thấy nước dưới chân mình chuyển động. Một vật gì đó vô cùng kỳ lạ đang trườn lên khỏi mặt nước. Hấn thận trọng nép vào thành giếng. Vật chuyển động kia đã trôi lên đến thắt lưng, đến ngực rồi bất thần đội nước đối diện với hấn. Hấn đang ở trong bóng đêm đặc quánh như thạch đen, song lại có thể nhìn xuyên qua đêm tối, hấn

NHÌN không phải bằng mắt, mà bằng một giác quan vừa sinh ra trong tận cùng sợ hãi. Đó là một khuôn mặt, không phải người, không phải thú, không phải ma quỷ, khuôn mặt đó nhân ra hàng trăm khuôn mặt khác. Chúng tách ra rồi nhập lại, những khuôn mặt đàn bà, và cuối cùng hình thành rõ một đôi mắt đang khiếp sợ. Đôi mắt của CÔ TA. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, hần nhận ra đôi mắt ấy đang mở to, và trông con người lớn dần, trong như một tấm gương, và hần có thể soi vào đó rõ mồn một khuôn mặt của mình, méo mó đến dị hợm và đôi mắt của chính hần, đang kinh hoàng đến cùng cực. Cùng lúc, một vật lao thẳng xuống lòng giếng. Trước khi kịp nhận ra phiến bê tông mà hần đã tự tay lấp vào miệng, rồi lại tự tay nậy ra, Andy Phúc đã lịm đi trong nỗi khiếp đảm.

Có một thứ gì đó phớt nhẹ qua mặt khiến hần tỉnh dậy. Hần nằm trên nệm, trong căn phòng 1014 của hần, và Mai Lan đang cúi xuống xem xét. Thấy hần mở mắt, cô gái reo lên.

- Tỉnh rồi.

- Tôi bị làm sao?

- Anh đánh bóng vào thân cây rồi nó nảy bật lại, đập vào trán làm anh ngất đi.

- Không phải, tôi bị ngã xuống giếng.

Mai Lan có vẻ băn khoăn. Cô quay sang những người khác tỏ ý ngạc nhiên, rồi lại cúi xuống hần.

- Không phải, mọi người tìm thấy anh đang nằm trên nền đất.

Đôi mắt cô gái mở to, và nó cứ giãn dần ra như một hình ảnh đồ họa trên màn hình không gian ba chiều. Chúng đen như lòng giếng và trong vắt đến độ hần có thể nhìn thấy chính khuôn mặt mình trong đó như đang soi qua một chiếc gương, một khuôn mặt méo mó và đôi mắt đang sợ hãi.

Hần hét to kinh hoàng và lại ngất đi.

Từ đó, cứ mỗi lần nhìn thấy phụ nữ, hần đều tránh ánh mắt của họ. Sợ rằng sẽ lại nhìn thấy trông con người họ giãn ra và rồi hần sẽ thấy đôi mắt mình xuất hiện trong đó, một đôi mắt đang tột cùng khiếp hãi.

Chú thích:

1. Các ngôi sao golf hàng đầu thế giới

2. Par 4: hố gôn bốn lần đẩy bóng (4 gậy)
3. Green: khu vực mặt cỏ xung quanh lỗ gôn.
4. Duck hook: Một trong những cú đánh ngoài tầm kiểm soát, bắt đầu thẳng tới mục tiêu nhưng lại đột ngột rẽ sang bên trái
5. Bastard: Đồ con hoang
6. Sick bastard: Đồ con hoang bệnh hoạn.
7. Tee box: Vị trí phát bóng ở một hố golf.

Lớp Học Lắng Nghe

Ngay khi tôi vừa được bà mụ dốc ngược đầu và vỗ mông ba cái để oe lên tiếng khóc chào đời thì một ông thầy chiêm tinh tình cờ đi qua bệnh viện phụ sản. Lúc đó là nửa đêm, ông ngửa mặt lên trời và nói với bố tôi, khi ấy đang ôm một bịch tã lót đứng lơ vơ ngoài cửa.

- Con trai anh sau này sẽ là một bậc vĩ nhân, danh tiếng lẫy lừng.

Ông cúi xuống bấm độn trên năm đầu ngón tay, rồi lại ngược nhìn bầu trời chỉ chút sao và lộ rõ vẻ kinh ngạc.

- Ngôi sao của con trai anh thực kỳ lạ. Sao chiếu mệnh của các bậc kỳ tài thường sáng quắc, sáng đến nỗi tất cả những vì sao xung quanh bị lu mờ, chẳng này, ngôi sao của thằng bé mờ tịt tịt, song... - Ông ngáp ngừng. - các vì sao sáng rõ lại túm tùm xung quanh nó như lũ tiểu đồng đang thỉnh giáo vị đại sư.

Ông lắc đầu khó hiểu.

- Dù sao cũng hãy cứ nghe tôi. Con trai anh sau này sẽ được người người yêu quý. Nó là của báu nhà anh.

Nói đoạn ông đi thẳng, vừa đi vừa ngược nhìn lên trời rồi lúc lắc đầu. Bố tôi lúc đó hoàn toàn không để tâm đến việc thằng con trai nặng 2 cân trong kia có trở thành bậc vĩ nhân hay không. Ông còn đang mãi tính xem nên lựa ra loại tã vuông hay tã chéo cho đúng với lời vợ dặn.

Khi lên 3 tuổi, tôi hầu như không nói gì, song lại có thể hiểu được tất cả những gì người khác nói, dù ở các cấu trúc phức tạp nhất. Vì thế, các bác sỹ tâm lý nhi khoa không liệt tôi vào hạng chậm phát triển mà cho rằng tôi là một trường hợp cá biệt trong y học, có thể là Thánh Gióng tái sinh cũng nên. Tôi luôn biết nghe lời, nên bố mẹ tôi cũng không lấy việc chậm nói của con trai họ là sự phiền muộn. Thậm chí họ còn cho rằng, trong khi

những đứa trẻ khác cứ hò la hét lác khiến bố mẹ chúng phải đau đầu thì sự im lặng của tôi lại hóa hay.

Khi vào tiểu học, tôi có mở miệng vài lần. Thời gian còn lại, tôi chìm vào im lặng. Tôi lắng nghe. Lực học của tôi ở mức trung bình, song vì tôi là đứa trẻ tuyệt vời nhất lớp, luôn chú ý lắng nghe những gì thầy giáo nói và tuân theo mệnh lệnh của thầy một cách tuyệt đối nên thầy cất nhắc cho tôi vào hạng khá. Thậm chí có năm tôi còn được hạng xuất sắc. Đó là năm tôi được cô giáo Kỳ Vĩ làm chủ nhiệm. Người ta nói rằng phải nghe cô Kỳ Vĩ giảng bài thực là gặp hạn. Nếu có ai đó không ngủ gật trong suốt quá trình nghe giảng, người ấy thực đáng được phong thánh. Và một lần nữa tôi được ví với Thánh. Chỉ mới 5 phút đầu, cả lớp học ngủ li bì như bị thôi miên, song tôi cứ há hốc miệng ra nghe như uống từng lời của cô Kỳ Vĩ. Cuối buổi học hôm đó, cô chủ nhiệm gọi tôi ra ngoài. Cô khóc nức nở, nói rằng trong suốt cuộc đời đi dạy của cô, tôi là đứa trẻ đầu tiên có đủ tư chất học trò, rằng sau này tôi sẽ trở thành bậc vĩ nhân.

Cứ thế, trong suốt những năm ngồi trên ghế nhà trường, lúc nào tôi cũng được xếp vào hạng top ten của lớp cho dù tôi hầu như không nói bao giờ. Thực ra, khi cắp sách đi học, ta không cần nói nhiều. Không có việc gì cho ta phải nói hết, thầy giáo mới là người cần phải nói. Còn ta chỉ việc lắng nghe. Có lẽ chỉ mình tôi biết được bí mật rằng tôi luôn luôn lắng nghe các thầy giáo nói, song hoàn toàn không hiểu gì. Tôi lắng nghe, chỉ bởi vì thầy giáo nói rằng ngồi trên lớp là phải lắng nghe, có vậy thôi. Thầy nói tôi phải lắng nghe song không bắt buộc tôi phải hiểu. Và trong suốt 12 năm học, hình như tôi có mở miệng 12 lần thì phải. Đó là khi tôi chuẩn bị lên lớp, các thầy giáo cũ đều có lời khích lệ, nói rằng hãy cố gắng lên, sau này, chắc chắn trò sẽ trở thành bậc vĩ nhân. Lúc ấy, tôi không thể cứ giữ im lặng mãi. Tôi buộc phải mở miệng để nói lời cảm ơn cho phải phép.

Tuy nhiên, sau đó con đường trở thành vĩ nhân của tôi rất gian nan. Tôi trượt đại học, vì trong phòng thi, sự im lặng không phải là giá trị gì cao cả lắm. Tất cả đều im lặng.

Bố tôi liền tức khắc xin cho tôi một chỗ làm trong một xí nghiệp buôn bán bột giặt và xà phòng. Công việc của tôi là hàng ngày chở bột giặt và xà

phòng từ kho đến chỗ giao nhận hàng, chấm hết. Tôi làm việc một cách cần mẫn và liên tục được thưởng vì bảng chấm công chưa thiếu một dấu gạch chéo nào. Một ngày nọ, giám đốc xí nghiệp triệu tập họp đột xuất. Phòng họp như chợ vỡ. Giá dầu đang lên, giá gạo đang lên, hãy tăng lương cho anh em. Trường phòng hành chính tổ chức phát biểu, đại diện công đoàn phát biểu, tất cả đều tranh nhau nói. Họ công kích lẫn nhau và sau đó chĩa mũi dùi sang tổng giám đốc. Cuộc họp giải tán, thư ký ghi chép diễn biến toàn bộ cuộc họp cùng các bài phát biểu và ghi lời kết luận của tổng giám đốc “Cơ sở của chúng ta là một tập thể vững mạnh. 2 quý đầu năm chúng ta đã hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao. Chúng ta tiếp tục phấn đấu đạt chỉ tiêu trong 2 quý tới”.

Ngày buổi chiều hôm đó, tổng giám đốc gọi tôi lên. Người đàn ông đáng kính mời tôi ngồi xuống ghế và hỏi.

- Cậu có điều gì để nói không?

- Không thưa ông.

Tổng giám đốc có vẻ băn khoăn.

- Trong suốt cuộc họp, cả hội trường tranh nhau nói, còn cậu thì ngồi im từ đầu chí cuối, nên tôi nghĩ cậu để dành điều gì đó quan trọng nói riêng với tôi. Bây giờ cậu nói đi.

- Không thưa ông, tôi không có điều gì để nói hết.

- Vậy thế trong cuộc họp cậu ngồi im để làm gì? – Tổng giám đốc ngạc nhiên.

- Lúc đó tôi đang lắng nghe ông nói. Đó là bài phát biểu của ông mà. – Tôi cũng ngạc nhiên không kém.

- Vậy ư? Cậu đã lắng nghe tôi nói, vậy tôi đã nói gì nào?

Tôi thuật lại tron tru bài phát biểu dài 1 tiếng 20 phút của tổng giám đốc không thiếu một chữ nào. Tôi đã luyện được điều này trong suốt những năm đi học, nghĩa là có thể nhớ không sót một từ những gì người khác vừa nói mặc dù tôi chẳng hiểu họ nói gì. Tổng giám đốc lấy khăn tay ra chặm nước mắt. Ông nấc lên nghẹn ngào.

- Cậu quả là một cán bộ tuyệt vời. Đúng, biết lắng nghe là biểu hiện đầu tiên của tư chất lãnh đạo. Người lãnh đạo muốn thấu hiểu những tâm tư

nguyện vọng của quần chúng cần phải biết lắng nghe. Lắng nghe sẽ dẫn đến thấu hiểu những tâm tư nguyện vọng của quần chúng. Tâm tư nguyện vọng của quần chúng cần đến những người biết lắng nghe. Nếu biết lắng nghe...

Tổng giám đốc nói thêm 45 phút và tôi cố gắng thuộc lòng những gì ông vừa nói. Tuy nhiên, cuối cùng ông không bắt tôi nhắc lại bài nói vừa rồi mà đặt hai tay lên vai tôi như đang trao huân chương Bắc đẩu Bội tinh.

- Cậu sẽ còn tiến xa, con trai ạ. Cậu nghĩ thế nào nếu tôi bổ nhiệm cậu làm phó phòng kinh doanh?

Tất nhiên là tôi chẳng nghĩ thế nào. Ngày hôm sau, tôi nhậm chức mới. Người trưởng phòng đang đương chức có vẻ không thích tôi. Anh ta ngầm tuyên bố rằng tôi là kẻ không có bằng cấp, chuyên môn, trước sau gì cũng gây ảnh hưởng đến kết quả kinh doanh của cả phòng. Tuy nhiên, trái với dự đoán của anh ta, hiệu suất kinh doanh của tôi tăng vùn vụt. Tôi mang lại lợi nhuận về cho phòng dư thừa chỉ tiêu 2 quý cuối năm. Trưởng phòng kinh ngạc. Anh ta gọi tôi lên.

- Cậu nên chia sẻ bí quyết với các anh em trong phòng còn chưa nhiều kinh nghiệm.

- Tôi chẳng có bí quyết gì cả thưa anh.

- Cậu không có gì để nói à?

- Không ạ.

Anh ta im lặng, rồi sau đó bực tức.

- Vậy cậu làm việc theo phương thức nào?

- Theo những gì anh đã hướng dẫn.

- Tôi đã hướng dẫn cậu những gì? Cậu nhắc lại xem nào.

Tôi nhắc lại nguyên si 99 nguyên tắc để bột giặt và xà phòng bán chạy mà trưởng phòng thường diễn thuyết 60 phút vào mỗi cuộc họp giao ban. Trưởng phòng kinh ngạc.

- Nghĩa là để bột giặt và xà phòng bán chạy, cậu thực hiện đúng những gì mà tôi đã nói?

- Vâng ạ, thưa trưởng phòng.

Thực ra, tôi hoàn toàn không hiểu 99 nguyên tắc bán chạy bột giặt và xà phòng của trưởng phòng, cũng như không hiểu lý do làm sao tôi lại có thể tiêu thụ hết chỗ sản phẩm được giao. Thậm chí khi sạch hàng, tôi lấy đồ phế phẩm tồn lại trong kho đang chờ ngày thanh lý để rao mà cũng hết. Trưởng phòng bùi ngùi nắm lấy tay tôi.

- Cậu quả là một thiên tài. Biết lắng nghe và làm theo chỉ dẫn luôn là bí quyết đầu tiên dẫn đến thành công. Đúng, hãy cứ làm theo 99 nguyên tắc bán chạy bột giặt và xà phòng. Nguyên tắc thứ nhất...

Một tháng sau đó, toàn bộ nhân viên trong phòng gửi đơn lên Tổng giám đốc đề nghị thăng tiến tôi làm trưởng phòng và phế truất trưởng phòng cũ. Trong thư trình bày, họ nói rằng thứ nhất, tôi có một năng lực siêu phàm có thể cứu rỗi doanh nghiệp đang trên bờ vực thẳm; thứ hai, tôi là người cực kỳ khiêm tốn, luôn lắng nghe toàn bộ ý kiến lớn nhỏ của anh em. Tóm lại, tôi là người tài đức vẹn toàn. Hai ngày sau, đơn đề nghị được phê duyệt. Tôi thay thế trưởng phòng có 99 nguyên tắc bán chạy bột giặt và xà phòng.

Lần đầu tiên trong đời, tôi phát hiện ra mình có một năng lực siêu phàm thật, đó là khả năng lắng nghe không biết chán những người đang nói. Tôi chăm chú lắng nghe các khách hàng có nhu cầu muốn mua bột giặt và xà phòng nhưng lại lo lắng về chất lượng tẩy rửa, lắng nghe họ nói về những khó khăn tài chính của công ty, lắng nghe phàn nàn về cung cách phân phối hàng của các công ty khác, và tiện thể nghe luôn cả câu chuyện về đứa con mới ba tháng tuổi của họ chưa chi đã biết mọc răng và ông bố chồng mới ở quê lên quen thói thượng cả hai chân lên lavabo bệt. Cứ như vậy, nhờ khả năng lắng nghe không mệt mỏi, tôi liên tục thăng tiến như điều đang gặp bão. Không những trở thành chuyên gia hàng đầu về tiêu thụ bột giặt và xà phòng, tôi còn được tất cả các công ty hoạt động trên những lĩnh vực khác chèo kéo về làm giám đốc điều hành. Tôi xuất hiện trên hầu hết các mặt báo với lời bình luận “Doanh nhân không bao giờ chịu trả lời phỏng vấn trước báo chí. Ông chỉ nói giản dị rằng những gì ông đạt được là nhờ vào kinh nghiệm được truyền thụ bởi những người đi trước.” Trên thực tế, trong lúc họ phỏng vấn, tôi học thuộc lòng những câu họ vừa hỏi rồi tua

lại trong đầu để phân tích song vẫn không hiểu họ nói gì. Sau khi thấy tôi không phát biểu gì thêm, họ phàn nàn về thói kiêu ngạo ngông cuồng của các doanh nhân khác, rồi bình luận về các mảnh lời trong kinh doanh, về nỗi khổ cực trong nghề báo trong khi thu nhập không bằng một ông buôn sắt vụn, về một nhà báo vừa bị bắt làm con tin bên Iraq, về việc chỉ vì một ngôi đền cổ mà Thái Lan và Cambodia đang trên bờ vực chiến tranh. Tôi mở to mắt lắng nghe. Từ ấy, cả thành phố đồn rằng tôi không những là một doanh nhân có tài mà còn có đức, vì từ xưa đến nay, khiêm tốn và biết lắng nghe thực là một điều hiếm hoi ở các nhân vật quan trọng.

Trong lúc lời tiên tri của thầy chiêm tinh tình cờ đi qua bệnh viện phụ sản năm nào đã dần dần trở thành sự thật, tôi lại bất ngờ gặp một tình yêu hoàn hảo. Người tôi yêu là con gái một nhà tài phiệt kinh doanh ô tô. Ông cố của nàng là người đưa chiếc ô tô đầu tiên về nước. Tuy nhiên nàng không yêu tôi, gia đình nàng không thích tôi. Họ nói rằng tiền bạc không là gì đối với họ. Quan trọng là dung mạo cốt cách của một chàng rể có thể làm mở mang dòng họ. Tôi biết phận mình. Từ lúc khởi điểm là 2 cân đến giờ, tôi có tăng thêm được 38 ký nữa, song tướng tá vẫn cù rù không đáng đại diện cho bậc vĩ nhân. Khi đối diện với thân phụ nàng, tôi chỉ nghĩ ra được một câu duy nhất rồi lại ngồi im lặng, ấy là “Dạ thưa hai bác, tể tướng Lưu gù không những còi cọc lại còn gù lưng nữa, vẫn cưới được vợ đẹp”. Có vẻ như Lưu gù, cho dù có được xếp hàng thượng phẩm cũng không được thân phụ nàng duyệt làm con rể, nên tôi đành đứng dậy ra về. Trước khi xỏ dép vào chân, tôi có nghe loáng thoáng mẹ nàng nói rằng cái lưng bà hồi này đang đau nhức. Tôi định im lặng như từ thuở cha sinh mẹ đẻ, song không biết ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại buột miệng thốt lên một câu định mệnh “Mẹ cháu cũng thế”.

- Vậy à? Bà ấy bị đau lưng đoạn nào?
- Đốt sống dưới ạ.
- Giống hệt tôi. Thế bà ấy có dùng thuốc gì không?
- Hình như có đắp lá láng.
- Đúng đấy, lá láng lành được cả xương lẫn cơ. Con bé với ông nhà này chỉ thích Tây y. Đông y chủ trị chữa bệnh tổng hợp còn Tây y chỉ phân

tích là giỏi, cứ đau đầu xéo đấy.

Bà nói tiếp về ngũ hành liên quan đến 5 nội tạng của con người. Tất tật các bệnh đều liên quan đến 5 hành này mà ra. Bà nói về thời của mẹ bà, có một ông thầy Tàu chỉ dùng huyết châm mà cũng chữa được bách bệnh. Tôi đã trót xỏ một dép vào chân, đành cứ chân dép chân không đứng như trời trồng chăm chú lắng nghe. Bà phân tích rằng cái ông người Tàu ấy cũng không ăn thua bằng một ông thầy lang thời bà ngoại của bà. Bà vẫy tay cho tôi ngồi vào ghế. Tôi ngồi vào ghế. Tôi thấy nàng ngáp xái quai hàm đến nỗi nước mắt nước mũi chảy ràn giụa còn cha nàng thì đang vô cùng bận rộn với việc xem xét đầu ngón chân cái. Bà nhạc mà tôi ao ước thấy cần phải nhắc lại về giai đoạn hưng thịnh của Đông y, ngay từ lúc vua Minh Mạng... Nàng xin phép phải lên nhà có chút việc, và rất nhanh sau đó nhà tài phiệt buôn ô tô lừng danh cũng cáo đi họp cổ đông. Mẹ nàng phẩy tay ra hiệu cho tôi không việc gì phải vội. Con người cày cuốc cả đời cũng phải có lúc nghỉ ngơi. Rồi bà lưu ý đến thời vua Lê Dụ Tông và chúa Trịnh Sâm, Hải Thượng Lãn Ông đã được trọng dụng thế nào nhờ mấy thứ lá thuốc đen sì. Thời Bà Trưng Bà Triệu, Đông y đã từng được người Giao chỉ rất ưa chuộng. Mà thậm chí cả Lạc Long Quân và Âu Cơ... Tôi ngạc nhiên khi lần đầu tiên trong đời tôi không thể thuộc được hết những gì mà người đối diện nói. Tuy nhiên, khi tiễn tôi ra về, bà hứa rằng sẽ sắp xếp một cuộc hẹn gặp cho tôi và con gái bà vào tối hôm sau. Tôi xỏ nốt chiếc dép thứ hai và bước ra ngoài cửa. Tôi thấy trời đen đặc. Tôi nhớ mang máng rằng dường như tôi đến nhà nàng lúc vừa ăn xong bữa sáng thì phải.

Hôm sau nàng gọi điện cho tôi thật, nói rằng việc gặp tôi tối nay chỉ là do ý nguyện của mẹ nàng, chứ cá nhân nàng thì chẳng có ấn tượng gì với tôi cũng như hình ảnh thần tượng Lưu gù của tôi. Chúng tôi ngồi trong một nhà hàng sang trọng. Sau khi ăn hết món khai vị, nàng gắt lên.

- Sao anh cứ im lặng thế. Anh hẹn tôi ra đây chỉ để ngồi ăn súp thế này thôi sao?

Suýt tí nữa thì tôi buột miệng rằng đúng ra là nàng hẹn tôi đấy chứ, đâu phải tôi hẹn nàng, song thói quen im lặng từ tuổi Thánh Gióng đã khiến tôi húp nốt thìa súp lơu trợn mặt ong.

- Anh giống hệt lão bảo vệ ở cơ quan tôi. Lão ta lúc nào cũng im thít như một cái gốc cây, thấy người qua kẻ lại chỉ giương mắt lên nhìn như rô bốt được gắn chip tự động.

- Lão ta giống anh à? – Tôi ngờ ngần mãi mới thốt lên được một câu.

- Đúng thế. Lão còn có bộ râu dê trông phát gớm. Tôi là rất ghét đàn ông để râu. Phòng tôi cũng có một gã râu ria... gã này làm... vợ gã nhìn thấy tôi... tôi là rất ghét phụ nữ hay ghen tị như thế... cạnh nhà tôi cũng có một... chị ta thích mặc váy ngắn và áo hở ngực... tôi thì không thích phụ nữ như thế... ngày xưa ở lớp tôi... tất cả lũ con gái... tôi là chúa ghét... mẹ ta ghen ghét tôi...lũ chúng nó ghen ghét...

So với những người nói khác thì nội dung của nàng rất dễ thuộc, song tốc độ nói của nàng lại nhanh khủng khiếp, nhanh hơn tất cả những người nói nhanh tôi đã từng lắng nghe, vì vậy tôi chỉ nghe được lồm bồm những cụm từ nàng vừa nói. Kết thúc, tôi nhớ được đúng một câu duy nhất. Tôi vội bật ra như học trò học gạo, sợ rằng ngay cả chính câu cuối cùng này cũng bị quên đi mất nếu như nàng triển khai sang chủ đề tiếp theo.

- Tất cả phụ nữ đều ghen tị với em.

Nàng ngừng bật lại, mắt chớp chớp.

- Tại sao thế?

- Anh không biết, giờ trong đầu anh chỉ còn biết duy nhất điều ấy thôi.

– Tôi khai báo hết sức thực thà.

Song tôi thấy mặt nàng hơi ửng đỏ, nàng lườm tôi.

- Anh chỉ khéo nịnh.

Rồi nàng đánh trống lảng sang chuyện khác, nàng nói hết chuyện bộ đầm hàng hiệu mới mua chưa gì đã bị sút chỉ đến chuyện con chó nhà hàng xóm chuyên trị sang tè bậy mà thằng chủ bất lịch sự không thèm xin lỗi, rồi chuyện cái máy tính trong phòng làm việc của nàng rất kỳ lạ, nó cứ lúc tắt lúc bật như có ma ám. Nàng cười phá lên thích thú. Tôi cũng cười theo.

Khi chúng tôi đã ăn hết món tráng miệng thì nàng tần ngần hỏi rằng tối mai tôi có muốn hẹn một bữa ăn tối như thế này nữa không.

Tôi đọc trên sách dạy 12 tuyệt chiêu chinh phục phái nữ thấy nói rằng phụ nữ thích nghe những lời hay ý đẹp. Họ dẫn chứng rất nhiều người đàn

ông chỉ nhờ mồm mép liến thoắng mà được phụ nữ theo hàng đoàn. Còn tôi thì có Chúa mà khẳng định rằng, im lặng mới thực là... quyến rũ. Chẳng phải chỉ sau có hai tuần mà nàng đã thuộc về đệ tử của Lưu gù đấy thôi.

Từ đó, tôi luyện thêm vài bí quyết lắng nghe nữa. Trước tôi còn học thuộc lòng những gì người khác nói, nay càng thêm nhiều mối quan hệ, càng nghe nhiều, tôi đâm ra xảo quyệt, tôi không những không hiểu người đối diện nói gì mà còn không nhớ nổi họ nói cái gì nữa. Giờ không chỉ lắng nghe suông, tôi còn phụ họa bằng khuôn mặt hết sức biểu cảm sinh động. Chẳng mấy chốc, các cơ mặt tôi đã thành phản xạ có điều kiện, hễ nghe thấy một phụ nữ than phiền rằng không đứng vòng hai bị tăng lên 1 xăng ti mét, tôi làm bộ mặt trầm ngâm, phiền muộn; nghe thấy có người báo tin mới mua được miếng đất hời để sau này làm nơi vĩnh cửu cho thân phụ, tôi chuyển mặt thành tươi cười, hớn hỡ; nghe thấy con chó cưng của chủ tịch hội đồng quản trị vừa qua đời vì bệnh đau dạ dày, mắt tôi lập tức rưng rưng ứa lệ.

Dần dà tôi thính nhạy đến mức người đối diện chưa nói đến chủ đề đó, tôi đã biểu cảm trước rồi. Có lần, tôi được dự một bữa tiệc cocktail gồm toàn các vị giáo sư khả kính. Tôi nhanh chóng chọn được một nhóm các học giả để trò chuyện. Các vị đều đã ở tuổi thất thập cổ lai hy. Khi ở lứa tuổi U70, người ta không còn nhiều nhu cầu nữa, không có nhu cầu ăn, không có nhu cầu uống, không có nhu cầu nghe (vì có nhiều vị đã phải đeo máy điếc). Tuy nhiên nhu cầu chưa phải đã chết hẳn. Họ vẫn còn nhu cầu giao tiếp một chiều. Khi nghe nhà ngôn ngữ học phân tích về sự khác biệt giữa “điểm yếu” và “yếu điểm”, tôi điều chỉnh nét mặt háo hức như đang nhấp từng ngụm cocktail hảo hạng trên tay. Khi chuyên gia nông học miêu tả chu trình ứng dụng giống lúa TC10 và TC15, tôi bày tỏ sự kinh ngạc không nén nổi. Khi nhà thơ đương đại đánh giá về sức mạnh của thơ tân hình thức và sau đó đọc một bài thơ, tôi thể hiện vẻ ngưỡng mộ trước một tài năng siêu phàm. Cuối buổi tiệc, các vị ngạc nhiên rằng một người thông thiên bác cổ như tôi cứ sao vẫn chưa được kết nạp vào hội giáo sư, và họ bàn nhau tìm cách đưa tôi vào hội.

Lời tiên tri đã hoàn toàn ứng nghiệm. Tôi xuất hiện trên tất cả các tạp chí khoa học danh tiếng với cương vị giáo sư. Tuy nhiên, cũng như trước đây, báo chí vẫn bình luận tôi là một học giả đầy khiêm tốn, không thích nói nhiều về bản thân. Song thời gian qua đi, tôi cảm thấy mình không còn được sung sức như thời trai trẻ. Nếu như trước đây tôi có thể lắng nghe không biết mệt mỏi quan điểm của một người trong suốt 23 giờ thì nay khả năng nghe của tôi đã suy giảm. Thậm chí đôi lúc tôi còn lẫn lộn giữa các nét mặt biểu cảm với nhau. Ví dụ như có lần nghe thấy đám đông dự đoán giá xăng có khả năng lên đến 10USD/lít, tự nhiên tôi lại toét miệng ra cười sung sướng hoặc khi hay tin cô cháu gái sẽ lên xe hoa vào tháng tới, tôi liền thể hiện khuôn mặt khổ não, ai oán như đang đi sau xe tang của một ông bạn già. Tôi vô cùng lo lắng về điều này. Tôi nghĩ rằng thời hoàng kim của mình chắc đã tận.

Đúng vào lúc tuyệt vọng nhất, tôi chợt nảy ra một ý tưởng phi phàm. Các cầu thủ khi về già sẽ trở thành huấn luyện viên. Các diễn viên lúc xế chiều thường chuyển sang làm đạo diễn. Còn tôi khi sức yếu chân run cũng có thể mở lớp dạy học lắng nghe. Các giáo sư đều có chuyên môn riêng để giảng bài. Tôi suy nghĩ mãi và cuối cùng quyết định mở một lớp DẠY LẮNG NGHE. Tôi treo biển và in quảng cáo, song suốt một tháng trời chưa tuyển sinh được học viên nào. Người ta nói rằng họ mong muốn được học thuật hùng biện, thuật giao tiếp, thuật thuyết phục, thuật đàm phán, vân vân, chứ nghe vốn dĩ là khả năng bẩm sinh của con người, một đứa trẻ mới sinh ra đã biết nghe rồi, việc gì phải học cho bõ nực cười.

Tôi liền thay đổi chiến thuật. Tôi trưng một cái biển khác, trên đề “1 bí quyết gạt hái 100 thành công”. Lập tức học viên tìm đến ùn ùn. Buổi học đầu tiên, tôi cảm thấy vô cùng lúng túng khi phải giảng bài. Đến quá nửa đời người tôi không phải nói năng gì, chỉ việc nghe, nay phải mở miệng thật là khó khăn. Tôi bắt đầu bằng bài giảng đã được chuẩn bị sẵn.

- Biết lắng nghe là biểu hiện đầu tiên của tư chất lãnh đạo. Người lãnh đạo muốn thấu hiểu những tâm tư nguyện vọng của quần chúng cần phải biết lắng nghe. Lắng nghe sẽ dẫn đến thấu hiểu những tâm tư nguyện vọng

của quần chúng. Tâm tư nguyện vọng của quần chúng cần đến những người biết lắng nghe. Nếu biết lắng nghe...

Cả lớp học há hốc miệng lắng nghe tôi giảng. Lần đầu tiên có người nghe mình nói, tôi thấy là lạ. Buổi học thứ hai, tôi thấy hơi phấn chấn, tôi giảng say sưa. Dường như có vài học viên ngáp vặt, song tôi không để ý, tôi vẫn tiếp tục bài giảng. Buổi học thứ ba, một nửa số học viên ngủ li bì. Tôi liền ngắt quãng bài giảng bằng một lời khuyên. “Những người biết lắng nghe mà không ngủ gật ắt sau này sẽ thành công”. Buổi học thứ tư, số học viên kiên quyết không muốn thành công trong tương lai tăng lên đến hai phần ba, nhưng không ai bỏ học. Tất cả phải đóng học phí rất cao, đó là lý do níu giữ họ ở lại đến giờ phút cuối cùng.

Các khóa học tiếp theo, tiếp theo nữa, lớp của tôi đều đông đúc. Ai cũng mong muốn tìm hiểu bí quyết duy nhất của một bậc vĩ nhân thành đạt. Càng ngày tôi càng thăng hoa khi giảng bài. Tôi cảm thấy “nói” là một điều kỳ thú, đặc biệt là khi ta nói trước đông đảo những người muốn lắng nghe. Tôi cảm thấy ân hận vì đã đi gần hết đời người rồi mới được nói. Giờ sẽ là lúc tôi tranh thủ để “nói gấp”.

Ngày... tháng... năm..., báo chí tranh nhau đưa một cái tít giật gân lên trang nhất. Giáo sư X, đồng thời là một doanh nhân thành đạt, một trong những con người tài hoa nhất mọi thời đại đã phải nhập viện vì một căn bệnh hết sức kỳ lạ. Y học chưa tìm ra căn nguyên và phương thức chữa trị căn bệnh này nên tạm gọi nó là BỆNH NÓI. Kể từ trước lúc nhập viện, giáo sư X không ăn không ngủ mà nói liên tục 24/24 giờ. Còn công chúng, họ ngậm ngùi nuối tiếc cho một nhân tài sớm chấm dứt sự nghiệp đang trên đà thăng hoa rực rỡ.

Viên Kim Cương Đen

Tôi phát hiện ra chồng tôi ngoại tình.

Như mọi người đàn bà khác có chồng ngoại tình, tôi bắt đầu ghen tuông và rình rập. Đầu tiên, tôi lên kiểm tra thư tín và điện thoại của chồng tôi. Tôi làm việc này chớp nhoáng trong lúc anh đang ngủ, đang tắm hoặc tập thể dục. Tôi ghi lại mọi cuộc gọi đến, gọi đi, gọi nhờ, song chẳng thu được kết quả gì. Tất cả đầu dây bên kia đều là nam giới. Tin nhắn hầu hết đều đến từ các dịch vụ quảng cáo, số còn lại là của tôi. Kết quả làm việc trên máy tính xách tay của anh cũng không khả quan hơn. Trong các file ảnh không lưu bất kỳ tấm chân dung hay ảnh chụp chung với cô gái lạ nào. Tôi cũng bí mật truy cập hộp thư của chồng tôi. Đàn ông hay để password bằng số cho dễ nhớ. Đầu tiên tôi nhập số ngày sinh của anh. Sau đó thử số điện thoại. Thử biển số xe. Số chứng minh thư. Số hộ chiếu. Số tài khoản. Số bảo hiểm xã hội. Thậm chí thử cả ngày sinh của chính mình. Trước khi tuyệt vọng đến mức chuẩn bị tắt máy thì tôi chợt nhớ ra số máy của mẹ tôi. Số máy của mẹ vợ luôn là một cơn ác mộng đối với chồng tôi. Mỗi lần nhìn thấy số điện thoại của bà hiện lên, anh thường bàn giao đầu đũa công việc cho nhân viên, rồi mới nghe máy, sau khi đã chuẩn bị tinh thần cho nửa tiếng đồng hồ cảm râm về giờ giấc sinh hoạt của chúng tôi, về cái chân đau nhức của bà, về lũ cháu ngoại chưa được giáo dục cho đúng cách. Tôi nhấn gọn gàng từng chữ số. Chấp nhận. Tôi mừng rỡ. Nhưng sau đó thất vọng vì hộp thư của anh chỉ có vài báo cáo lật vạt của trưởng phòng, thư mời của đối tác, thư công nợ, thư của Vietnam Airline báo điểm thưởng cho thẻ Vàng, và vô số thư rác quảng cáo. Thư đi hầu như không có.

Hoặc là anh giữ kín bí mật cho cô người tình, hoặc anh dùng những phương tiện liên lạc khác.

Tôi không muốn thuê một thám tử tư, tôi không bao giờ tin tưởng ở những gã bặm trợn thích đục nước béo cò trên sự đau khổ của người khác. Tôi tự mình bám theo chiếc Rolls Royce của anh. Tôi để chiếc Mercedes của mình ở nhà và mượn một chiếc xe khác loại của một đứa bạn thân. Tôi đi theo anh ba ngày ròn rã. Tôi theo anh vào các nhà hàng ăn trưa, theo ra sân golf vào chiều thứ bảy, theo sang một nhà máy nằm ở ngoại vi thành phố mà tôi đã mừng rỡ cho rằng đấy là điểm hẹn lãng mạn lý tưởng. Ngày thứ ba, tôi gặp may mắn. Tôi nhìn thấy anh đi vào một tiệm thời trang của Espirit. Thoạt đầu, tôi nghĩ là anh mua một món quà tặng, song sau thấy anh bước ra cửa cùng một cô gái mặc đồng phục. Vì khoảng cách khá xa nên tôi không nhìn rõ mặt cô ta, nhưng có thể quan sát những chuyển động của cơ thể mảnh khảnh bó sát trong lớp vải màu trắng. Một thân hình tuyệt mỹ. Cô gái bước vào xe của anh và họ phóng đi. Tôi gần như nghẹn thở và nhấn mạnh ga. Nhưng thật tệ hại khi ngay lúc đó tôi gặp đèn đỏ, còn xe của anh thì không. Tôi đi loanh quanh trong thành phố sau khi lạc mất dấu chiếc Phantom màu trắng. Tuy nhiên anh về sớm hơn tôi tưởng, hầu như về trước tôi. Anh ngồi đợi tôi trên bàn ăn với vẻ bình thản. Tôi ăn tối một cách khó nhọc.

Ngày hôm sau, tôi tìm đến tiệm thời trang Espirit. Cô gái hôm qua mở cửa cho tôi. Tôi có thể chắc như vậy, vì bờ lưng tuyệt đẹp của cô ta khác hẳn những tấm lưng trùng trục của những cô gái khác trong cửa hàng. Lúc này tôi đứng cách cô ta chỉ một bước chân. Trái với thân hình đầy vẻ gợi tình dù chủ nhân của nó không cố ý, khuôn mặt cô gái toát lên một sự dịu dàng đến nhẫn nại. Sống mũi thanh nhỏ, đôi mắt nâu mở to và khoe miệng hẳn sâu như nũng nịu, cô ta vừa giống một đứa trẻ lại vừa như một thiếu phụ đáng kính trọng. Tôi thờ dài. Tôi tin rằng, nếu tôi ở địa vị của bất cứ người đàn ông nào, đều không tránh khỏi ước muốn được ôm cô vào lòng để che chở hoặc gói lên lòng cô để được cô che chở.

- Em giúp chị được gì không? – Cô gái mỉm cười, đôi môi hồng căng dần như một viên kẹo dâu dùng để chụp ảnh quảng cáo. Giọng nói ở tông độ trong vắt của những người lồng tiếng trong rạp chiếu phim. – Hình như chị mới đến đây lần đầu. Để em dẫn chị qua đây bên kia...

- Không cần. – Tôi lạnh lùng. – Tôi chỉ muốn tìm hai chiếc áo sơ mi và tự tôi có thể chọn được.

- Vâng, - Cô gái cố gắng làm tôi hài lòng. – em đứng ngay đây, nếu có cần gì, chị cứ gọi.

- Tôi không tin rằng khiếu thẩm mỹ của cô có thể giúp tôi được. – Tôi cố tình hành hạ cô gái. - Tôi có thể tự chọn mà không cần phải người phục vụ.

Cô ta vẫn cười dịu dàng, và sự dịu dàng của cô ta làm tôi đau đớn. Tôi chọn hàng loạt váy và áo sơ mi, sau đó vào phòng thay đồ, nhưng không ưng cái nào. Tôi yêu cầu rất nhiều phụ kiện thử kèm, rồi đòi đổi thứ khác, thứ khác nữa. Cô gái chạy ra chạy vào để mang theo dây lưng, nịt tất, gile đi kèm. Cô ta im lặng giúp tôi thay ra những thứ đồ không ưng ý và im lặng gấp lại hàng đồng quần áo mà tôi vừa thử. Cô ta không dám nói nhiều, chỉ mỉm cười dịu dàng và nhẫn nại. Tôi không có lý gì để mắng nhiếc cô ta được. Tôi cởi ra bộ quần áo thử cuối cùng để mặc trở lại bộ của mình. Tấm gương trong phòng thay đồ là loại đắt tiền. Nó trong vắt, phản chiếu toàn bộ cơ thể tôi, từ gót chân lên đến đỉnh đầu. Bình thường tôi vẫn ngắm mình qua tấm gương trong phòng tắm, song hôm nay tôi muốn mặc quần áo vào thật nhanh.

Khi nhìn thấy tôi bước ra khỏi phòng thay đồ, cô gái cuống quýt tiến lại hỏi xem tôi có hài lòng với bất kỳ món đồ nào vừa thử không. Tôi chậm rãi lắc đầu. Cô gái vẫn mỉm cười dịu dàng như thể cô ta sinh ra là để cho tôi tra tấn. Cô giúp tôi chỉnh lại cổ áo và nói rằng hy vọng những mẫu mã trong tháng tới sẽ làm tôi vừa ý. Tôi tự ngượng với chính mình. Tôi có thể xối tung cả thành phố này cũng không tìm đâu ra một cô phục vụ như vậy. Cô như một nhân vật trong bộ phim phổ biến kiến thức nói về những tiện ích của việc làm hài lòng khách hàng, chứ không phải sự hiện diện của cô là có thật. Trước khi chào tôi, cô nói rằng các cô bán hàng kia ghen tị với bờ vai tròn trịa của chị, và chỉ có những người phụ nữ quý phái sinh ra mới có bờ vai ấy. Câu nói của cô làm tôi hài lòng. Tôi hỏi cô ta bao nhiêu tuổi.

- Em 22 tuổi, chắc em kém chị không nhiều.

- Tôi gấp đôi tuổi cô. Cô trẻ và còn quá nhiều thời gian trên cuộc đời này. Hãy chỉ làm những gì mà mình thấy đúng.

Sau câu nói mà suốt 40 năm trời bị mẹ tôi tra tấn, tôi bước ra ngoài cửa. Một tuần sau đó, tôi tiếp tục đến Espirit. Tôi lặp lại kịch bản đúng như lần trước, còn cô gái phục vụ tiệm thời trang vẫn nhẫn nại với tôi như thể mắc nợ tôi từ kiếp trước. Lần này tôi chọn 2 chiếc áo sơ mi và 3 quần âu. Cô gái gói đồ vào một túi giấy in thương hiệu cửa hàng và tiễn tôi ra cửa. Tôi cảm thấy trong lòng nhen lên một thứ tình cảm hết sức mâu thuẫn. Tôi yêu quý cô gái này, nhưng đồng thời lại căm ghét cô ta. Nhìn vào cô, tôi vừa có thể nhìn thấy bản sao của mình 20 năm về trước, vừa nhận ra những thứ mà tôi không còn có thể níu kéo được nữa.

Tôi đến Espirit thường xuyên, như một thứ tự kỷ ám thị, một thói quen không thể bỏ, mặc dù những quần áo lấy về từ cửa hàng đều bị bỏ quên trong góc tủ.

Một buổi chiều, tôi nhìn thấy chồng tôi đi vào một plaza đá quý và lên thẳng tầng trên cùng. Tôi không cần bám theo anh vào tận trong phòng trưng bày. Tôi lạnh lùng quay xe về nhà và chờ đợi. Tôi nói cô quản gia không cần phải chuẩn bị đồ ăn. Chúng tôi sẽ không có thời gian ăn uống trong suốt cuộc tranh luận để đi đến quyết định. Nếu anh về sớm, chiếc hộp đá quý tặng cô nhân tình hẵn vẫn còn nguyên trong túi để dành cho hôm sau, còn nếu anh về muộn, cô ta đã nhận được quà rồi. Dù thế nào thì tôi cũng phải lên tiếng.

Chồng tôi về nhà, vẻ mặt phẫn chấn, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi. Tôi định sẽ nói trước, song anh cất lời.

- Hôm nay không cần nấu ăn.
- Đúng, không cần nấu ăn. – Tôi thản nhiên.
- Em thích chọn tiệm ăn nào?

Đến lượt tôi ngạc nhiên. Và không để tôi kịp trả lời, anh rút từ túi áo vest ra một hộp vuông nhỏ bọc giấy bạc, trên thắt chiếc nơ mạ nhũ kim vàng.

- Của em. – Anh chìa chiếc hộp cho tôi. – Chúc mừng đám cưới bạc.

Tôi đã mãi mê quan sát mọi hành tung của chồng và cô gái kia mà quên cả ngày kỷ niệm đám cưới của mình. Tôi cố vớt vát.

- Lạy Chúa, em xin lỗi. Mấy tháng vừa rồi em đã nghi ngờ anh và cô gái ở tiệm thời trang Espirit.

Sau vài giây chững lại, chồng tôi cười to. Anh cười phá lên như đứng trước một sự gì vui nhộn lắm.

- Em vớ vẫn lắm. Đây là con gái một ông bạn cũ của anh. Thuở còn hàn vi, anh đã mang ơn ông ấy nhiều, nên cách duy nhất để trả ơn bây giờ là giúp đỡ con bé đôi chút. Ông bạn anh chết rồi, còn hai mẹ con nó cũng khá vất vả. Anh đang tính bàn với em để nhận nó làm con nuôi.

- Đúng là em vớ vẫn thật. – Tôi ngưỡng nghịu lòng chiếc nhẫn anh tặng vào tay. – Kim cương đen Brazil. Em mới chỉ nhìn thấy trên tạp chí. Làm sao anh mua được?

Chồng tôi nhún vai, như thể đó chỉ là chuyện nhỏ.

- Đừng bao giờ nghi ngờ chồng em nữa. Anh cũng là một viên kim cương đen Brazil đấy. – Anh nháy mắt và bước lên cầu thang xoáy tròn ốc chạm gỗ tếch. – Trong lúc anh đi tắm thì em thử nghĩ xem nên đi ăn tối ở đâu nhé.

Tôi sững người và ngồi phịch xuống ghế salon, nước mắt tuôn như suối.

Trên tầng 15 của một khách sạn sang trọng trong thành phố, một người phụ nữ có bờ vai tròn trịa quý phái đang nép mình vào ô cửa trông xuống những con phố đan vào nhau nhằng nhịt.

Người thanh niên chạc ngoài ba mươi tuổi mình để trần, phần thân dưới chỉ cuốn hờ hững một chiếc khăn tắm màu trắng pha lam nhạt, đúng tông màu logo của khách sạn. Khuôn ngực cuồn cuộn của anh ta lấm tấm mồ hôi. Anh ta tiến lại gần người đàn bà vài ba bước, rồi chùng như quá sốt ruột, anh cúi xuống ngấn cổ và bờ vai tròn trịa.

- Em không yêu anh. – Anh thì thào.

- Có mà. Rất yêu. – Người đàn bà nấc lên, rồi chùng như không chịu đựng thêm được nữa, người đàn bà xoay người lại, để mặc đôi môi lang

thang trên lớp áo ngủ viền hoa hồng trắng.

- Em không cố gắng. Em không muốn ở gần anh. – Bàn tay gân guốc trùm lên những ngón tay đang búa chặt lấy ô cửa sổ.

Viên kim cương đen gợn ánh dưới bóng chiều tà.

- Em không thể. Em không còn cách nào khác. Chẳng có lý do gì để từ bỏ ông ấy. Ông ấy không ngoại tình. Ông ấy vẫn rất yêu em.

Trong phòng khách của một căn hộ nằm trên khu chung cư 18 tầng, một cô gái nửa năm nửa ngồi trên chiếc salon bọc da báo. Cô khoác bộ kimono mỏng tang. Mỗi lần cô xịch về mé bên kia của tay vịn, chiếc áo lại xê dịch, để lộ những khoảng trống khiến người đàn ông đang quỳ dưới chân cô gần phát điên. Ông ta cố gắng tiến lại gần cô, nhưng càng gần bao nhiêu thì cái thân hình như muốn thiêu đốt con người của mọi gã đàn ông kia lại xịch ra bấy nhiêu, cứ như thể một chú báo gấm hoa đang gạ gẫm người đi săn mới vào nghề. Sau rốt ông ghì chặt lấy cô gái, nhưng cô dùng cả hai bàn tay lấn đôi chân đẩy ông ra. Sự cựa quậy của cô gái càng khiến người đàn ông bị kích thích tột độ.

- Em làm tôi điên mất rồi. Giờ thì em muốn gì chứ?

Cô gái áp chặt bàn tay lên ngực. Viên kim cương đen lờng trên ngón áp úp phản chiếu những tia lấp lánh từ hàng trăm lát cắt đang hứng ánh sáng dưới ngọn đèn chùm.

- Em muốn chết. Anh không yêu em.

- Em đừng nói gở. Anh yêu em hơn mọi thứ trên đời.

- Anh không yêu em nhiều hơn bà ấy. – Cô gái nức nở.

- Giờ phút này, em là người duy nhất. – Người đàn ông vùi đầu vào cô gái.

- Anh vẫn không dứt điếm.

- Anh đang cố gắng đây. Mà em không thấy mọi sự vẫn đang ổn sao. Em muốn gì được nấy. Anh vẫn coi em là nữ thần của anh.

- Không. - Cô gái đứng phắt dậy. – Em, hoặc bà ấy.

- Ủ, em.

Người đàn ông kéo chiếc kimono ra và lần này cô gái không chống cự. Cơ thể cô oằn lên những làn sóng nhẹ nhàng.

- Mà vợ anh bảo em những gì?

- Cấm không được dùng từ “vợ anh” ở đây. – Cô gái cau mặt, sau đó lại nhoẻn miệng cười, một nụ cười trẻ thơ nũng nịu trên khuôn mặt dịu dàng. – Bảo rằng “Cô trẻ và còn quá nhiều thời gian trên cuộc đời này. Hãy chỉ làm những gì mà mình thấy đúng.”

Một thanh niên điển trai, dáng người cao lớn sốt ruột bấm chuông cửa. Cô gái ra mở cửa điệu bộ vẫn còn ngái ngủ. Cô cắn nhả.

- Anh về mà không báo trước.

Người đàn ông không trả lời. Anh ta đi tới đi lui trong phòng vệ bực bội, sau rốt anh ta dừng lại trước cửa phòng ngủ. Nhìn thấy tấm ga nhàu nhĩ, gối vứt mỗi nơi một chiếc, anh ta rít lên.

- Tao đã phải nhường cả nhà lẫn giường cho lão già suốt buổi trưa, còn phải báo trước à.

- Đây không phải nhà của anh. Là thành quả của tôi. Tôi đang nghi ngờ công sức của anh đang đổ xuống sông xuống bể với con quạ của anh đấy.

- Cứ từ từ rồi sẽ tính. Nếu mụ ấy ly dị chồng thì một nửa số cổ phần và bất động sản mới được sang tên. Lúc ấy đừng coi thường thằng này. Xem ai tài giỏi hơn ai. – Nhìn cô gái đang lấy tay che miệng ngáp, anh ta đay nghiến. – Kiệt sức rồi chứ gì.

- Không. – Cô gái nhoẻn miệng cười, nụ cười trẻ thơ nũng nịu trên khuôn mặt dịu dàng. – Anh nên thử sức của anh ấy.

Người đàn ông bế thốc cô gái vào trong phòng. Anh ta tuột nốt chỗ vải còn lại trên người cô.

- Khoan đã. – Cô gái ngừng lại. – Kế hoạch tự nhiên lại thay đổi, lại phát sinh, thì làm thế nào?

- Đâu rồi sẽ vào đấy, chạy đua xem ai giành được hợp đồng hôn nhân trước nhé. Anh chỉ cho phép em một tháng với ông bố nuôi thôi đấy. Sau

đó chúng ta mỗi đứa một chiếc mũ trần và đi phơi nắng ở Hawaii. Đến lúc đó xem em thử sức anh được đến đâu.

Cô gái cười khúc khích. Bàn tay có viên kim cương đen mãi miết trên tấm lưng trần lấm tấm mồ hôi.

Bữa Tiệc Đêm Cuối Năm

Anh phải tống con chó này đi.

Viễn thờ dài, cái năm tròn xoe chạy đi chạy lại trước mặt anh trở nên nhòe nhoẹt. Màu trắng toát như tuyết đã biến thành những quầng xanh, đỏ, vàng. Những đốm màu sắc mờ ảo có vẻ đang tiến sát lại gần anh. Viễn hầu như không còn nhìn thấy gì, song bàn tay lạnh buốt cảm thấy một luồng hơi nóng ẩm ướt. Anh lắc mạnh đầu, đôi mắt nâu tròn xoe buồn bã đang ở phía trước. Nó rón rén đặt bàn chân cũng đã lạnh toát lên tay Viễn. Anh lặng lẽ cúi xuống, cọ một bên má vào tai con chó. Con Vích không ngần ngại đáp trả lại bằng sự âu yếm cố hữu của loài chó. Mùi hôi quen thuộc phả qua khứu giác đã tê liệt làm Viễn thấy cay đắng.

Đã ba ngày nay dạ dày anh rỗng không, đương nhiên con Vích cũng thế, chỉ kém anh một ngày, vì anh đã để dành lại nửa cái bánh mì cuối cùng cho nó. Qua một ngày đêm, mẩu bánh mì đông cứng dưới nhiệt độ 100C. Viễn ngâm bánh vào nước nóng. Loài chó không ăn dè, hoặc giả nó biết đó là miếng ăn cuối cùng song không kìm nén được bản năng truyền kiếp. Chiếc đĩa đựng mẩu bánh mì ngâm nước chỉ sau hai phút đã sạch sẽ không tí vết. Nó ngược mắt lên nhìn anh dò hỏi, giống hệt thế này. Không, không phải như thế này. Viễn kinh hoàng khi bắt gặp đôi mắt con Vích. Vòng tròn màu nâu mở lớn như không phải đôi mắt chó. Nó hiểu tất cả, nó đang thương hại anh. Viễn quay đi lảng tránh ánh nhìn của nó. Khắp người anh run rẩy, vì đói, vì lạnh, và vì nhục nhã.

Anh gặp con Vích rất tình cờ. Một ngày áp Tết, Viễn đang trên đường về nhà trên chiếc xe đạp cũng rệu rã như người chủ của nó. Song bụng anh rất vui. Trong túi áo ngực của Viễn có một xấp tiền mỏng gập làm đôi. Đó là tiền thù lao dạy học cho một đứa trẻ lớp năm và tiền công khuân vác dọn dẹp cho một gia đình chuyển nhà mới, cộng thêm món nợ nho nhỏ tưởng

không thể nào đòi được từ một người bạn cũ. Viễn chưa bao giờ có nhiều tiền như thế từ ngày lên thành phố trọ học. Lúc đỗ xe ở một ngã tư, có một gã áp sát anh. Theo phản xạ, Viễn túm chặt lấy túi áo ngực.

- Mua chó không em giai?

Viễn nhìn xuống tay gã. Bên dưới là một chiếc lồng sắt rỉ, với túm lông trắng nhỏ xíu. Viễn nhếch mép méo xệch.

- Người còn đang đói ăn. Ai dám chơi thú xa xỉ thế.

- Mua đi, bán rẻ cho chú mày. Một trăm thôi được con chó sang cửa sang nhà. Giống Nhật thuần chủng đấy.

- Thôi, nuôi chó lãng nhăng lắm. – Viễn sốt ruột nhìn cột đèn đỏ đang nhấp số.

- Năm chục nhé, ngày Tết có con chó đón khách... - Gã bán chó nín lấy cánh tay Viễn.

Anh nhìn hẩn ta chồn chợn, một thằng nghiện ngập đạo chích không từ thứ gì, thậm chí là một con chó mới đẻ. Bất thành lình một luồng gió lạnh thốc qua, Viễn thoáng rùng mình. Cùng lúc, con chó rên lên khe khẽ. Vòng tròn màu nâu ngược nhìn Viễn. Nó lạnh, và có lẽ cũng đang đói như Viễn. Anh buột miệng.

- Được rồi, năm chục, đưa chó đây.

Gã kia mừng rỡ, mở cửa chuồng và đưa cục bông dúm đó cho Viễn. Anh rút tiền, cho con chó vào bụng, kéo phéc mơ tuya lại và nhấn bàn đạp.

Làn da bụng của anh ấm dần lên. Một vật thể sống đang ngo ngoạy bên dưới. Viễn vẫn chưa hết ngỡ ngác vì hành động bốc đồng vừa rồi. Có lẽ anh sẽ đem tặng nó cho một cô bạn nào đó cùng lớp. Một lần nữa đèn đỏ. Viễn phanh kít lại và không nén nổi tò mò liếc mắt vào trong bụng áo. Chẳng trông thấy gì ngoài hai đốm sáng rực đang ngỡ ngác nhìn lên. Sinh vật này, nó cũng cô đơn như Viễn.

Đêm giao thừa thứ hai ở một thành phố xa lạ, Viễn không còn cô độc. Anh đã có con Vích. Nó là một con chó còn đang bú sữa mẹ. Nuôi nó thật dễ. Anh chỉ cần một ống xi lanh nhựa và hộp sữa đặc, vậy là con Vích đã có thể ăn Tết. Khi rút ra khỏi bụng áo, sườn con Vích hóp lại như lão ăn mày sắp chết đói. Anh pha sữa bằng nước ấm, hút đầy một ống xi lanh, đặt

nó nằm ngửa trên bàn tay trái và đặt xi lanh vào bên mép, rồi đẩy từ từ. Những ngày đầu không quen với công việc kỳ quặc này, Viễn luôn làm nó sặc đến trợn cả mắt. Sau vài ống xi lanh sữa thì bụng nó căng tròn như mặt trống, đi lại khụng khiêng khó nhọc và thỉnh thoảng ngã lăn kênh vì cái bụng nặng nề. Đêm đầu tiên, nó rên ư ử vì nhớ mẹ. Viễn đành bọc nó vào bụng mình. Nó bò lổm ngổm trong chăn ấm, ngủ không yên giấc, giật mình liên tục hết một đũa trẻ. Nó đã bị giăng ra khỏi mẹ, cũng không khác gì Viễn, cô độc trên cõi đời này từ lúc lọt lòng.

Nhưng chỉ hai ngày sau, con Vích đã quên biến mất câu chuyện đau lòng của mình. Nó hớn hở đi theo Viễn như thể đã tìm thấy người mẹ thứ hai. Cũng giống như những đứa trẻ con mới đẻ, con Vích không ăn được nhiều, song ăn liên tục, cứ hai tiếng ăn một lần. Buổi sáng đến lớp, Viễn thường lừa lúc ra chơi lại tạt về nhà nhồi cho nó một xi lanh sữa rồi mới vào học tiếp.

Chuyện Viễn nuôi một con chó mới đẻ trong nhà trọ đều khiến bạn bè phì cười, không phải vì một gã nghèo kiệt xác học đòi thú chơi xa xỉ mà vì những hành động luẩn quẩn của một trang nam nhi chẳng khác nào bà mẹ sẽ đang lấn bấn vì con. Mặc dù việc có con chó trở nên cực kỳ bất tiện, kể cả những lúc đi làm thêm, anh đều phải mau chóng về nhà cho nó ăn, Viễn vẫn không thể rời con Vích. Sợi dây tình cảm duy nhất khiến tâm hồn khô cằn chỉ nghĩ đến một điều sống còn là lương thực cho ngày mai đã mềm dần trở lại. Mỗi lần con Vích ra đón anh bằng cái đuôi ngắn ngùn xoay tít trên lớp da bụng lép kẹp, Viễn thấy lòng rộn lên pha chút xót xa. Anh vẫn chưa quen với việc này, chưa quen với ý nghĩ rằng có một sinh vật đang đợi mình trở về.

Đây là chuyện của một năm về trước. Con Vích bây giờ không ăn bằng xi lanh nữa. Cơ thể của con chó một tuổi ngày một đòi hỏi nhiều hơn. Con Vích có dáng dấp của một nàng chó quý tộc. Có thể bố mẹ và người chủ trước của nó cũng thuộc giống quý tộc. Mớ lông trắng toát mượt mà rủ sát đất, dáng người tròn lẳn, bốn chân lùn chũn, mũi đen lay láy luôn ẩm ướt và đôi mắt nâu tinh anh là tất cả những gì khiến bất kỳ người chủ nào sở hữu đều thấy tự hào. Viễn chăm sóc nó cũng chẳng khác gì một con chó

quý tộc. Vích được tắm tấp hàng ngày đến thơm nức, ăn trong bát đĩa sạch sẽ và ngày lễ đều được thắt nơ, là mẫu lụa đỏ mà Viễn nhật được trong lần phục vụ tiệc tối ở một nhà hàng. Mùa đông con Vích có hai chiếc gi lê thay ra thay vào, được chế từ một trong hai chiếc áo ni dài tay duy nhất của Viễn. Nó chưa bao giờ bị đói, ít ra là như Viễn. Ví thử có những bận đã hết sạch thực phẩm, anh luôn để dành lại một chút cho Vích. Anh đói, còn có thể suy nghĩ tìm cách xoay sở, còn con Vích, nó đói, chỉ còn biết trông vào một người duy nhất là anh.

Con Vích mới đầu có vẻ ngạc nhiên vì đã qua bữa mà chủ nó chưa lấy ra chiếc đĩa màu vàng chanh quen thuộc. Nó cũng ngạc nhiên khi không thấy Viễn lách cách bát đĩa như thường lệ. Chủ nó không ăn, nó lấy lý do gì để mà đòi hỏi. Đến bữa thứ ba thì Vích hết chịu nổi, nó chống hai chân lên sủa riết róng như thói quen muôn thuở của loài chó. Sau đường mệt quá, nó đành nằm ẹp xuống đất mà rít lên thảm thiết. Nhưng bây giờ, nó không sủa, không rít, không rên ư ử, mà im lặng chạm nhẹ cái lưỡi màu hồng lên mặt Viễn. Viễn không dám nhìn vào đôi đồng tử buồn bã ấy. Đường như con Vích đã mất đi bản năng của loài chó, và đôi mắt tinh khôn kia chỉ còn toát ra một cái nhìn thông cảm.

Viễn đứng bật dậy. Anh cuống cuống mặc thêm áo cho con chó như sợ mình sẽ thay đổi quyết định. Anh lấy sợi dây xích inox hầu như chẳng dùng bao giờ tròng vào cổ Vích rồi vội vàng dắt nó ra cửa. Anh không hy vọng sẽ có người đi mua chó vào một chiều cuối năm như thế này. Nếu gặp may, anh sẽ gặp được bà mẹ nhân từ nào đó đưa con gái đi chơi chợ hoa. Đứa nhỏ nhất định sẽ thích con Vích, và bà mẹ buộc lòng phải chiều ý con gái. Số tiền ít ỏi đủ để Viễn sống qua năm ngày Tết cho đến khi nhận được công việc mới. Bằng không, cực chẳng đã, anh sẽ cho không bất kỳ người nào muốn nhận con chó này, bất kỳ người nào có thể cung cấp ngày hai đĩa cơm cho con Vích. Ít ra nó cũng không bị chết đói. Anh có thể nhịn thêm năm ngày nữa, còn con Vích thì không thể.

Mới đầu con Vích có vẻ vui lắm. Nó ít được đi chơi. Nó chồm vào những người khệ nệ ôm cành đào đi ngang qua mặt và sủa ầm lên thích thú. Hầu như ai đi qua cũng đều phải liếc mắt nhìn Vích. Nó là một con vật đẹp

và duyên dáng. Thịnh thoảng Viễn ra hiệu cho nó đứng thẳng một lúc bằng hai chân trước, chấp tay chào, giơ tay vẫy rồi nhảy thẳng bằng qua một cái que. Chẳng mấy chốc nó tụ tập quanh mình một đám đông như gánh xiếc. Vích được vài chiếc bánh và kẹo lát dạ, càng phấn chấn. Tuy nhiên, ngày cuối năm ai cũng bận cả, không ai muốn bận tâm nhiều về một con chó.

Trời sẩm tối, chợ vẫn dần và Vích không còn khán giả. Lúc này nó đã thấm mệt và nằm ẹp bụng xuống đất. Chợt có bốn bàn chân dừng lại trước mặt Vích. Nó giật mình sủa dữ dội. Loài chó rất nhạy cảm với cái đẹp và cực kỳ căm ghét những kẻ lôi thôi luộm thuộm, dáng vẻ không đàng hoàng.

- Chó bán bao nhiêu?

- Năm trăm.

- Mà có điên không đấy. Chó Nhật hết thời từ cách đây hai mươi năm rồi. Bây giờ bọn này chỉ cho vào nôi thôi. – Tiếng cười phá lên trợn lẩn tiếng chó sủa riết róng.

- Nó biết làm nhiều trò, phân biệt được khách lạ và hiểu được gần hai chục khẩu lệnh.

Hai gã kia quay sang trao đổi với nhau khe khẽ.

- Bây giờ cân hơi chỉ năm nghìn một ký. Con này chắc độ bảy cân là hết đất.

- Hai chục nhé. – Một gã cúi xuống định nhắc thử con chó nhưng Vích đã lùi lại, hai mép nhếch lên lộ chiếc răng nanh dữ tợn.

- A con này láo, sấp vào nôi đến nơi còn tinh tướng.

Viễn thấy chân tay bải hoải tựa hồ cơn đói đến giờ mới hạ gục thân xác kiệt quệ của anh. Viễn nhắc con chó trên tay rồi bước thẳng ra khỏi khu chợ. Gió xuân mát lạnh thổi những cánh đào rụng lá tả và tấp vào mái tóc rối bù. Chỉ còn chưa đầy năm tiếng nữa là đến giao thừa.

Anh phải tống con chó này đi.

Con Vích bây giờ đã thay đổi tính cách. Nó không còn là con chó nhặng nhít như thời trẻ nít. Một mùa giao thừa nữa trôi qua làm nó trưởng thành hơn. Nó đã đuổi kịp tuổi anh. Nếu là con người thì có thể nó đã là một cô gái 20 tuổi. Dường như càng ngày con Vích càng mất dần bản năng

hoang dại của loài chó. Nhìn vào mắt Viễn, nó có thể hiểu hết tất cả những gì đang diễn ra trong đầu anh, và điều đó làm anh thấy khổ sở.

Cách đây một tuần, có người tình cờ nhìn thấy anh dắt con Vích đi dạo. Thực tế là một tuần anh mới cho phép mình dành thời gian làm chuyện xa xỉ đó một lần. Người đàn ông ngồi trong chiếc Subaru màu tím than. Ông ta dừng lại phía bên kia ngõ và quan sát cả người lẫn chó qua cửa sổ kính đen. Vích mặc gi lê ni xám, tuy đã cũ nhưng rất sạch sẽ, cổ thắt nơ đỏ. Vích là một con chó có giáo dục và kiêu hãnh, nên thấy người lạ nó không sẵn đến chúi mũi vào lốp xe đánh hơi như thói quen của loài bốn chân. Trái lại nó nhẩn nha, ghénh cổ ngắm đường phố. Biết rằng có người đang chiêm ngưỡng mình, nó hứng chí đứng thẳng bằng hai chân sau và đưa tay vẫy. Viễn cũng hứng chí không kém, anh ngồi thụp xuống vỉa hè, giơ thẳng hai cánh tay ra trước để con Vích nhảy qua nhảy lại như đang biểu diễn trên sân khấu lớn ở Monte Carlo. Sau một lát, Viễn bước đi một quãng và giả bộ làm rơi bao thuốc. Ngay lập tức, Vích lao vút tới ngoạm vật đánh rơi và chạy vọt lên thả vào tay chủ.

Người đàn ông hạ cửa kính xuống và ngoắc Viễn lại gần.

- Có bán chó không?

Viễn ngần ngừ.

- Chó để nuôi, không bán.

- Một triệu có bán không?

Viễn kinh ngạc, song anh im lặng không nói gì.

- Triệu rưỡi nhé.

- Tôi... con chó này.... tôi... nuôi từ nhỏ... không bán được.

- Hai triệu. Giá cuối cùng.

Viễn ngạt thở. Anh há hốc miệng không nói được câu nào. Con Vích hiểu rằng cuộc đàm phán này đang xoay quanh số phận của nó, nên có vẻ hết sức căng thẳng. Nó đi tới đi lui dưới chân Viễn, thi thoảng ngược cặp mắt màu nâu lên nhìn chủ. Sau cùng Viễn thốt lên.

- Không, tôi không bán nó được.

Người đàn ông, hoặc là kẻ thừa thãi không biết làm cách nào giải quyết cho hết đồng tiền khổng lồ của mình, hoặc là kẻ đã quen với quyền

muốn gì được nấy, và thỉnh thoảng muốn khẳng định lại điều này cho chắc chắn. Ông ta đưa cho Viễn một tấm các vi dít sau khi giải thích lý do rằng mình đang muốn tìm một món quà sinh nhật cho con trai mà chưa nghĩ ra được ý tưởng nào vì thứ gì trên khắp cái thành phố rộng lớn này cậu ta cũng có rồi.

- Nếu thay đổi ý định, hãy gọi điện cho tôi. Chỉ trong vòng một tuần thôi, vì nếu qua sinh nhật của con trai tôi, con chó này là thứ vô dụng không đáng một xu.

Nói xong, ông ta kéo cửa kính và chiếc xe màu xanh tím lướt đi hầu không một tiếng động. Khi chiếc xe đã khuất dạng, Viễn dường như nghe thấy tiếng thở hắt ra của con chó. Anh cúi xuống, áp miệng vào cái tai có mùi hôi quen thuộc.

- Tao hứa, sẽ giữ mày ở lại cho đến ngày cuối cùng của mày.

Vích đáp trả bằng cái lườm màu hồng ảm ứot và kêu khe khẽ một tiếng đầy biết ơn.

Nhưng giờ thì anh sắp phản bội lời hứa của mình. Phản bội một con người, Viễn cho rằng cũng không hèn hạ bằng phản bội một con chó, trong khi nó không mấy may có ý nghĩ phản bội anh. Sáng nay, người chủ cho thuê nhà đã cảnh cáo rằng nếu anh không tạm ứng ít nhất là nửa số tiền nhà của quý tới, thì tốt nhất anh nên đón giao thừa trên vỉa hè. Ông ta nói thế nào sẽ làm thế ấy, và anh nên lấy đó làm lòng biết ơn, vì ông ta đã dẫn lòng cho cả người lẫn chó thuê một ngôi nhà kiên cố với giá rẻ mạt nhất thành phố này.

Viễn đã vun lại đồng tài sản của mình để cố tìm cho ra một thứ khả dĩ có thể đổi lấy tiền. Song vật duy nhất có thể bán được là chiếc xe đạp quý giá của anh, cũng đã ra đi từ tháng trước để kiếm một khoản bù đắp vào học phí. Mấy tháng nay Viễn bị mất việc. Năm cuối, bài vở của anh ngập đầu và không ông chủ nào chấp nhận lịch làm việc thất thường của Viễn.

Viễn đi tới đi lui theo chiều dọc ngăn ngùn của căn phòng, chiếc các vi dít nhàu nát trong lòng bàn tay. Con Vích ngồi yên lặng trong góc quan sát chủ nó. Cuối cùng, nó ngập ngừng tiến vài bước về phía ngôi nhà làm bằng thùng các tông, trên nóc có chiếc áo gi lê ni gập gọn ghẽ. Nó dùng răng cắn

chiếc áo và kéo lê ra trước mặt Viễn, đầu cúi xuống nhần nhục. Nó muốn thay áo đi chơi? Hay nó biết Viễn sắp ra một quyết định ảnh hưởng đến sinh mệnh của nó, nên có ý nói rằng hãy chuẩn bị đồ đạc cho nó, nó sẽ ra đi để đổi lấy khoản tiền lớn cho Viễn, nó sẽ không sao đâu, anh đừng lo. Viễn ứa nước mắt. Anh quẳng chiếc các vi dít vào sọt rác và lao ra ngoài gió lạnh.

Công bệnh viện đông nghịt người. Một tay cò có mớ tóc bết bấn sấn lại gần.

- Có chỗ chưa?

- Chưa.

- Ba chục.

- Sao đắt thế?

- Chú thông cảm, năm hết Tết đến đắt hơn thường hai choác. Một buổi sáng mà có đến gần trăm người xếp hàng. Ai cũng mau chóng để về quê cả. Biết chú là sinh viên nên mới lấy rẻ. Người thường phải bốn chục.

Nhìn hàng người xếp dài ngút, Viễn thở dài lùa tay vào túi quần. Đã có kinh nghiệm nhiều lần, Viễn biết rằng không qua cò, anh có xếp hàng đến đêm giao thừa cũng không đến lượt. Cầm hai tờ tiền, cò vui vẻ.

- Lấy cách đây lâu chưa?

- Một tháng.

Cò ngắm Viễn từ đầu đến chân.

- Tao sợ rằng không được. Chú mày xanh thế.

Viễn cắn chặt môi, chen vào giữa hàng người. Nhờ có thẻ số ghi sẵn của cò, Viễn chỉ mất nửa tiếng là đến lượt. Anh điền vào tờ khai màu xanh một cách thành thạo, rồi vén cao áo để làm thủ tục kiểm tra huyết sắc tố. Vừa bóc ống xi lanh, người mặc áo blu trắng cất giọng đều đều theo đúng thủ tục.

- Lấy lâu chưa?

- Cách đây hai tháng. – Viễn nói dối.

- Định lấy bao nhiêu?

- 400.

- Không được đâu. Trông cậu xanh quá. – Người y tá nhìn thẳng vào khuôn mặt lờm chờm râu của Viễn bằng ánh mắt lạnh lẽo.

- Tặng tôi thế, nhưng khỏe. Tôi chịu được.

Viễn ra ngoài, uống hết chai muối loãng mang theo. Anh ngồi nhập vào đám người đang chờ đợi. Không ai nhìn nhau, tất cả đều cúi đầu, nhẩn nhục và chịu đựng như cách mà con Vích kéo chiếc áo gi lê đặt lên bàn chân chủ nó.

- Hoàng Đình Viễn.

Viễn vội vàng nhào vào trong, trước ánh mắt ghen tị đang chờ đến lượt của những người xung quanh.

- Lấy bao nhiêu?

- 400. – Quai hàm Viễn gợn lên.

- Không, 250 theo đúng quy định. Cậu không chịu được đâu. Nguy hiểm lắm.

- Xin chị. – Viễn ngược mắt lên. – Tôi cần phải đóng tiền nhà. Nếu không...

Viễn chưa nói hết câu, mũi kim đã chọc vào lần ven xanh tái. Viễn cảm thấy máu huyết, tinh lực, trí tuệ, năng lượng và ý thức đang bị rút dần khỏi cơ thể. Anh chơi vơi, song cố bám chặt tay phải vào thành ghế.

- 250 thôi nhé. – Người y tá nhắc lại.

- Không, chị cứ lấy cho 400.

Ống xi lanh vẫn lù lù dần dần cho đến khi thứ dung dịch màu đỏ sậm đã ở ngưỡng 400ml. Anh đứng thẳng người, đi thẳng ra cửa. Song ra đến cổng, một luồng gió lạnh khiến Viễn xây sấm. Anh rời ngón tay khỏi cục bông gòn đang rỉ máu, nhét vội 3 tờ tiền vào túi áo ngực. Ba trăm nghìn, đủ để không bị tống ra ngoài đường vào giữa đêm giao thừa lạnh lẽo.

Con Vích đón anh bằng những cái vẫy đuôi lo lắng. Anh đổ hộp sữa cấp phát của bệnh viện vào liễn cho nó rồi loạng choạng lên giường, vùi bàn chân lạnh toát vào lớp chăn bông lạnh toát và vùi ý niệm vào những giấc mơ màu đỏ.

Viễn thấy mọi thứ trong cơn ác mộng đều hóa đỏ lừ, cả máu của anh, bàn chân bàn tay anh, màu lông của con Vích và cả ngôi nhà nữa. Mắt anh

mơ hồ, da anh bỏng cháy. Anh nghe tiếng kêu thảm thiết của con Vích. Nó đang gọi anh, song Viễn không tài nào mở mắt ra nổi. Cuối cùng, nó ngoạm vào chân anh đau điếng. Viễn bừng tỉnh dậy trong tiếng xôn xao, tiếng bước chân chạy rầm rập và tiếng sủa hoảng sợ của con Vích. Anh nhìn thấy lửa cháy, không phải trong mơ, mà là có thật. Nhà anh đang cháy. Viễn vừa bị ngủ lịm, đúng hơn là vừa bị ngất đi. Anh vội vàng ôm con Vích nhao ra ngoài. Những bóng người đang cuống cuống cứu hỏa. Những cột lửa đỏ máu bốc cao ngùn ngụt, như sẵn sàng trong giây phút thiêu tàn cả vạn vật, trong đó có anh và con Vích.

- Anh phải tống con chó này đi.

Sáng nay gã trưởng phòng đã nói như thế khi hẩn tình cờ nghe thấy âm thanh không thể chối cãi chứng minh sự tồn tại của một con chó.

- Anh phải tống con chó đi, hoặc là anh tự tống cổ mình ra khỏi công ty. Chưa bao giờ có tiền lệ một con vật lại sống chen giữa chúng ta. Khách hàng sẽ nghĩ sao. Giám đốc mà biết điều này thì ngay cả tôi cũng bị đối xử chẳng khác gì con chó của anh. Tôi là người gia ân cho anh, anh đừng có lấy ơn làm oán. Tôi muốn ngay chiều nay, con chó phải biến đi cho khuất mắt.

Nói xong, gã bấm số điện thoại bàn, ý rằng đã xong, không còn việc gì để anh luẩn quẩn ở đây nữa. Viễn lùi ra ngoài, nặng nhọc bấm mũi tên trước cửa thang máy. Anh đang đứng trước sự lựa chọn. Mất việc, mất chỗ ở hay là mất con Vích? Anh đã trải qua một năm dài thất nghiệp sau khi cầm bằng tốt nghiệp nên thấm thía khái niệm “mất việc làm” là như thế nào. Trong suốt một năm trời, anh và con Vích cầm cự bằng đủ mọi loại công việc kỳ lạ mà cho đến giờ, anh vẫn chưa hết nỗi kinh hoàng.

Một ngày đẹp trời may mắn, anh được nhận vào công ty, với một đồng lương rẻ mạt cho một nhân viên chạy việc hạng bét. Công ty có nhà kho vật phẩm ngay đằng sân sau và một ga ra bỏ hoang ở bên cạnh. Viễn rụt rè hỏi ý kiến trưởng phòng xem anh có thể ở lại trong cái ga ra cũ đó được không. Dĩ nhiên là cũng chẳng hại gì, công ty có thêm một nhân viên trực kho đêm miễn phí. Viễn mừng rỡ, giá cả ngày một leo thang đến chóng mặt, và anh

không thể chi trả cho tiền thuê nhà ở khu vực trung tâm đất đỏ này. Tuy nhiên, con Vích đã làm hỏng tất cả. Mặc dù đã vô cùng cẩn thận trong việc nhốt con chó trong nhà, nhưng anh không thể cấm nó phát ra tiếng động.

Suýt tí nữa thì Viễn cũng đành theo bước đường cùng này, nhưng nhớ lại cuộc bán chó năm nào ngoài chợ giao thừa, anh lại rùng mình. Anh không tin tưởng ở bất kỳ người chủ mới nào. Họ trước sau cũng sẽ chỉ coi Vích như một con chó, sẽ tổng cổ nó đi bất cứ khi nào họ chán, và rất có thể nó sẽ bị đập một nhát búa vào đầu, bị cửa dao lên cổ để cắt tiết. Nghĩ đến đó, anh thấy gai người như thể lưỡi dao của tên đồ tể đang lướt trên da thịt mình.

Cuối cùng, Viễn lóe ra một sáng kiến. Chiều hôm đó, anh tròng vào mõm con chó một cái rọ bằng da. Mới đầu nó cho đó là đồ chơi, mới ra sức cắn xé, quật bên nọ, quật bên kia. Song sau thấy tác hại của thứ đồ chơi này cho làm nó không thể mở miệng được, Vích trở nên ngạc nhiên, rồi từ ngạc nhiên chuyển sang giận dữ. Viễn kéo con Vích lại gần, nâng cằm nó lên, và nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu.

- Nghe này Vích, mày không được kêu hiểu chưa. Nếu mày làm thế, cả tao và mày sẽ bị đuổi cổ khỏi đây và... chết đói.

Viễn hy vọng con chó sẽ hiểu toàn bộ lời dạn dò của mình với một niềm tin mù quáng. Con Vích nghiêng một bên tai về suy nghĩ, nhưng nghe thấy từ cuối cùng, nó ngẩng cổ lên và rên một tiếng khe khẽ. Sống với Viễn năm năm trời, nó đã hiểu đầy đủ ý nghĩa của cái từ ghê rợn ấy.

Hết giờ làm, gã trưởng phòng xuống ga ra cũ. Viễn hết sức hồi hộp và căng thẳng. Anh đã rọ mõm con chó cẩn thận và nhốt nó xuống dưới gầm giường, song chó vẫn chỉ là chó, nó không thể sửa nhưng vẫn có thể rít. Tuy nhiên, con Vích im lặng như chết rồi. Nó hiểu tình cảnh khốn khổ của mình. Gã trưởng phòng hài lòng, nhưng trước khi quay ra vẫn dạn với một câu.

- Tôi hy vọng cậu đã tổng cổ nó đi thật, đừng nghĩ cách đối phó. Nếu tôi phát hiện ra cậu đang nói dối tôi... - Gã nhún vai, kiêu mọi sự đã rõ ràng không cần phải bàn cãi thêm nữa.

Từ bữa đó, con Vích hoàn toàn sống trong im lặng. Nó bị rọ mõm từ tờ mờ sáng đến đêm khuya, trừ hai bữa ăn. Khi màn đêm buông xuống dày đặc, khi toàn bộ khu vực nhà kho đã chìm vào tĩnh mịch, Viễn mới mở rọ mõm và cho nó ra sân hít thở chút khí trời. Mỗi lần quay trở về nhà sau một ngày làm việc kiệt sức, nhìn đôi mắt buồn bã và nhẵn nhụi lấp ló sau chiếc rọ bằng da, Viễn thấy ngực trái se lại. Anh lại áp miệng vào tai nó thì thầm.

- Vích ơi, cố gắng lên. Tao hứa chuyện này sẽ chóng qua thôi. Im lặng là đáng sợ nhưng không phải là đáng sợ nhất. Tao cũng như mày thôi, cả ngày hôm nay tao phải im lặng. Hết ngày này qua ngày khác tao đều phải im lặng. Rồi cũng ổn cả thôi.

- Anh phải tống con chó này đi.

Thị nói với anh bằng giọng của gã trưởng phòng năm nào. Thị nói với anh câu đó sau đám cưới hai ngày.

- Tôi không chịu được mùi hôi của chó, mà một căn hộ sang trọng thế này, có một con chó già lẩm cẩm ngồi lù lù giữa sân, chỉ anh mới có thể chịu đựng được.

Viễn không phủ nhận điều đó. Anh biết thị nói có lý, có lý về phía thị. Đối với thị và tất cả những người khác, con Vích chẳng có nghĩa gì, còn đối với anh, nó hầu như là tất cả. Nó gắn kết với anh bằng một sợi dây vô hình không phải như cách của con người và con vật. Anh yêu con Vích, thậm chí còn hơn cả yêu vợ mình, hơn rất nhiều. Dường như trong đầu óc u tối của thị cũng lờ mờ hiểu ra điều đó, và ấy là thứ khiến thị khó chịu hơn cả mùi hôi của con chó.

- Thế nào, năm hết Tết đến rồi, anh có quyết định tống cổ cái của nợ này đi hay để đến lúc ba phải phàn nàn vì thói ương gàn của anh?

Ba của thị, hay là bố vợ của anh, cũng đồng thời là tổng giám đốc của công ty có cái ga ra cũ bỏ hoang. Anh cúi đầu. Không biết tự lúc nào anh nhận ra rằng mình đã nhiễm cái thói quen cúi đầu của con Vích.

- Được rồi, để tôi tính.

- Mai là hạn cuối cùng nhé. – Thị nheo mắt.

- Được rồi.

Viễn nhớ lại lời hứa với con chó. Năm này qua năm khác, anh luôn tâm niệm lời hứa ấy như một đức tin. Anh vẫn cho rằng, chừng nào anh chưa phản bội lại lời hứa, nghĩa là anh chưa phản bội lại chính mình. Viễn đã lường trước vấn đề này. Anh để ý trong số những khu biệt thự đắt tiền xung quanh có một căn nhà lụp xụp ở đối diện. Ra vào ngôi nhà đó là một cậu thanh niên mặt mũi non choẹt. Có vẻ như người chủ ngôi nhà đang ở đâu đó rất xa, có lẽ sống ở nước ngoài, và họ cho cậu sinh viên kia thuê nhà trọ học, mục đích chỉ là để có người trông nom cho đỡ hoang lạnh.

Viễn nhìn thấy ở cậu sinh viên hình ảnh của mình 8 năm về trước. Anh ngỡ ý gửi nhờ con chó để cậu nuôi cho có bầu có bạn và hứa sẽ chu cấp toàn bộ tiền nhà cho cậu ta cũng như tiền ăn của con chó. Thoạt đầu cậu sinh viên tỏ vẻ không mấy hứng thú với một con chó cái già nua, nhưng sau nghe thấy điều khoản mà Viễn hứa hẹn, mắt cậu ta sáng lên và ngay chiều hôm đó, Vích được chuyển sang nhà mới.

Trước khi trao sợi dây xích cho người chủ mới, Viễn nhìn thẳng vào đôi mắt nâu buồn thảm của người bạn tri kỉ.

- Vích, tao vẫn luôn ở bên cạnh mày, chỉ cách có một con đường nhỏ thôi mà, đúng không nào? – Viễn chỉ tay qua đường, về phía ngôi nhà năm tầng bao phủ bởi hàng rào hoa giấy. – Mày vẫn nhìn thấy tao hàng ngày, và tao cũng thế. Tao hứa vẫn sẽ chiều chiều cho mày đi dạo. Từ giờ trở đi, mày có thể sửa thoai mái, không phải im lặng nữa, không bị đói nữa.

Viễn đứng dậy, bước đi mà không ngoái cổ lại.

- Anh phải tống con chó này đi.

Thị trở mình quần quật trên giường và rít lên.

- Cái của nợ ấy sửa thế này tôi ngủ thế nào được.

- Chắc hôm nay trở trời, em cứ nhạy cảm thế, anh có nghe thấy gì đâu nào.

Viễn nói dối, anh nghe thấy toàn bộ tiếng rên rỉ thảm thiết của con Vích và thị thì hoàn toàn không nhạy cảm. Vợ anh không hề có sự nhạy cảm bản năng của người phụ nữ. Thị sinh ra đã là một sự nhẫn nhục của

cha thị, để rồi ông nhân nhục gả thị cho một gã nhân viên quèn nghèo kiệt xác.

Anh hiểu nguồn cơn của tiếng rên rĩ ấy. Con Vích nhớ anh. Nó đã 11 tuổi và như một người già thiếu thốn tình cảm, nó đang cố gắng níu kéo sợi dây tinh thần cuối cùng của đời mình. Lúc chiều nay, Viễn dừng xe trước cửa nhà. Anh ngược nhìn cánh cửa gỗ nâu đồ sộ, nhìn vào ga ra, nhìn sang chiếc Mercedes kính đen và cuối cùng ngồi phệt xuống vỉa hè. Ông giám đốc, bố vợ của anh dường như vẫn đang sừng sững trước mặt, trở thẳng tay về phía trước.

- Tôi chán nản năng lực của cậu, nếu không vì cháu nội tôi, cái công ty này sẽ không bao giờ là của cậu.

Viễn gục mặt xuống gối, anh sợ phải vào nhà, sợ phải nhìn thấy vợ anh, sợ nhìn thấy khuôn mặt thẳng con trai ba tuổi có cái mũi hếch giống hệt mẹ nó. Bỗng nhiên, có một thứ gì mềm ấm và ẩm ướt quen thuộc khẽ chạm lên má anh.

- Vích. – Anh ứa nước mắt. – Mà ở đâu ra thế?

Con Vích có vẻ gầy. Nó không còn phong độ đỉnh đạc và kiêu hãnh như thời tuổi trẻ. Cái lưng của nó hơi còng xuống, lớp lông trên mặt đã rụng thành từng mảng, còn trơ chiếc mũi khô khốc và cặp mắt nâu buồn bã. Viễn không giữ được lời hứa thường xuyên dẫn nó đi dạo. Anh chỉ làm được điều đó đôi ba lần ở những ngày đầu tiên, rồi công việc ngập đầu trong một đời sống giành giật khiến anh quên mất mình từng có một con chó. Vài bận bắt gặp nó đang đứng ngơ ngác trước cửa, mừng quýnh khi nhìn thấy anh và bộ sừng xù trơ khắc vồng lên khỏi lớp da bụng, anh nghiêm khắc quở trách cậu sinh viên.

- Ngày xưa, tôi nuôi nó, đói khổ gấp trăm lần cậu, con Vích cũng không đến nỗi thảm hại thế này.

Anh tặng chi phí khẩu phần ăn của con chó. Người chủ mới vâng vâng dạ dạ rồi đầu lại vào đấy. Cậu ta đi tối ngày, và không thể chốc lát chạy về chăm chó như trông con mọn được. Viễn đành cam chịu. Ngày xưa, anh có thể làm được điều đó là vì tình yêu đối với con Vích, còn bây giờ thẳng bé kia nuôi con Vích là vì tiền. Nó không tống cổ con Vích ra khỏi nhà đã là

sự may mắn cho anh rồi. Mỗi lần nhìn thấy con chó, anh đều thấy xót xa. Và Viễn trốn tránh sự thực bằng cách tránh không gặp nó nữa.

- Mà khổ lắm phải không? Tao xin lỗi. – Viễn thấy gò má mình ửng lạnh và con Vích lại thể hiện sự an ủi quen thuộc bằng động tác của loài chó.

Viễn choàng tay lên người nó, gãi lớp da cổ bần thủ đầy chấy rận và áp miệng vào cái tai ủ rũ.

- Tao cũng thế, còn khổ hơn mày. – Viễn thì thầm. – Nếu mày đau đớn, mày còn có thể kêu lên được.

Có thể vì cuộc gặp sáng nay đã gợi lại tình cảm lạ kỳ giữa anh và con Vích mà giờ nó mới rên rĩ thảm thiết. Rất nhiều lần, vợ anh yêu cầu tổng cổ con chó đi mặc dù nó chẳng liên quan hay ảnh hưởng gì đến thị. Thị chỉ lấy lý do rằng nhìn con chó ghê lở lở vờn ở một khu dân cư cao cấp thế này là rất ngứa mắt.

- Rồi mấy hôm nữa Tết nhất, khách khứa đến thăm đông đúc, nó lại tru lên như thế thì sao?

- Mọi năm nó có kêu gì đâu.

- Nhưng giờ nó đang rống lên rồi đấy thôi.

Viễn im lặng. Cậu sinh viên hôm nọ cũng vừa thông báo với anh rằng cậu sắp phải trả nhà để đi thực tập, anh liệu tìm người để trông nom con Vích.

- Mà nó già rồi, anh hóa kiếp cho nó đỡ khổ. – Cậu ta gợi ý.

Cái quắc mắt dữ tợn của Viễn khiến cậu ta cụp mắt xuống.

- Là em đùa thế.

Viễn vẫn hy vọng rằng sẽ có một cô sinh viên năm nhất nào đó đến thế chỗ của cậu ta, và anh sẽ bằng mọi cách đàm phán về việc con chó. Nhưng cho đến giờ thì sự thế đã khác. Viễn không thể giả điếc trước yêu cầu quái ác của anh.

Tuy nhiên, bằng đi mấy hôm sau, Viễn không thấy thị kêu gào vì chuyện con chó nữa. Phần vì con Vích chỉ cất tiếng kêu duy nhất có một đêm hôm đó thôi và phần vì đã sát năm mới, thị có quá nhiều việc để làm.

Năm nay, ông giám đốc chỉ thị cho anh phải mở tiệc giao thừa tại nhà để tiếp đãi các quan khách của công ty.

- Quan trọng lắm đấy. Năm sau tôi về hưu, trao lại trọng trách cho vợ chồng cậu, nên lấy đó làm trọng mà tiếp đón người ta cho tử tế.

Đêm giao thừa, khách khứa đông chật phòng khách nhà anh. Nhạc bật ồn ào, nến thơm lung linh huyền ảo, champagne nổ tung bùng, những lời chúc tụng tuôn ra như suối và thực đơn thì toàn những món hảo hạng nhất. Viễn thấy lâng lâng, hai má nóng đỏ. Anh đã chờ đợi giây phút này từ quá lâu rồi. Chỉ vài tiếng nữa, qua thời khắc giao thừa, công ty sẽ thuộc về anh. Chỉ còn vài tiếng nữa, hơn 30 năm quá khứ tủi nhục sẽ chỉ còn là ảo ảnh và dĩ vãng.

Các cô phục vụ bưng từng khay đồ ăn đến bên thực khách. Những sơn hào hải vị được chế biến cầu kỳ và đẹp mắt. Vợ anh, người đàn bà có thân hình cường tráng như một thanh niên dậy thì, khoác chiếc khăn lông thú trên vai và đi lại tươi cười mời khách.

- Đây là món ăn cực kỳ đặc biệt, chỉ có thể được nấu ở bếp ăn nhà chúng em. Mời quý vị thưởng thức. – Thị chìa tay về chiếc đĩa trắng phau đựng thịt nướng được trang trí bằng xà lách và cánh hoa hồng.

- Ngon quá. – Một thực khách tấm tắc.

- Tuyệt thật, món gì thế? – Nhiều tiếng lao xao nổi lên.

- Anh cũng ăn đi chứ. – Thị chìa khay thức ăn ra trước mặt Viễn.

- Tất nhiên rồi, phải thử tài đạo diễn của nữ chủ nhân chứ. – Viễn hân hoan nháy mắt với vợ.

Có lẽ lần đầu tiên anh có cử chỉ âu yếm với vợ mình mà không thấy ngượng ngùng. Viễn gắp một miếng thịt và bỏ vào mồm. Anh không để ý đến món ăn vì còn vội nhai, vội nuốt và vội nói chuyện với khách.

- Có ngon không? – Thị nheo mắt hỏi.

- Ngon, em giỏi lắm.

- Biết thịt gì đấy không?

- Không.

- Thịt con Vích. – Thị phá lên cười và tiếp tục ngửa cổ lên trời cười sảng sặc như đang xuất thần nhập vai diễn quỷ Satan trong một vở bi hài

kịch.

Ngọn đèn chùm phút chốc xoay tít trên đầu Viễn. Tiếng cười của thị hòa cùng những tràng cười của thực khách, của ông bố vợ tạo thành một bản hợp âm ma quái. Viễn chạy thốc vào nhà vệ sinh. Anh gục đầu xuống bồn cầu nôn thốc nôn tháo. Trong ánh đèn vàng lờn lợt, Viễn thấy rõ như in đôi mắt nâu buồn bã của con Vích đang chăm chăm nhìn anh qua làn nước bắn tui.

Và hình như, đôi mắt chó vừa nở một nụ cười.

Hai Người Trên Hoang Đảo

Không ít những người đàn ông từng ít nhất một lần trong đời mơ tưởng được đặt lên một hòn đảo hoang với một cô gái xinh đẹp và cũng không ít phụ nữ mơ đến ngày được đặt lên đảo vắng với một người đàn ông quyến rũ. Ở đó có những bụi dây leo rậm rì bí ẩn, những bãi cát vàng ruộm nuôi sóng vỗ bờ và những đêm trăng trên bờ biển, ánh sáng dát bạc phủ đầy dãy núi đá hoang sơ. Câu chuyện này được bắt đầu như thế. Nó xuất phát từ trên boong con tàu mang tên “Âm thanh của biển khơi”. Đó là một con tàu du lịch năm sao chu du quanh Vịnh Đá Trắng. Tàu chỉ có ba tầng, nhưng chở đầy những khách du lịch sang trọng và lịch lãm. Tối đầu tiên, “Âm thanh của biển khơi” đã tổ chức dạ hội. Trong tiệc khiêu vũ, có hai điểm sáng rất nổi bật, chính là hai nhân vật chính duy nhất của câu chuyện này. Chàng có vẻ là người Nam Âu với sống mũi kiểu Hy Lạp và một vết xanh của bộ râu quai nón mới cạo trên gò má rám nắng. Chàng mặc bộ vest trắng, sơ mi lót bằng lụa xám và mái tóc đen gọn sóng được vuốt gel cẩn thận. Nàng là một mỹ nhân châu Á điển hình có nước da mịn màu sáp ong, đôi môi đầy đặn, mắt đen ướt nước và thân hình nhỏ nhắn tròn lẳn trong chiếc váy vai trần đỏ rực. “Quyến rũ quá”, chàng nghĩ thầm và suy tính cách nào tách nàng khỏi đám đông những người hâm mộ đang xúm xung quanh. Nàng liếc nhanh chàng “Một gã hấp dẫn, nhưng mình khó mà chen vào giữa lũ đàn bà kia”. Đêm hôm đó, “Âm thanh của biển khơi” đưa ra một chương trình thú vị: Câu mực đêm. Khá đông người tham gia, trong đó có chàng và nàng. Chủ tàu cho hạ những chiếc xuống và cần câu xuống biển. Thực không may mắn, đêm hôm đó biển động một cách bất ngờ không theo dự báo “đêm không mưa, ngày nắng, gió nhẹ” của Nha khí tượng thủy văn. Cho dù là trong Vịnh, những cơn sóng dữ dội cũng khiến

chiếc xuồng câu mực xoay tít điên cuồng. Hình ảnh cuối cùng mà nàng nhìn thấy là một luồng nước đen lạnh buốt vụt qua mắt.

Khi tỉnh dậy, nàng thấy người mình nóng rát, mặt trời chói chang trên mặt và cát bỏng rẫy dưới lưng. Nàng cố ngóc đầu lên nhìn quanh và hiểu ngay ra tình thế thảm hại của mình. Nàng đã bị sóng biển đánh dạt vào một bờ biển. Cùng lúc đó, có một sinh vật to lớn cũng đang đụng độ. Nàng nheo mắt trong ánh nắng và nhận ra ngay người đồng hành trên tàu, là anh chàng đẹp trai trong buổi dạ vũ. Nàng lên tiếng trước, thử cầu may bằng một câu chào tiếng Anh.

- Hello. How are you?.

Chàng cũng nheo mắt nhìn nàng.

- Fine. Where are you from?

Lạy Trời, nếu không thuộc quốc tế ngữ Esperanto thì tiếng Anh cũng có thể dùng tạm trong tình huống bất đắc dĩ này. Chàng và nàng cùng lồm cồm bò dậy. Chàng nhanh chóng nhìn thấy hầu hết bộ ngực của nàng sau lớp váy áo rách tả tơi. Chúng hơi nhỏ so với những gì chàng đã hình dung. Họ vội vã đi tìm người thứ ba. Chàng đi trước, nàng đi sau. Quần áo của chàng cũng rách nát không kém và nàng hơi thất vọng khi nhận ra cơ thể chàng không săn chắc như nàng vẫn tưởng. Không bao lâu sau, họ phát hiện ra một điều khủng khiếp rằng mình đang đứng trên một hòn đảo hoang không có người ở, xung quanh chỉ là mênh mông sóng nước. Chàng thiếu não.

- Thế là chúng ta sắp chết rồi.

Còn nàng khóc òa lên. Viễn cảnh kết thúc cuộc đời tươi đẹp ở một nơi hoang vu giữa biển cả khiến nàng không sao cầm được nước mắt. Bất chợt bầu trời kéo mây đen vần vũ. Họ vội vàng lo chuyện trước mắt, quên mất thảm cảnh trong tương lai. Nàng nhặt nhanh những cành cọ khô và chàng tìm được bốn thân cây nhỏ, đủ dựng một chiếc lều tạm tựa vào vách núi. Vừa xong, mưa rơi như trút nước. Đó là ngày đầu tiên của họ ở trên đảo.

Ngày thứ hai trên đảo hoang

Họ đã tìm được một ít quả dại và bắt được con cá nhỏ bằng bàn tay xinh xinh của nàng. Họ cắm cùi nướng con cá bằng nùi rơm đánh đá lửa

theo cách mà chàng học được hồi tham gia Hướng đạo sinh ở trường. Sau khi nướng chín, con cá thậm chí còn thu nhỏ hơn nữa. Chàng nuốt nước miếng, bày con cá lên chiếc lá, tay giơ kiểu cách kiểu quý ông đang dự tiệc tối “Please”. Cơn đói gần hai ngày trời khiến nàng làm con cá nướng biến mất trong nháy mắt. Chàng kinh ngạc nhìn bữa tối trống trơn trên mặt lá khô, rồi cười gượng và đành nhắm nháp vài trái cây dại đắng chát.

Ngày thứ ba

Họ may mắn tìm được một con dao rì. Điều đó khiến cả hai nhen nhóm một niềm hy vọng cháy bỏng rằng nơi này đã từng có người đặt chân tới. Trong lúc đang len lỏi giữa những bụi cây rậm rạp, một con rắn màu xanh vắt ngang đường họ đi. Theo thói quen của những ngày sống trong xã hội văn minh, nàng kêu lên một tiếng thất thanh, nhưng chàng còn hét một tiếng to hơn và nhảy tót ra sau lưng nàng, người run lấy bầy.

- Anh làm sao thế? - Nàng ngạc nhiên.

- Tôi sợ... rắn lắm. - Chàng rên rì.

- Đồ hèn nhát.

Nàng lăm bắm bằng thứ ngôn ngữ của dân tộc mình rồi giăng con dao rì từ tay chàng, và nhanh như cắt, chặt con rắn ra làm đôi. Hình ảnh này làm chàng lão đảo suýt ngất, mặt xanh như tàu lá. Nàng dùng mũi dao gậy gậy cái đầu rắn còn đang ngộ nguậy, mặt hoan hỉ.

- Thế là tối nay có bữa rắn nướng.

Nói đoạn, nàng nhặt xác con rắn rồi vung vẩy mang về lều. Nàng tự tay làm thịt rắn, nướng lên thơm lừng. Chàng trốn biệt trong lều, thỉnh thoảng thò mặt ra, lắc đầu nguầy nguậy.

- Tôi không ăn rắn đâu nhé.

Nàng không mồi đến câu thứ hai, chỉ loáng sau, món thịt rắn đã để lại một đống xương vụn bên đám lửa.

Ngày thứ tư

Chàng đói lả đến mức hầu như không đứng lên nổi. Tuy nhiên, bản năng sinh tồn vẫn khiến chàng đi theo nàng vào rừng để tìm thức ăn. Họ đào được vài thứ củ lạ và nhặt được một con chim bị thương. Nguồn lương thực ít ỏi này cũng làm họ phấn chấn đôi chút. Lần này, chàng cảnh giác

nhìn cái miệng xinh xinh của nàng sau khi món chim quay đã được bày xuống mặt đất. “Mình là đàn ông. Cô ấy là phụ nữ. Đàn ông thì phải ga lăng”, chàng huy động nốt phép tắc xã giao cuối cùng được giáo dục ở thế giới văn minh và run run chìa bàn tay “Please”. Chàng tròn mắt nhìn theo món ăn quý giá đang ngự trên mười đầu ngón tay búp măng và như có phép thần, dần dần biến mất trước sự đau khổ của chàng. Không kìm nổi, chàng kêu lên.

- Cô có thể để dành cho tôi một cái cánh được không. Làm sao cô có thể ăn khỏe thế được.

Nàng ngừng lại, tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Anh thực là... đây là bữa ăn đầu tiên trong ngày của tôi, mà lẽ ra nó phải là bữa thứ ba rồi.

- Còn tôi thì bốn ngày nay chưa được thứ gì vào bụng. - Chàng kêu lên giận dữ.

Nàng chìa phần còn lại một cách hào phóng.

- Thì đây, anh là đàn ông mà thật chẳng ga lăng chút nào.

Chiều nào, họ cũng ra bờ biển ngắm chờ tín hiệu của một vật chuyển động trên mặt biển, nhưng vô vọng, mỗi lần quay về là một lần thất bại nữa.

Một tháng sau

Cả chàng và nàng đều gầy xọp đi. Thực phẩm thì ngày một ít, cho dù thời gian đã khiến họ thích nghi với cách săn bắt và hái lượm. Trời đã trở sang đông. Một sáng nọ, chàng hơi nhăn mũi vì khứu giác trở nên thính nhạy vừa cảm thấy một mùi lạ. Chàng buột miệng kêu lên.

- Cô nên đi tắm gội một chút.

- Anh điên à. Trời lạnh thế này mà anh xui tôi xuống biển. Anh muốn tôi cảm chết trên cái hòn đảo không một hiệu thuốc tây này hử? - Nàng thản nhiên nhìn chàng đang xích người ra xa. - Mà anh nên tránh xa tôi ra, tôi cũng không thể chịu nổi tiếng ngáy như bò Tây Ban Nha của anh. - Nàng trả đũa.

- Đúng thế, tốt hơn hết cô nên tìm chỗ khác mà ở. - Chàng tỏ vẻ khó chịu.

- Đây là lều chung, có công sức của cả hai. Nếu anh không muốn xé đôi cái lều này thì tự làm lấy một cái khác.

- Được rồi, tôi cũng không muốn ở chung với cô nữa. Cô thật tham lam, lắm lời và đáng ghét.

Nói là làm, chàng đứng bật dậy và đi tìm nguyên vật liệu tự dựng một chiếc lều khác ngay bên cạnh. Điên tiết, sau khi kết thúc công việc, chàng còn dựng thêm một hàng rào bằng lá cây ngăn lãnh thổ giữa hai chiếc lều.

Càng ngày, hy vọng trở về đất liền của họ càng trở nên tàn lụi. Thấp thoáng ngoài biển chỉ có những cánh chim chấp chới lượn vòng rồi ghé vào đảo. Họ cũng không thể xác định được hòn đảo của mình nằm ở vị trí nào trên bản đồ, nhưng chắc chắn là đã bị dạt vào một vùng biển rất hoang vu. Chàng thở dài, an ủi nàng, đúng ra thì tự an ủi mình là nhiều hơn.

- Ngày xưa Robinson Crusoe sống 28 năm trên hoang đảo, săn bắn kiếm ăn, rồi trồng ngô, lúa mạch, nuôi dê lấy thịt, làm nồi đựng nước, hạ được cây cổ thụ để làm thuyền độc mộc, cuối cùng cũng có tàu đến cứu.

Nghe đến số 28, nàng bật khóc tu tu. Nàng nghĩ đến lúc tóc đã bạc phơ mới có thể quay trở về dự những bữa tiệc khiêu vũ sôi động trên đất liền mà thấy thương thân.

- Mình không có dê, không có giống ngô, không có dụng cụ để làm thuyền độc mộc. - Nàng nói trong nước mắt.

- Ngày mai ta sẽ đi dọc bãi biển xem có xác tàu đắm nào không. Biết đâu sẽ có giống ngũ cốc và vài con gà. Từ đó ta có thể gây dựng một trang trại. - Chàng nói sôi nổi.

“Rồi sau đó sẽ hình thành một khu dân cư nhờ việc sinh con đẻ cái”, nàng trộm nghĩ, vô tình cũng trùng với ý nghĩ của chàng. Nàng khiếp đảm nhìn sang anh hàng xóm khổng lồ râu ria đầu tóc móng tay móng chân đã mọc dài như người rừng. Còn chàng lén liếc nhìn cô lảng giềng quần áo lồi thoi rách nát đầu bù tóc rối như người nguyên thủy một cách ngán ngấm.

Từ ngày có lều riêng, họ sinh ra tính tư hữu, nghĩa là của ai người nấy dùng. Đồ đạc trên đảo chẳng có gì, quanh quẩn chỉ mấy khúc củi nhặt được, một vài thứ củ dại và bộ quần áo họ mặc trên người lúc bị rơi khỏi xuống cầu mực. Một chiều nọ, chàng đi kiếm củi về và phát hiện ra nàng

đang nghiệm nhiên diện chiếc áo vest trắng mà giờ đã biến thành màu của đất.

- Tại sao cô dám mặc áo của tôi? - Chàng hét lên.

- Anh không thấy là trời đang trở gió à? Anh muốn tôi ồm chết để anh làm Robinson không có Thứ Sáu hử?

- Cô dám đột nhập vào lều của tôi. Đó là tội xâm phạm tài sản riêng bất hợp pháp.

- Hừ. – Nàng vênh váo. – Anh đang làm quan tòa giữa đảo hoang đấy hử? Tôi rét và tôi muốn mặc thêm một chiếc áo nữa cho ấm.

- Ai bảo mặc phong phanh làm điệu. – Chàng cười gằn nhìn chiếc váy hở vai đỏ rực của nàng giờ như miếng vải cuốn chằng vào người. – Tóm lại cô nên trả lại tôi chiếc áo, nếu không...

Chàng sẵn lại gần vẻ như muốn lột phăng chiếc áo khoác quý giá khỏi người nàng. Tức thì nàng vung con dao rí lên, mắt long lanh.

- Anh dám?

- Cô là đồ kẻ cướp. – Chàng gào lên.

- Còn anh chẳng hơn gì. – Nàng hừ mũi. – Đồ keo kiệt, ích kỷ, đáng ghét. Lẽ ra anh nên nhường áo cho tôi mặc mới đúng phép lịch sự.

- Tôi không nhường áo cho một con quỷ cái như cô. – Chàng giơ hai tay lên trời như cầu Chúa, nửa giận dữ nửa bất lực.

Hai tháng sau

Họ may mắn tìm được vài thứ quý giá dọc bãi biển. Đó là một chiếc ba lô bị đánh dạt lên đảo, chứ không phải một xác tàu đắm. Có thể một khách du lịch nào đó đã làm rớt xuống biển và sóng đã đưa nó lên đây. Đồ đạc trong ba lô bị va vào mỏm đá ngầm sát bờ nên vương vãi một quãng dọc bãi biển. Nàng tìm được một bánh xà phòng, hai chiếc áo sơ mi, vài đĩa CD, một hộp cá trích rất to và cả bộ dao inox sáng loáng nữa. Còn chàng tìm được một cuốn sách ướt sũng nước, hai cái quần soọc, một đôi dép lê, một túi bánh mì gối, một cái lược, một tuýp kem đánh răng và một chai shampoo. Họ hoan hỉ khuôn hết về lều riêng của mình. Sáng hôm sau, chàng đứng trước cửa lều nói chõ sang.

- Này, tôi biết là cô có một bánh xà phòng. Cho tôi mượn chút.

- Không được. – Nàng vẫn ngồi nguyên trong lều nói vọng ra. – Tôi chỉ có một bánh xà phòng để dùng trong 28 năm. Không cho mượn được.

- Thế trao đổi vậy. – Chàng năn nỉ.

- Đổi thế nào? – Nàng vọt ra ngoài cửa lều.

- Tôi có một túyp kem đánh răng.

- Đồng ý, cho tôi mượn thêm cả shampoo nữa.

- Không được, như thế thì thiệt cho tôi quá.

- Vậy thì thôi. – Nàng nguây nguẩy bỏ vào trong lều.

- Thôi được rồi. – Chàng thở dài. – Cô là một mục đàn bà không biết điều, vừa tham lam vừa xảo quyệt.

Nàng mỉm cười, đứng tựa vào hàng rào với dáng điệu quyến rũ nhất có thể tạo ra.

- Này anh bạn hàng xóm thân mến, tôi biết là anh có cả một chiếc lược.

- Đúng thế.

- Anh cho tôi đi.

- Không được.

- Anh giữ lược để làm gì? Anh có nhiều tóc đâu. – Nàng ngạc nhiên.

- Để lúc nào muốn đổi chác gì tôi còn có thứ mà đổi chứ. – Chàng cười tinh quái.

- Càng ngày tôi càng phát hiện ra anh là kẻ tiểu nhân ưa tính toán. – Nàng giận dữ.

Thời gian này họ đã tìm ra thêm nhiều giống rau dại trong rừng. Họ ươm trồng rau, củ, quả trước cửa lều để phòng nguồn thực phẩm thiên nhiên sẽ cạn kiệt. Tất nhiên là mỗi người canh tác trên một thửa riêng. Họ cũng bắt đầu có kinh nghiệm hơn trong việc đổi chác. Một củ mài sẽ đổi được một túm quả, nhưng một túm quả chỉ đổi được hai bó rau. Nếu hôm nào đó chàng may mắn bẫy được con chim rừng hay bắt được con cá biển, đó sẽ là một món lớn và đổi được khá nhiều thứ trong vườn nhà nàng. Có đợt mưa lớn quá, hoa màu của họ bị hỏng gần hết và trở nên khan hiếm. Họ đành phải mang các thứ của nả quý giá trong lều ra để đổi lấy lương thực. Chiếc đĩa CD dùng để làm bát đựng thức ăn đổi được chục củ mài và cuộn

sách phơi khô dùng để nhóm lửa cũng đổi được một trang sách một bó rau. Về sau, thấy công việc cân đối mọi thứ khá phức tạp, chàng mới nảy ra sáng kiến là cắt những miếng gỗ mỏng ra thành các mẫu hình vuông, rồi chia đều mỗi người một nửa. Họ dùng những mẫu gỗ này để đổi lấy vật dụng và thực phẩm cho tiện. Họ gọi đó là “đồng tiền vàng”. Một bó củi – 1 đồng tiền vàng. Một túm quả - 2 đồng tiền vàng. Một con cá khô – 5 đồng tiền vàng. Nhưng một chiếc quần soọc sẽ đổi được 50 đồng tiền vàng và con dao inox là đắt giá nhất – 100 đồng tiền vàng. Dần dần, những đồng tiền vàng còn được sử dụng vào nhiều mục đích khác nữa.

- Này anh, làm hộ tôi cái mái che vườn rau.

- 10 đồng tiền vàng.

- Đắt quá. – Nàng cười chúm chím và đưa tay vuốt mái tóc mượt mà nhờ lược và shampoo. – 5 đồng thôi, việc này chỉ tốn của anh nửa tiếng là cùng.

- 8 đồng là giá cuối cùng.

- 6 đồng nhé. – Nàng chỉnh lại chiếc váy đỏ xẻ ngang đùi.

Chàng liếc nhanh khoảng trống lấp ló sau những nếp vải đỏ rồi bước qua hàng rào.

- Thôi được. Tôi lấy rẻ cô lần này, hy vọng lần sau cô biết điều hơn.

Lần khác, chàng mang chiếc áo sơ mi lụa xám sang lều của nàng.

- Cô vá hộ tôi cái áo. Nó rách ba chỗ.

Nàng xem xét chiếc áo rất kỹ rồi nhỏ nhẹ.

- 20 đồng tiền vàng.

Chàng nháy dựng lên.

- Cô là trùm tư bản muốn giở trò độc quyền hử? Cô ra giá ấy khác gì cắt cổ tôi.

- Vậy thì thôi, tôi có bắt ép anh đâu. Anh có quyền lựa chọn của anh.

Hãy mang cái áo quý giá ra tiệm may Luciano ở phố Broadway mà sửa lại.

– Nàng cười chế giễu. – Mà áo đã có vết rách, không vá ngay sẽ càng ngày càng doãng to ra đấy. Mùa đông thì còn dài.

- 15 đồng thôi vậy. – Chàng xuống giọng năn nỉ.

- Xin lỗi.

- Thôi được rồi. Tôi đồng ý. Cô là đồ hút máu người.

Từ ngày có đồng tiền vàng làm vật định giá, chàng nhận thấy một điều hiển nhiên rằng nàng giỏi đàm phán hơn chàng rất nhiều. Càng ngày chàng càng trở nên túng thiếu, nhiều lần phải vay nàng một ít đồng tiền vàng, tất nhiên là phải trả lãi. Còn nàng rất tinh quái trong việc buôn bán với láng giềng. Thậm chí có lần áng chừng biến sắp động, nàng lẳng lặng thu hái hết hoa màu ngoài vườn rồi mang vào lều tích trữ. Khi cơn bão ập đến, vườn tược bị phá sạch, hàng xóm nhin đói mất một ngày, nàng mới mang lương thực ra rao với giá cao. Sau vài lần đầu cơ như vậy thì chàng nợ như Chúa Chổm. Chàng trở nên lo lắng. Chàng không thể nợ nần mãi. Nếu mọi việc cứ theo chiều hướng như thế này, chẳng mấy chốc chàng sẽ biến thành nô lệ lao động không công cho nàng để gán nợ. Chàng bắt đầu mưu đồ một âm mưu đen tối.

Sau vài cuộc thương lượng mua bán, như mọi lần, nàng kiểm kê kho tiền vàng của mình theo vòng tuần hoàn mặt trời lặn. Nàng kinh ngạc nhận thấy trong số những đồng tiền vàng cũ kỹ có lẫn cả những đồng tiền rất mới, mới đến còn thơm cả mùi gỗ. Những đồng tiền mới xuất hiện liên tục, cho đến khi chúng chiếm tới một phần ba số của cải thì nàng bắt đầu để tâm theo dõi gã hàng xóm. Sáng sớm, khi chàng vào rừng lấy củi như thường lệ, nàng bí mật đi theo sau, và nhìn thấy láng giềng lén lút ngó quanh ngó quất rồi ngồi phệt xuống mặt đất, hí húi với con dao inox đi mượn. Nàng mỉm cười một cách bí ẩn và trở về lều của mình. Ngay chiều hôm đó, chàng đường bệ đứng giữa sân nhà nàng, mặt mũi hớn hờ.

- Bán cho tôi 5 củ mài, 3 con cá khô và 2 mớ rau, tiện thể lấy thêm túm quả nữa cũng được.

- Anh định mở đại tiệc khoản đãi tôi hay sao thế? – Nàng vờ tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Hôm nay là một ngày đẹp trời và tôi tự thưởng cho chính mình. Nếu cô lúc nào cũng dễ thương thế này thì tối nay có thể sang nhà tôi ăn tối. Tôi chiêu đãi. – Chàng nói bằng giọng kẻ cả của một nhà tài phiệt vừa trúng thầu quyền khai thác các giếng dầu khổng lồ.

- Rất hân hạnh. Thế anh có... đủ tiền trả không đấy?

- Tất nhiên. Đã từ rất lâu rồi tôi không biết đến khái niệm nợ nần nữa.
- Chàng ngẩng cao mặt lên bụi cây.

Nàng quay vào lều lấy ra những thứ chàng yêu cầu và mỉm cười bằng đôi môi của nàng Mona Lisa.

- 300 đồng tiền vàng.

- Gì cơ?

- 300 đồng tiền vàng. – Nàng nhắc lại.

- Cô thật khéo hài hước. 30 đồng đây, đủ cả nhé, không thiếu xu nào. – Chàng lấy những đồng tiền mới tinh từ túi áo vét, đếm đủ 30 đồng và đưa cho nàng.

- Không, anh còn thiếu 270 đồng nữa.

- Tại sao? – Chàng ngỡ ngàng. – Chỗ thực phẩm này giá 30 đồng, ngày nào chúng ta chẳng mua bán với giá như vậy.

- Nhưng hôm nay nó có giá 300 đồng. Thực phẩm đang khan hiếm. Mùa màng thì thất bát. Thời tiết lại rất thất thường. Tôi không biết có nên tiếp tục bán cho anh hay để dành lại phòng xa.

- Cô điên rồi. – Chàng kêu lên thất thanh. – Cô là Chúa Trời hay sao mà tự cho mình cái quyền vào một ngày đẹp trời nâng giá tất cả mọi thứ lên gấp mười lần như thế?

- Tùy anh thôi, tôi đâu có bắt ép anh. Tốt nhất anh nên chọn một thực đơn giản dị hơn và để mọi thứ lại cho tôi.

- Không được, như thế là xấu chơi. – Chàng bóp chặt củ mài trong tay đến nỗi nó gần nát vụn.

- Còn anh thì sao nào? – Nàng nháy mắt tinh quái. – Sao anh dám tự động gọt đẽo gỗ để sản xuất hàng loạt đồng tiền vàng mới mà không có mặt tôi?

Chàng há hốc miệng. Những vụn củ mài rơi lả tả xuống nền đất.

Một đêm nọ, trong giấc ngủ say sưa, nàng thoáng thấy một bóng đen cao lớn nhảy vào lều. Kẻ này bịt mắt chỉ hở hai con mắt. Hẩn quan sát bộ ngực phập phồng của nàng trong giây lát rồi nhanh chóng vọc tay vào túi đựng tiền vàng được tết bằng rễ cây. Nàng ngồi phắt dậy.

- Đồ kẻ cướp. Trên đảo này chỉ có tôi với anh, còn bày đặt bịt mắt nổi gì. – Nàng quờ tay với con dao inox.

Nhưng chàng nhanh hơn, một tay vẫn nắm chặt những đồng tiền vàng, tay kia gạt phắt con dao xuống đất. Chàng vung vẩy nắm đấm.

- Tôi khỏe hơn cô. Cô biết rõ điều đó mà. Trên đảo chỉ có hai người. Kẻ nào khỏe, kẻ ấy thắng.

- Hèn hạ. Vũ phu. Côn đồ. – Nàng khóc rống lên khi nhìn thấy những đồng tiền vàng của mình bị cướp mất. – Chẳng thà tôi sống như Robinson không có Thứ Sáu còn hơn nhìn thấy một kẻ xấu xa như anh.

Chàng cười ha hả rồi khoa chân múa tay một cách hung hãn.

- Nếu cô có sự lựa chọn nào tốt hơn thì hãy làm đi. Ví dụ như cô rời khỏi đảo này chẳng hạn.

Tám tháng sau

Họ tình cờ tìm thấy một chiếc xuồng cao su bẹp rúm ở phần đảo phía sau. Nó đã bị sóng đánh dạt vào bờ và nằm ở đó rất lâu rồi. Họ kiểm tra chiếc xuồng rất kỹ và mừng rỡ thấy nó vẫn còn nguyên vẹn. Việc còn lại bây giờ là thổi phồng nó lên. Không có máy bơm hơi tối tân, họ đành thổi bằng miệng, thay phiên nhau, mỗi ngày một chút. Sau một tuần thì chiếc xuồng cao su cũng căng lên như mới. Họ cũng làm thêm bốn chiếc mái chèo bằng gỗ

- Ngày mai chúng ta sẽ làm lễ hạ thủy. – Chàng xúc động nói.

- Anh có nghĩ rằng chiếc xuồng này có khả năng vượt biển không? – Nàng hơi lo lắng.

- Nếu một người thì dễ hơn vì nó là xuồng đơn, nhưng tôi hy vọng Chúa sẽ ở bên chúng ta.

- Chúng ta phải chuẩn bị lương thực.

- Đúng thế, liệu lương thực có đủ dùng trong một tháng không? Tôi hy vọng sau bốn tuần sẽ có tàu nhìn thấy chúng ta trên biển.

- Một người ăn thì đủ, nhưng tôi hy vọng Đức Phật luôn phù hộ chúng ta.

Đêm hôm đó trời mưa rất to. Chàng không ngủ được. Nàng không ngủ được. Chàng ra cửa lều nhìn mặt biển mờ mịt nước rồi lại liếc sang lều của

nàng, bụng rấm rứt không yên. Nàng trần trọc trên chiếc giường làm bằng lá khô, trước mắt hiện ra hình bóng to lớn của chàng. Nàng thở dài, đứng lên, định đi ra, rồi lại đi vào.

Câu nói của chàng lúc sáng đã trở nên ám ảnh nàng “Nếu một người thì dễ hơn vì nó là xuồng đơn”. “Có thể lắm chứ”, nàng nghĩ bụng, “hắn sẽ bỏ rơi mình để vượt biển một mình. Hắn đã buột miệng nói rằng đi một người dễ hơn. Dứt khoát là trong đầu đã có ý đồ đen tối. Biết đâu hắn còn thủ tiêu mình để chiếm lấy chiếc xuồng. Dám lắm chứ. Hắn là kẻ hung hãn, đã chẳng từng bịt mắt cướp tiền vàng của mình rồi đẩy sao. Nhất định đêm nay mình không được ngủ, mình sẽ thức để canh hắn”. Nghĩ vậy nàng vội vã cầm chặt con dao inox và mở mắt chong chong trong đêm tối.

Câu nói của nàng lúc sáng cứ lặp đi lặp lại “Một người ăn thì đủ, nhưng tôi hy vọng Đức Phật luôn phù hộ chúng ta.” Chàng nhớ đến những câu chuyện về đoàn thám hiểm Bắc Cực bị lạc đường, rồi đoàn thủy thủ mất phương hướng lênh đênh trên biển. Họ nhịn đói vài tháng trời, và cuối cùng, trong cơn tuyệt vọng, họ đã giết một người để ăn thịt. Và cứ thế, những kẻ yếu hơn bị giết dần giết mòn cho đến lúc chỉ còn lại một kẻ khỏe nhất.

“Có thể lắm chứ”, chàng nhủ thầm “cô ta là kẻ phàm ăn, cô ta sẽ giết mình để làm lương khô.” Chàng nhìn xuống thân mình “Mình sẽ đủ cho cô ta ăn trong hai tháng. Thật còn gì bằng.” Chàng nhớ đến hình ảnh những con chim quay, con cá nướng và cả món rắn lột da đã biến mất trong tích tắc.

“Đêm nay là thời khắc quyết định. Chắc chắn cô ta đã chuẩn bị đồ nghề sẵn sàng. Mình sẽ thức, đề phòng lúc cô ta manh động sẽ kịp thời tự vệ.”, nghĩ đến đó, chàng giơ cao con dao rì ra trước mặt.

Đúng lúc ấy, có tiếng bước chân rất khê bên ngoài lều. Giác quan thính nhạy của cả chàng và nàng đều được huy động tối đa. Họ nhảy xổ ra ngoài cùng lúc.

- Đứng lại. – Nàng vung con dao inox sáng loáng. – Anh phải biết rằng tôi đã từng vô địch giải phi dao khi còn ở trường trung học.

- Cô không được đung dậu. – Chàng cười gằn, tay huơ huơ con dao gỉ.
– Cô chỉ nhích một bước chân là người nát như đậu tương.

- Tôi biết ngay mà. – Nàng hơi tái mặt. – Anh là kẻ tâm địa hiểm ác, đã có dã tâm chuẩn bị việc này từ trước.

- Còn cô thì sao, nửa đêm cô cầm dao lò dò đi sang lều tôi làm gì?

Nước mưa rơi vào mắt nàng cay xè. Nàng đưa tay lên để vuốt nước. Nhân cơ hội ấy, chàng nhảy phắt lại tước con dao trên tay nàng một cách dễ dàng và cất tiếng cười khoái chí.

- Giờ thì thế nào? Chân lý thuộc về kẻ mạnh nhá. Tôi là Chúa đảo, là thuyền trưởng. Cô phải nhất nhất làm theo lệnh tôi.

Bất chợt, có tiếng nói khe khẽ. Cả chàng và nàng đều giật bản mình. Đây không phải giọng chàng, càng không phải giọng nàng, mà là giọng của một kẻ thứ ba. Cùng lúc đó, những bước chân chạy rầm rập. Rất nhiều người chạy tới, bao vây lều của họ. Nàng sợ hãi túm chặt lấy chàng.

- Chúng tôi gặp bão, nên ghé qua đảo trú tạm, sáng mai sẽ đi, xin mọi người đừng làm hại chúng tôi. – Một giọng nói tiếng Anh lơ lơ cất lên.

- Các ông là ai? – Chàng cũng hỏi bằng tiếng Anh

Tức thì tiếng hò reo dậy lên.

- Họ không phải thổ dân.

Một bóng người tiến lên bắt tay chàng, một người đàn ông châu Âu cao lớn.

- Chào anh, may quá, tôi cứ tưởng trên đảo có thổ dân. Tôi có kinh nghiệm khủng khiếp về chuyện này rồi. Rất hân hạnh được làm quen, tôi là thuyền trưởng của tàu chở hàng Mũi Tên Trên Đại Dương.

- Còn tôi là thuyền trưởng của tàu San Hô Đen. – Một người nữa tiến lên trước. – Thủy thủ đoàn chúng tôi cũng tình cờ ghé lại đảo lúc chập tối.

Dĩ nhiên không có bút nào tả xiết nỗi mừng rỡ của chàng và nàng khi ấy. Chỉ là tám tháng chứ không phải 28 năm như Robinson Crusoe. Sáng hôm sau, trời quang mây tạnh. Hai vị thuyền trưởng tốt bụng định ninh rằng họ là một cặp vợ chồng và tính sẽ cho họ lên chiếc tàu Mũi Tên Trên Đại Dương.

- Ồ không, - Chàng xua tay. – Tôi đủ rồi. Tôi sẽ không bao giờ ở chung tàu với cô ta. Đây là một kẻ cho vay nặng lãi tham lam, lăm điều và quý quyết.

- Xin đừng bắt tôi ở chung tàu với anh ta. – Nàng thốt lên. – Anh ta là một kẻ xâm lược cộc cằn, hung bạo và ích kỷ.

Các vị thuyền trưởng phải chiều theo ý họ. Cuối cùng chàng lên tàu Mũi Tên Trên Đại Dương đi về phía Địa Trung Hải còn nàng lên tàu San Hô Đen đi về phía Vịnh Bohai. Lúc hai người vừa chia tay nhau theo đúng thủ tục xã giao của thế giới văn minh, chàng quay đi lăm bầm “Ơn Chúa”, còn nàng rảo những bước chân duyên dáng về phía thang tàu, miệng thì thầm “A di đà Phật”. Vài phút sau, hai chiếc tàu cùng hú còi, nhả khói và đi về hai hướng ngược chiều nhau, rồi nhanh chóng chỉ còn là hai chấm đen nhỏ xíu trên nền trời xanh thẳm.

Ảo Mộng

Tặng Đức Hollywood

- Nhân vật “đặc biệt” của chúng ta sẽ xuất hiện.
 - Ở đâu?
 - Buổi offline chiều chủ nhật này.
 - Thật vậy à?
 - Hôm nay cậu chưa lên diễn đàn hay sao?
 - Chưa. Thú vị. Ai lo mầu?
 - Tôi. Có hai cô bé bên trường điện ảnh. Ham đứng trước ống kính như mắc nghiện.
 - Tốt. Có cơ hội cho tôi thử lens 70-200 VR.
 - Kính phục và ghen tị. – Taysieudang gửi biểu tượng hai bàn tay vỗ vào nhau. – Thế nhé, hẹn gặp lại chiều chủ nhật.
 - Chúc cho nàng Canon 1DsMII không bị ngấm nước cho tới ngày hôm ấy.
 - Cậu đang có nhu cầu chuyển xuống khoa răng đấy hả? Đụng đến nỗi đau của người khác là thói quen hèn hạ nhất trong mọi thói quen hèn hạ.
- Vĩnh cười ha hả trước màn hình rồi cũng nhanh chóng thoát khỏi Yahoo Messenger. Cậu thu chiếc Nikon vào túi xách rồi vội vã dắt xe máy thẳng hướng đến khách sạn Karanki. Ở đó có một sự kiện lớn ra mắt các sản phẩm công nghệ của Nhật Bản. Cậu được thuê chụp trọn gói buổi lễ khai mạc. Công việc đơn giản, chỉ hơi mất sức vì phải chạy lăng xăng đến tận chiều với chiếc máy nặng chịch. Trên đường đi, Vĩnh nhắm tính chi phí tráng rửa ảnh và phấn khởi với khoản thu nhập có thể tưng tiệm cho đến cuối tháng. Trong 20 ngày còn lại, cậu sẽ tha hồ tham gia những buổi offline của diễn đàn mà không còn phải lo đến cơm áo gạo tiền.

Vĩnh rẽ vào khu trung tâm. Nắng hắt trên mặt trên cổ cậu khiến mồ hôi chảy thành từng dòng. Nắng lóa cả mắt kính. Vĩnh thấy mình như sắp ngã trước cơn say nắng này. Cậu cố nghĩ đến khuôn mặt kính hoàng của Taysieudang khi cục nhại rớt tòm xuống nước rồi biến mất trước hàng chục tay máy đang cười ngất ngư. Vừa mới chủ nhật tuần trước, những thành viên diễn đàn nicepicture tìm được một ngôi nhà bỏ hoang nằm ven bờ sông Hà. Taysieudang, một gã đẹp trai chuyên lo mẫu ảnh cho cả đội, quyết tâm thực hiện những bức ảnh phi phạm. Gã tuyên bố điều đó trên diễn đàn hôm trước, không rõ là đùa hay thật, và loay hoay nhờ một mẫu cầm nhại. Cô nàng đồng đánh tóc hoe vàng vốn chỉ quen diễn trước ống kính, giờ đánh vật với cục nhại theo góc 450 với mẫu đang chụp để chiều theo ý đồ của nhiếp ảnh gia: tạo một bóng đổ hắt sáng mạnh trên mặt mẫu, tương phản với hình nền rêu phong đổ nát phía sau. Taysieudang tấm tắc xem lại những tấm hình “Rất ma quái các cậu ạ. Liêu trai, si tình, bạo liệt và quyến rũ”. Những tay máy khác đang lướt mồ hôi trước các mẫu, không hề để ý đến vẻ liêu trai, si tình, bạo liệt và quyến rũ sẽ xuất hiện ở đâu trên khuôn mặt gầy của cô mẫu. Chỉ thấy 5 phút sau Taysieudang và mẫu tóc hoe vàng cùng kêu ối lên một tiếng. Cục nhại flash 580 EX đã chìm vào phù sa sông Hà. Đó là kết quả của việc mẫu tóc hoe vàng nỗ lực vươn người qua lan can của ngôi nhà cổ sau khi nghe tiếng gặt gồng của Taysieudang “Em chinh thắng nhại vào. Đúng 45 độ, e đã tốt nghiệp toán lớp ba chưa hả?”. Taysieudang gấn bộ mặt thâm thảm và tiu nguiu trong suốt buổi chụp còn lại. Hôm sau, trên diễn đàn không xuất hiện tấm ảnh nào của Taysieudang. Gã lý luận rằng “Không có nhại, ý đồ đã bị đổ bể.” Tay máy Oscarroom ngay lập tức nhảy vào xúc xiêm “Taysieudang cả năm trời chưa hề bị mất nhại, cho đến tận ngày hôm qua, vậy mà ý đồ vẫn đổ bể như thường”.

Những buổi chiều chủ nhật dường như luôn đẹp trời. Những con đường ngoại ô vắng vẻ. Nắng vàng dịu lướt như mật ong đang sánh lên những đọt cỏ xanh. Vĩnh đi cùng Taysieudang trên một chiếc xe gắn máy. Câu chuyện rôm rả xoay quanh chiếc Nikkor AF huyền thoại mà mới chỉ có Oscarroom, một tay chơi amateur giàu nứt đổ đổ vách sở hữu. Khi cả hai

đến ngôi biệt thự đồ nát nằm ven một thị trấn ẩm đạm và buồn tẻ, ba tay máy khác đã có mặt sẵn ở đó. Trong số này, ngoài Bố Già thì chỉ còn có Vĩnh kiếm cơm bằng nghề chụp ảnh, những người còn lại làm công việc khác, và họ coi nicepicture như một điểm hẹn cà phê sáng để giải trí. Tuy nhiên, niềm đam mê và cái đích duy nhất lại giống nhau: Một bức ảnh phi phàm, một bức ảnh thể hiện nghệ thuật đỉnh cao của ánh sáng, của góc độ, bố cục và thần thái. Bố Già đang lịch kịch dỡ máy ra khỏi túi, miệng lẩm bẩm chửi bới tính hay quên của mình. Như mọi lần, Bố Già có vẻ như đã quên một thứ gì đó. Bố Già cao tuổi nhất diễn đàn và mỗi lần offline thường kể không biết chán về cái thời chụp bằng máy Pentax Spotmatic rồi tự tráng rửa trong buồng tối với chiếc Axomat 4 cũ mèm. “Tao tự làm buồng tối bằng ba tấm gỗ dán, tự lấy vải đen may rèm phủ, tự pha thuốc hiện, thuốc hãm. Hồi ấy chụp sao lên vậy, không có công nghệ như bây giờ.” Bố Già khinh khỉnh quay sang nhìn Bắc Fuji, người được mệnh danh là phù thủy Photoshop. Bất cứ tấm ảnh nào qua tay phù thủy Bắc Fuji, dù đẹp dù xấu, đều được biến đổi đầy ngoạn mục bằng công nghệ. Thậm chí có lần một gã trên diễn đàn chơi xỏ, gửi một tấm ảnh nhờ Bắc Fuji chỉnh lại. Sau đó, gã post nguyên hai tấm ảnh “trước” và “sau” lên diễn đàn rồi chú thích “Một bức ảnh nghiệp dư hạng bét đã qua tay phù thủy Bắc Fuji”. Fuji nổi khùng lên và giận đến mức bỏ tham gia tất cả những lần offline cho đến tận ngày hôm nay. Phần lớn giới nhiếp ảnh gia nhà nghề công khai từ chối sự can thiệp quá mạnh của công nghệ, trong đó có Bố Già là một phần tử cực đoan. Tuy nhiên, sự cám dỗ của những mảng màu và ánh sáng đầy ma thuật được tạo nên từ những bảng tông độ Photoshop khiến giới ảnh chuyên nghiệp mặc dù bề mặt có thái độ coi thường Bắc Fuji, nhưng trong lòng không khỏi tỏ ý khâm phục. Đặc biệt sau khi Fuji đưa lên mạng một tấm hình chụp hắt lên từ chân cầu: Giữa không gian mê hoặc dưới nền trời nhờ nhợt, một cô gái nghiêng nửa bờ lưng trần trên thành cầu, tấm vải đỏ rục rối từ bàn tay gầy guộc xuống lơ lửng một vùng sông nước. Bức ảnh khiến người xem nổi da gà nhưng không kém phần quyến rũ. Một thành viên diễn đàn sau đó ví Bắc Fuji với nhiếp ảnh gia Izima Kaoru, người nổi

tiếng vì seri ảnh chụp các tử thi người đẹp ở những tư thế chết khác nhau. Song Bố Già nhất định không chịu.

- Người mẫu giả, ảnh giả, công nghệ làm giả. Ngày xưa, cuối thập niên 80, hồi tao còn dùng chiếc Zeiss Ikon của Tây Đức, tao đã chụp được một bức ảnh ma rồi.

- Như thế nào? – Những tay máy bằng nửa tuổi Bố Già nhao lên hỏi.

- Tao lên vùng núi Tây Bắc, lúc đó trời đã chạng vạng, nắng quái gần như cũng nhạt, bất ngờ tao gặp một thằng người dân tộc đi ngược chiều lại. Nó trạc tuổi tao, nhưng trên nét mặt có một vẻ gì đó tuyệt vọng khiến người đối diện khó cầm lòng. Thử tưởng tượng xem, trên cổ đang lủng lẳng con Zeiss mới sắm, thấy cái khuôn mặt thô lương kỳ quặc của nó giữa không khí u tịch như thế, hỏi không bấm máy làm sao được. Thế là tao bấm hết gần hai chục kiểu phim. Tao cũng bập bẹ được ít tiếng Thái, hỏi sao trông mặt mày bi kịch thế. Nó bảo vợ vừa mới mất. Thế thôi. Một tuần sau về nhà, chui vào buồng tối rửa ảnh.

- Như thế nào nữa, ma ở đâu?

- Từ từ đã, chưa kể hết. Hôm đó là trưa mùa hè, nóng đến 37 độ, nhưng sốt ruột những tấm ảnh chụp trong suốt chuyến đi nên tao hì hục chui vào buồng tối. Ngày xưa rửa ảnh khổ lắm, không sướng như các chú mày bây giờ, ngồi điều hòa nhiệt độ chỉnh sáng chỉnh tối, cắt mũi gọt cằm người mẫu dễ như người ta gọt táo. Ngồi trong cái buồng tối mò rộng hai mét vuông đầy mùi hóa chất, mồ hôi tao chảy thành từng dòng, nhưng mà sướng, nhưng mà hồi hộp. Những bức ảnh phong cảnh tao chỉnh rất nhanh, nhưng đến loạt ảnh của thằng dân tộc thì mắt tao hoa lên, không rõ vì tông độ chụp thiếu sáng hay do trời nóng quá làm tao váng cả đầu. Khi cho giấy ảnh vào thuốc hiện, các chú mày biết tao nhìn thấy gì không? – Mắt Bố Già long lanh như thể đang đứng trong buồng tối mà chờ những hình ảnh thần kỳ từ từ hiện lên trên giấy ảnh. – Buồng tối chỉ được phép lắp ngọn đèn 110 bọc giấy bóng kính đỏ. Qua cái ánh sáng đỏ nhợt ấy, tao nhìn thấy thằng dân tộc hiện dần lên, và... sau lưng nó quăng chừng vài mét, là một đứa con gái mặc bộ váy xòe Thái, tóc xòa dài xuống tận lưng. Tao choáng cả người. Trong lúc chờ thuốc hãm, tao thấy thời gian dài hàng thế kỷ, tuy nhiên, tao

vẫn bình tĩnh bôi mật lợn trộn rượu lên kính để sấy ảnh. Xong xuôi, dán ảnh lên kính và hong ra trời nắng. Tao ngồi giữa nắng chờ đợi. Nhưng rất kỳ lạ, lúc trong buồng tối, tao nhìn rõ mặt con bé ấy đến từng sợi lông mày, khi cho ảnh ra nắng, cái bóng của nó cứ tan dần tan dần, đến khi chỉ còn lại mỗi thẳng chồng.

Cả nhóm ồ lên.

- Sao Bố Già biết đây là con vợ?

- Thì nó bảo vợ nó vừa mới chết.

- Có khi đây là cái cây mà Bố Già nhìn nhầm thành đàn bà.

- Tao không nhầm được, người là người, cây là cây.

- Trong buồng tối mờ mờ như thế, sao Bố Già nhìn rõ được cả từng sợi lông mày?

- Tối thì tối nhưng vẫn nhìn thấy chứ, không thấy sao biết ảnh đẹp xấu đến đâu mà chỉnh thuốc. – Giọng Bố Già phản đối yếu ớt.

Từ bữa đó, cả diễn đàn gọi Bố Già là tay chém gió gạo cội. Tuy nhiên, không phủ nhận một điều rằng bất kỳ nhiếp ảnh gia nào trong diễn đàn đều muốn được một lần sở hữu những bức ảnh liêu trai mê hồn như của Bắc Fuji. Vì thế, ý tưởng tìm đến ngôi biệt thự bỏ hoang này đã được cả nhóm tán thưởng ngay lập tức. Tất cả đã phải vượt vài chục cây số gió bụi để đến đây thực hiện những bức ảnh nghệ thuật chỉ vì một lý do duy nhất: Toàn bộ người dân trong thị trấn khẳng định rằng ma quỷ đã ám vào ngôi nhà ấy. Như mọi ngôi nhà ma ám khác, căn biệt thự này bị rễ cây và dương xỉ bao trùm đến tận vách tường. Những ô cửa tối om âm lạnh, đôi khi giật thột một tiếng rít của bản lề gỉ sét mỗi khi có cơn gió rừng đi qua. Đứng từ ngoài nhìn vào đã thấy ớn lạnh. Những bức ảnh sẽ chẳng cần phải được chụp ở đây mới toát lên vẻ ma quái. Một bức tường rêu phong, một mảng gạch vỡ lở lói, một vệt mái thủng trông lên vòm cây u ám... để tìm được ở bất cứ đâu trong thành phố. Thậm chí trong thế kỷ 21, người ta có thể tự tạo được ánh sáng xanh nhợt âm đạm và bức tường vô cử kỳ nhờ vào công nghệ chỉnh sửa, song đó sẽ là “của giả” hoặc ví thử là “ảnh thật” nhưng “cảm xúc giả”. Ngôi biệt thự này được xây từ thời Pháp, và như hầu hết mọi truyền thuyết rừng rợn khác, bóng ma dật dờ hàng đêm trên các căn

phòng và ban công tầng hai không ai khác chính là cô con gái của chủ nhân ngôi nhà. Cô ta hoặc tự sát, hoặc bị giết bởi một kẻ điên vì tình. Dù sao cũng là một cái chết thảm. Những cái chết thảm của người con gái đẹp chẳng phải là đề tài bí ẩn và hấp dẫn nhất hay sao.

Hai cô mẫu của Taysieudang cũng đã lục tục kéo đến. Taysieudang vênh mặt lên vì hãnh diện. Quả thật mẫu của gã luôn đẹp đến ma quỷ cũng phải ghen tị. Taysieudang có phong cách hào hoa của một nghệ sĩ, nên cho dù ảnh của gã trông có nửa mùa thì phụ nữ cũng rất vui lòng mà đứng trước ống kính làm điệu, để rồi sau đó không cần xem lại ảnh. Hai cô gái có thân hình của hai chiếc đồng hồ cát, tóc ép thẳng ngang lưng, khuôn mặt mảnh dẻ hơi xương, rất phù hợp với nhân vật liêu trai đang đi dạo trong tòa nhà. Một cô lục tục lấy đạo cụ ra từ trong túi xách: một miếng voan trắng, một mảnh lụa đỏ như máu và bó loa kèn. Chẳng là người ta đồn rằng nữ chủ nhân đoán mệnh trước đây rất yêu thích loa kèn. Vĩnh xốn xác nhìn quanh rồi quay sang Taysieudang.

- Nhân vật “đặc biệt” của chúng ta đâu?

- Chụ. Đã hẹn hẳn 1 giờ chiều. Nguoivohinh không đến thì cứ tiến hành thôi. Tôi ngờ nicepicture phen vừa rồi bị quả lừa lắm.

Vĩnh hơi thất vọng, và dường như những người khác cũng vậy. Không ai nói ra nhưng tất cả đều biết rằng buổi offline này được tổ chức là để chào đón Nguoivohinh. Hai tuần trước đây, cả diễn đàn đã điên đảo vì một nhân vật mới xuất hiện. Người ta không biết mồm ngang mũi dọc của Nguoivohinh như thế nào nhưng những bức ảnh của anh ta post lên mạng khiến giới ảnh xôn xao. Đó là những hình ảnh sống động như thật với thần thái của cảnh vật và những góc độ tạo sáng đặc biệt. Chỉ mới nhìn qua, giới chuyên môn đã biết những tác phẩm này không hề bị nhào nặn qua kỹ xảo, nhưng hiếm người cầm máy nào lại có thể chụp được những bức ảnh như thế nếu không nhờ vào công nghệ.

- Những bức ảnh siêu phàm. – Ngay cả Bố Già cũng phải thốt lên.

Khi tất cả đã hết hy vọng về sự xuất hiện của Nguoivohinh, định ninh rằng giả thuyết “Có một thằng cà chớn nhật ảnh ở đâu rồi giả mạo post lên diễn đàn trộ anh em mình” là đúng, thì đột nhiên có tiếng chào từ phía sau.

Một thanh niên quăng chừng 25 với khuôn mặt hiền lành, nghe chừng còn hơi chậm chạp nữa, mặc áo gile túi hộp, trên cổ lủng lẳng chiếc máy ảnh Canon Power Shot mà ngay tức thì nhóm diễn đàn định giá còn nhanh hơn việc phải nhớ nét mặt anh ta. Nguoivohinh cười ngượng nghịu.

- Xin lỗi anh em, tôi bị lạc đường nên đến muộn.

- Không sao, bọn này cũng vừa mới đến thôi. Chào mừng cậu tham dự buổi offline. – Oscarroom tiến lên bắt tay người mới đến và lần lượt những người khác cũng vậy.

Vĩnh tò mò quan sát ống kính Canon của Nguoivohinh. Nó là ống kính 85 F1.2, cũng không phải quá siêu đẳng gì cho lắm, sao có thể tạo ra những bức ảnh sâu tựa không gian ba chiều như vậy được? Nguoivohinh bắt tay hơi rụt rè. Nhìn anh ta, không ai nghĩ rằng đây có thể là tác giả của seri “Ra đi lúc bình minh” với những bức ảnh đặc tả một thiếu phụ từ sau lưng, đang bước đi trên con đường đọng đầy lá cây mục ả, không nắng, không mưa, không sương mù, chỉ có không khí dường luỳnh loãng trên mỗi bước chân, và người xem đều như cảm nhận, ngửi hít được cái không khí cô đơn, tuyệt vọng ấy, điều mà chỉ có bộ môn nghệ thuật thứ bảy mới truyền tải nổi.

- Thôi nào, bắt đầu đi, giờ là lúc nắng xiên góc đẹp nhất đây. – Bố Già giục giã.

Tất cả lực tục tiến sâu vào trong căn biệt thự cổ. Bên ngoài nóng mướt nhưng hơi lạnh từ những bức tường tức thì phả ra khiến lớp mồ hôi trên da người se lạnh. Cửa vào dẫn thẳng tới sảnh chính, những cánh cửa sổ đã bị rụng gần hết nên ánh sáng không đến nổi hạn hẹp, người ta vẫn có thể quan sát kỹ từng viên gạch lát, chiếc lò sưởi kiểu cổ và một chiếc bàn đá còn sót lại. Tuy nhiên, để tạo được một bức ảnh đẹp thì độ sáng trong căn phòng quả là đáng tuyệt vọng. Taysieudang kêu lên.

- Thử thị sát tầng hai xem, có khi nắng hắt vào đến đấy, dưới này bị cây che nhiều quá.

- Không sao, dùng chế độ flash và đèn nháy cũng được. – Bắc Fuji lên tiếng.

- Thế còn nói làm gì nữa. – Bố Già phản đối. – Cậu lại định lạm dụng trình Photoshop của cậu để phù phép chứ gì.

- Ấy, Bố Già đừng quá kỳ thị công nghệ thế. – Oscarroom chen vào, nửa khiêu khích nửa can gián. Dù sao tất cả đều sợ Bắc Fuji giận thêm một lần nữa thì mất vui.

- Biết rồi, các bố già ôm máy lúc nào cũng cần có năng để lấy ven tóc, cứ như thể không có ánh sáng ven thì không ra ảnh. – Fuji nhún vai về không thèm chấp.

Sau một hồi ồn ào, họ đã lên tầng hai lúc nào không biết, qua những bậc thang xoáy tròn ốc âm thấp. Hành lang tầng hai tối đến độ người đi sau chỉ nhìn thấy lờ mờ bóng của người đi trước, do những căn phòng được thiết kế ở hai bên hành lang, và ánh sáng trời chỉ có thể luồn trực tiếp vào từng phòng.

- Ta vào bừa một phòng đi. – Vĩnh đề nghị.

- Phòng nào? – Một trong hai mẫu ảnh hoang mang nhìn những cánh cửa phòng đóng im ỉm nhòa lẫn vào bóng tối.

Có vẻ như hai cô gái đang sợ, và cả hồi hận nữa, khi họ đã trót hi sinh cho nghệ thuật đến thế này.

- Em sợ ma lắm. – Một cô thì thào.

- Đang mong có ma để được chụp ảnh đây. – Oscarroom cười ha hả. – Người ta đã có 25 bức ảnh ma nổi tiếng nhất nước Mỹ, thế mà ta chưa có cái nào.

Nói đoạn Oscarroom tiến đến trước một cửa phòng đẩy mạnh. Lập tức ánh sáng lọt qua hành lang, soi rõ từng khuôn mặt người đang hết sức căng thẳng.

- Có gì đâu nào? – Oscarroom xoay người kiểu quý ông mời khách quý đến thăm nhà rồi tiến vào giữa phòng.

Tất cả lục tục đi theo anh ta. Ánh nắng lấp lánh trải dài từ trời xanh ngấn ngắt qua khung cửa sổ. Ngôi nhà được thiết kế theo kiểu Pháp nên cửa sổ rất to, to gần bằng cửa ra vào. Trước đây, thị trấn này là nơi nghỉ mát lý tưởng cho các sĩ quan Pháp và giờ thì nó đã bị bỏ quên sau khi người ta phát hiện ra hàng trăm điểm an dưỡng thú vị hơn nữa, hoặc giả có một lý do gì đó khiến cái thị trấn đã từng rất sầm uất trở nên thê lương, ảm đạm. Căn phòng vuông vắn, không có đồ đạc. Bụi và mạng nhện giăng đầy trên

tường, dưới sàn và trần nhà. Oscarroom tiếp tục mở cửa thông ra ban công. Ngoài đó có một thân cây họ me xòa lá đến tận lan can. Vĩnh bấm thử máy và thốt lên.

- Ánh sáng đẹp quá, nhưng chẳng có cảm giác mạnh tí nào. Có khác gì vào viện bảo tàng đâu.

Họ tạo dáng cho hai cô mẫu đứng sát vách tường bụi bặm. Ánh sáng hắt xiên vệt trên mớ tóc xõa dài. Một cô rất chuyên nghiệp, lập tức quấn mảnh lụa đỏ quanh người và diễn khuôn mặt bằng dáng vẻ tử vì đạo. Taysieudang kiểm được một sợi dây và treo bó loa kèn lơ lửng ngang mặt người mẫu.

- Rất kinh dị. Rất sáng tạo. Hoa không cắm trong lọ, không để trên cửa sổ, không đứng trên cành mà là hoa treo. – Oscarroom bình luận.

Vĩnh thấy tức cười. Căn phòng trống hoác, một bó hoa treo lơ lửng và người mẫu quấn vải đỏ quanh người, mắt nhìn ra cửa sổ, không rõ nói lên ý tưởng gì, chỉ có màu sắc tương phản là ấn tượng. Tuy nhiên các tay máy vẫn bấm lia lịa. Vĩnh tình nguyện làm chân cầm tấm hắt sáng cho các nhiếp ảnh gia. Cậu chỉnh sáng lên mặt mẫu và trong khoảnh khắc lay động tấm vải bạc để lấy ánh mặt trời, ánh phản quang vô tình lọt ra ngoài hành lang. Vĩnh kêu lên.

- Ngoài kia có người?

- Ai? – Hai cô gái giật bản mình đánh rơi cả tấm vải đỏ.

- Không... biết. Vừa rồi hắt phản quang ra đấy, thấy rõ ràng một bóng người đi qua.

Tất cả đổ ra hành lang. Họ đang đứng trong ánh sáng nên bóng tối làm thành một đường hút dài không thấy điểm tận cùng.

- Thấy ghê quá. Thôi em đi về đây. – Một cô gái rên rỉ.

- Làm gì có ai. – Oscarroom gất lên. – Thằng Vĩnh trông gà hóa cáo già. Tòa nhà này mấy chục năm nay làm gì có ai dám đến. Dân cả vùng này ban đêm còn chẳng cả gan đi qua đây.

- Thế mới nói. – Cô người mẫu ôm mặt vẻ sợ hãi. – Không có ai dám vào đây thì cái... người vừa rồi là ai?

Vĩnh hoang mang.

- Tôi không nhìn sai. Cái bóng vịn vào tường lướt qua đây, là bóng người.

- Bóng hay người? – Oscarroom cười chế giễu.

Cùng lúc đó, như để trả lời cho câu hỏi của Oscarroom, một tiếng rít bản lề vang lên ở cuối dãy hành lang. Bình thường một âm thanh như vậy không tạo nên một ấn tượng gì đáng kể, nhưng trong không gian vắng lặng giữa trưa hè ở một ngôi biệt thự bỏ hoang, khuôn mặt những vị khách không mời hiện lên vẻ kinh ngạc thấy rõ. Đây là tiếng một cánh cửa vừa được mở, mở bằng lực đẩy chủ định chứ không phải do gió giật.

- Có thử xem sao không? – Bắc Fuji thì thào.

Tất cả cùng tiến lên phía trước, chậm chạp, cảnh giác, hồi hộp. Hành lang ngày một tối khi họ rời khỏi ô cửa thông ra căn phòng tràn đầy ánh nắng. Tiếng bản lề lại rít lên. Lần này chùm sáng lơ mờ lọt qua cánh cửa để mở và cùng lúc một bóng người đang di chuyển chậm chạp in lên bờ tường hành lang đối diện cửa phòng. Oscarroom nháy lên hai bước và giật mạnh cửa. Căn phòng này tối tăm vì cánh cửa sổ còn nguyên nhưng khép hờ và giữa phòng là một cô gái đang đứng im bất động, có lẽ kinh ngạc vì bất ngờ bị người bắt gặp. Cô ta đứng trong ánh sắp bóng nên cả nhóm nhiếp ảnh không nhìn rõ mặt, chỉ thấy một mảng tối sẫm ẩn sau mớ tóc đen dày rối, và điều đó càng khiến những người khách không mời rùng mình.

- Em... đang làm gì ở đây? – Oscarroom lên tiếng.

Bóng đen vẫn bất động. Những nếp váy trắng hơi rung rinh vì cơn gió lùa qua khe cửa sổ.

- Em là... ?

- Là người. – Cô gái cất tiếng cười giòn tan nhưng lạnh lạnh như không khí lưu cữu trong ngôi biệt thự này. – Không lẽ là ma hay sao?

Nói đoạn, cô ta lùi lại hai bước và vươn cánh tay mảnh khảnh ra mở cửa sổ. Căn phòng này không có ban công, và khi mắt người đã quen với ánh sáng, có thể nhìn thấy lơ mờ một chiếc bàn gỗ có gương ở góc tường, chiếc tủ quần áo dựng chơ vơ giữa nhà mà có lẽ cạnh nó trước đây đã từng kê một cái giường ngủ. Trên tường dường như còn cả một bức tranh nữa. Ánh sáng ủa khẽ vào trong phòng, không nắng rực như căn phòng phía đầu

hồi vì sau khung cửa sổ, những tán lá của cây dã hương cổ thụ đã xòa tấp vào tận bên trong. Năng điệu lổm đổm hắt lên mái tóc của người con gái xa lạ phản chiếu với không gian mờ hồ bao phủ bởi sương khói của thời gian tạo thành một bức tranh ảo ảnh siêu thực. Trong khoảnh khắc đầu tiên của ánh sáng, những tay máy sững người. Cô gái mặc áo pull nhẹ có hoa xanh da trời, váy kiểu Bohemien dài chấm gót chân, tóc đen để suông và hơi rối. Dáng người cô thanh mảnh. Da cô trắng xanh và đôi mắt sâu một cách đáng ngạc nhiên., sâu đến độ muốn nhấn chìm người đối diện bằng ánh nhìn u uẩn của mình. Ánh sáng lúc này cũng soi rõ đến cả ánh chân mày của bức tranh người con gái treo trên tường. Nàng quăng chừng 20, mặc váy trắng và áo hoa xanh, tóc đen mượt dài, ánh nhìn u uẩn có phần tuyệt vọng, bên cạnh là những bông loa kèn phản chiếu trong gương. Bức họa rõ ràng được vẽ ở trong phòng này, và người mẫu trong tranh đã từng ngồi bên chiếc bàn gỗ ụ rũ này. Cô gái xa lạ là người trong bức ảnh, đã tách được phần hồn ra khỏi mặt phẳng kia và hiện hữu trong năng trư sâu muộn? Cô vẫn im lặng nhìn đám người lung củng máy móc. Bóng nắng trải dài trên ven tóc. Đẹp lặng lẽ. Không ai bảo ai, tất cả đồng loạt giơ ống kính.

Vĩnh quên khuấy mất vai trò tình nguyện cầm tấm hắt sáng. Cậu cũng cuống quýt bấm máy trong tâm trạng mê mụ. Cô gái thu vào giữa khuôn hình trong ánh sáng huyền hoặc, với phong nền là những tán dã hương xanh lục, bậu cửa xanh tróc chày và một vệt tường vôi đã nhuộm màu xưa cũ. Khi đã bấm được vài chục tấm hình, mà cũng có thể là hàng trăm, Vĩnh kinh ngạc thấy vầng dương đã nằm ngang so với đường chân trời. Cậu liếc nhìn đồng hồ, kim ngắn mới chỉ đến số 3. Nhưng những người khác vẫn mê mải bấm máy và chọn góc độ. Nguoivohinh quỳ hẳn gối xuống sàn nhà, có lẽ để nhằm cả chiều sâu và chiều cao của bức tường sau lưng “cô gái xa lạ”. Trong đầu Vĩnh lóe lên một ý nghĩ: cậu sẽ lấy bóng của người mẫu tương phản với hướng mặt trời. Một bức ảnh có bóng trong khung cảnh này sẽ là độc nhất vô nhị mà chắc hẳn không một tay máy nào trong nhóm nghĩ ra. Cậu không thềm quan tâm đến việc tại sao mới 3 giờ chiều mà mặt trời đã lặn. Chỉ cần một tấm ảnh tuyệt đẹp mà thôi. Hơn nữa, nếu tấm ảnh của cậu không có bóng sẫm, rõ ràng cô nàng bí ẩn này là một trò đùa giỡn của ma

quý. Nghĩ rồi Vĩnh nhanh chóng chinh tiêu cự. Cậu lướt nhanh trên màn hình và hài lòng về bức ảnh đến nỗi suýt nhảy căng lên. Đúng lúc đó, ánh mặt trời đột ngột tắt hẳn và ào ào gió thốc vào trong phòng. Gió xoay cuồng nộ trên những tán dã hương và lùa bụi kín mắt các tay máy đang mải mê đi tìm tuyệt tác. Bầu trời hình chữ nhật bên ngoài ô cửa lập tức chuyển màu tái nhợt.

- Khiếp quá, trời bão rồi. Thế này làm sao về nổi. – Một cô mẫu của Taysieudang kêu lên.

Lúc này các nhiếp ảnh gia mới bừng tỉnh như thoát khỏi cơn mê. Họ chợt nhận ra mình đang ở đâu: trong một ngôi nhà cổ cách thành phố trung tâm 50 cây số, giữa một căn phòng mà chắc chắn trước đây từng là buồng ngủ của nữ chủ nhân đã chết, và đối diện với một cô gái kỳ dị như vừa bước ra từ trong tranh. Hơn nữa, trời còn đang đổ cơn bão lớn sau cả một ngày nắng ngập tràn.

- Xin lỗi vì đã chụp ảnh mà không xin phép, nhưng người mẫu đẹp quá, khung cảnh cũng đẹp, không người cầm máy nào dừng được. – Oscarroom lại tiếng.

- Không sao, em cũng thích được chụp ảnh mà. Thường ngày chẳng được ai bấm máy cho. – Cô gái mỉm cười, đôi mắt tối sẫm trong ráng trời báo bão.

- Em là người hay ma mà đẹp thế? – Taysieudang nửa đùa nửa thật để thăm dò, nhưng miệng không cười nổi.

Cô gái nhún vai không nói gì, nụ cười lại giòn tan như đang gặp điều ngộ nghĩnh.

- Hôm qua em về thị trấn thăm ông nội, nhân tiện vào thăm quan ngôi nhà này và khi về mới phát hiện ra mất chiếc lắc tay, đoán là rơi ở quanh đây nên quay lại tìm.

- Sao bọn anh đứng ngoài cả tiếng đồng hồ mà không thấy em vào nhỉ? – Taysieudang tỏ ý nghi ngờ.

- Em vào lối cửa hậu mà. – Cô gái phủi bụi trên chiếc váy trắng. – Cửa hậu thông ra vườn và sân sau. Các anh đứng ở cửa trước sao nhìn thấy em.

- Em vào đây một mình mà không sợ hay sao? – Taysieudang vẫn chưa hết hoài nghi.

- Sao phải sợ? – Cô gái xa lạ lắc lắc đầu. – Hồi nhỏ em hay về thị trấn nghỉ hè. Mỗi lần về toàn cùng lũ bạn trong xóm chui vào đây chơi trốn tìm. Trong khi ở nhà phải kê bàn kê ghế để giả trò nhà cửa thì vào đây mỗi đứa được hẳn một phòng. Mười năm rồi em không về, mới nghĩ không biết ngôi nhà này có bị bão rừng tàn phá gì không.

- Ý là sợ... - Bố Già liếc lên bức tranh đang treo trên tường.

Cô gái dường như đang cố nín cười.

- Hồi nhỏ chưa biết sợ là gì nên cứ vào đây chơi. Chơi miết thành quen, thuộc từng ngõ ngách trong nhà nên không còn thấy sợ nữa. Mà mọi người đang đứng trong phòng của hồn ma đấy. Có biết tại sao tất cả những nơi khác trong tòa nhà đều trống trơn mà riêng căn phòng này lại còn nguyên đồ đạc không? Vì người ta đồn rằng cứ hễ bê đồ ở đây đi là y như rằng người đó bị ngã lăn ra ở cổng vào, không ra nổi đến đường cái nữa, đành phải trả đồ lại chỗ cũ. Thôi em phải về không trời đổ mưa.

Oscarroom cố nài thêm vài câu nữa với người khách lạ, có ý hỏi tên, địa chỉ để còn gửi ảnh. Thì ra cô gái cũng sống cùng thành phố với họ, cùng một quận với Vĩnh và có cái tên rất thời thượng là Hồng Ly. Tất cả đóng cửa các căn phòng như cũ rồi cùng xuống sảnh. Tuy nhiên, cùng lúc đó, Hồng Ly nhanh chóng biến mất vào một góc tối tăm nào đó của tòa nhà, bí ẩn hết như khi xuất hiện.

- Cô nàng này không phải là người đâu. Thấy ghê quá. – Một cô mẫu thốt lên.

- Người đấy. Người đẹp hẳn hoi. Ban nãy chụp nàng có cả bóng trong ảnh đây này. Ma làm sao có bóng. – Vĩnh phản đối.

- Không phải ma thì cũng là người không bình thường. – Taysieudang lịch kịch cất máy vào thùng xe. – Không đừng lẩn mò vào đây một mình làm chi. Những lý do của nàng khó tin quá.

- Ma thì không nhìn không nói được như người bình thường thế đâu. Ngày xưa tôi đi Tây Bắc, có một hôm phải vượt đèo về nhà vào ban đêm...

- Thôi, thời tiết thì sầm xì thế này. Ông đừng có kể chuyện ma ở đây. – Bắc Fuji gật lên. Anh ta có vẻ sợ hãi không kém hai cô mẫu nhất gan.

- Ma quỷ luôn ở quanh chúng ta. Chúng có thể hít thở chung bầu không khí với chúng ta, nói chuyện với chúng ta, chạm vào chúng ta giữa ban ngày và hòa cùng ý nghĩ với chúng ta nữa. – Nguoivohinh đột ngột chen vào.

- Cả cậu nữa, đừng có nói nhảm. – Bắc Fuji quàng quàng lấy áo mưa từ trong cốp xe rồi mặc sẵn vào người.

Nguoivohinh nở nụ cười hiền lành ngượng nghịu. Cậu ta đúng là vô hình. Suốt buổi chụp chẳng ai thèm để ý đến anh chàng nhút nhát là tác giả của những bức ảnh ấn tượng trên diễn đàn. Vĩnh vũ vai người bạn mới, chiếc áo túi hộp của cậu ta dường như vẫn hấp hơi lạnh dai dẳng của tòa nhà.

- Chụp được nhiều ảnh không, người tài hoa?

- Như mọi người thôi. – Cậu ta mỉm cười, mắt lấp lánh những tia sáng rạng rỡ. – Chắc chừng trăm bức.

Hai ngày sau, các thành viên trên diễn đàn nicepicture dường như ngộp thở và liên tục ồn ào về những bức ảnh mới nhất chụp trong ngôi biệt thự cổ. Taysieudang cũng được vài bức hình chụp góc độ nghiêng của mẫu, nắng trong tràn như mật, đánh ven nuột nà trên sóng tóc tơ rối. Oscarroom chụp cận cảnh, đặc tả đôi mắt u uất kỳ lạ của người trong ảnh. Bồ Già sở hữu những bức ảnh đen trắng công sáng đầy nghệ thuật. Vĩnh trưng bày tác phẩm tuyệt chiêu của mình, trong đó bờ lưng mảnh dẻ của cô gái xa lạ thẳng hướng với mặt trời, đằng sau ánh sáng màu cam rực rỡ là cái bóng tương phản tròn trĩnh. Riêng những tấm ảnh của Bắc Fuji là gây xôn xao nhất. Chỉ có ba tấm chụp từ sau lưng mẫu, không bức nào lấy mặt, nhưng với ánh sáng xanh ngả tông Cyan, dáng hình quyến rũ phủ sóng làn tóc rối hoang dại nổi bật trên phong nền đánh blur với những đốm lá dã hương và vàng nâu vô tường đã khiến toàn thể diễn đàn tấm tắc, cho dù tất cả biết tông trò phù thủy của Bắc Fuji.

Những bức ảnh của Nguoivohinh xuất hiện vào sáng ngày thứ ba. Và ngay trưa hôm đó, các tay máy trên diễn đàn bỏ cả việc để hẹn nhau ở một quán cà phê quen thuộc. Cả buổi sáng, Vĩnh phải lặn lội chụp ảnh thuê cho một hội thảo nên cậu là người cuối cùng được xem những bức ảnh. Vĩnh choáng váng. Seri ảnh của Nguoivohinh được đặt tên là “Ảo mộng” bao gồm bảy bức ở bảy góc độ khác nhau. Hai bức đầu tiên chụp trong ánh sáng vắn vắt của buổi ban trưa. Ba bức sau ngàn ngạt ánh chiều tà cô tịch và hai bức cuối cùng đặc tả khuôn hình nhợt nhạt của sắc trời ngày bão. Những bức ảnh đã đi dần từ trung cảnh đến cận cảnh, từ dáng hình mảnh dẻ đến cô đơn của cô gái cho tới đôi mắt phản chiếu sắc xanh của loài dã hương hoang dại. Bảy hình ảnh như một câu chuyện mơ hồ với những lời kể rì rầm trên vách tường, nơi lẩn khuất những bóng hồn u linh. Chúng gọi lên sức sống nồng nàn trên bờ môi người thiếu nữ đang thì, vẻ đơn độc đầy tổn thương loáng sau đôi mắt người đàn bà đã trưởng thành và cơn tuyệt vọng vật vã quyện hòa giữa ánh sáng và bóng tối. Những bức ảnh lúc hư ảo tựa hồ một bức tranh sơn dầu, khi nổi bật như đoạn phim kỹ xảo trên màn bạc, lúc lại nhòe nhoẹt ảo giác trong không gian ba chiều. Người xem tức thời bị hút vào không gian vô tận ở nơi thời gian đã ngưng đọng, để chiêm ngưỡng vẻ quyến rũ đầy ám ảnh mà lạnh lẽo đến rùng mình. Ở đó có cả sự nguy hiểm và phản trắc, yêu đương và tuyệt vọng, khao khát và đau đớn. Thần thái của cảnh vật và nhân vật hiện lên sống động như không phải đó chỉ là những tấm ảnh vô tri.

- Tuyệt tác. – Oscarroom thốt lên. – Cũng góc độ ấy, cũng ánh sáng ấy, cũng người mẫu ấy, máy ảnh ấy, sao nó lại chụp được như thế?

- Cha này chắc được luyện tay máy từ lúc bắt đầu cầm bình sữa. – Taysieudang bình luận.

- Nó có tố chất bẩm sinh. – Bắc Fuji lên tiếng. – Nguoivohinh đúng là một thiên tài.

- Nghệ thuật đỉnh cao. – Bồ Già xúc động. – Lần đầu tiên trong suốt 30 năm cầm máy tôi mới nhìn thấy những tác phẩm tuyệt đỉnh như thế này. Cả đời tôi chỉ ước mơ một lần được chạm tay vào bức ảnh như thế, bức ảnh do chính tôi chụp.

“Nghệ thuật đỉnh cao”, đó là tất cả những gì mà các tay cầm máy dù nghiệp dư hay chuyên nghiệp đều mơ tưởng. Tuy nhiên cái đích vĩnh viễn chỉ xuất hiện trong giấc mơ, hay đúng hơn là trong cơn Ảo mộng.

- Nhưng tôi không tin vào thằng nhóc bịp bợm ấy. Các cậu thử nhớ lại mà xem, trông nó rất ngờ nghệch, vẽ ngờ nghệch của một thằng lừa đảo. Lừa đảo trong nghệ thuật rất đáng bị phỉ nhổ. – Oscarroom đột ngột tỏ vẻ bất bình.

Bắc Fuji đồng tình.

- Đúng thế, các cậu để ý hai bức ảnh cuối cùng nhé. Lúc ấy trời sắp bão, máy của chúng ta không đo nổi sáng, thế mà khuôn mặt của mẫu vẫn nổi bật trên phong nền, mặc dù không cần một cái nháy flash nào hết.

Vĩnh cũng gật vào bức ảnh. Bắc Fuji có lý. Chỉ vì bảy bức ảnh như có ma thuật hợp hồn nên thầy đều quên mất cái logic chuẩn xác của vật lý. Nguoivohinh lấy nguồn sáng ở đâu để người xem có thể cảm nhận được nét mặt nhân vật u buồn đến tận chân mày như thế. Tấm ảnh cuối cùng được coi là hoàn hảo nhất, đẹp mê hồn như một bức họa vẽ trong cảm xúc thăng hoa tột cùng của người nghệ sĩ. Nó diễn tả vẻ tuyệt vọng của nhân vật và thần thái sinh động trong bức ảnh báo hiệu một điều kinh khủng nhất: Cái chết. Những người khác giật mình nhớ đến bức tranh treo trên tường trong căn phòng biệt thự cổ: Chúng trùng khớp cùng một góc độ, cùng một thứ ánh sáng quý quýet, và cùng một vẻ vật vã nội tâm như thế. Tuy nhiên trong hội họa, người ta có thể biến ảo thành ngàn thứ ánh sáng vô hình, còn trong nhiếp ảnh, lấy đâu ra ánh sáng siêu thực như thế trong khi không gian ngõ hầu đã bước vào ngưỡng ngập tràn bóng tối?

- Ngay cả có muốn dùng kỹ xảo, cũng không thể cho ra được một bức ảnh hoàn hảo như thế này từ một không gian thiếu sáng. – Bắc Fuji kết luận.

- Thế nó làm thế nào? – Bố Già ngơ ngác.

- Hay trong cái tòa nhà ma ám ấy xảy ra chuyện... - Taysieudang ngập ngừng kiểu vừa nói vừa suy luận rồi bất chợt kêu lên. – Hay con bé kia là ma?

Cả năm người giật mình suýt rơi ly nước. Bố Già tỏ nét mặt nghiêm trọng.

- Đúng đấy, tôi đã kể với các cậu chuyện hồi tôi đi Tây Bắc chụp được ảnh ma rồi còn gì. Nhiều người cũng đã chụp được ảnh ma. Chẳng cần có ánh sáng mà ma vẫn hiện lên ảnh rõ mồn một.

- Cậu còn giữ địa chỉ của Hồng Ly không? Nếu địa chỉ ấy là giả thì Bố Già nói đúng rồi. – Taysieudang quay sang Oscarroom.

- Có cả số điện thoại mà tôi gọi nhiều lần đều tắt máy. – Oscarroom vừa nói vừa rút từ trong ví ra một mẫu giấy.

Ngôi nhà theo địa chỉ, khác hẳn với hình dung, là một công trình 5 tầng hiện đại, nằm chen chúc giữa con phố của những thị dân xô bồ. Oscarroom bấm chuông liên tục nhưng dường như gia chủ đã đi vắng hết. Cả nhóm thất vọng quay ra, trong bụng đinh ninh Hồng Ly đã cho địa chỉ giả. Lúc quanh đến đầu con ngõ, Oscarroom kêu lên thất thanh.

- Cô ta kìa.

Cả bốn cái đầu quay theo ngón tay chỉ Oscarroom. Một cô gái đang trả tiền ở hàng bún ngan. Cô ta dường như cũng nhìn thấy người quen, ngượng nghịu cười chào và bắt đầu sang đường. Vĩnh kinh ngạc nhìn cô gái, đúng là kiều nữ bí ẩn đã xuất hiện trong căn biệt thự cổ, đúng là người mẫu tuyệt vời trong những bức ảnh của Vĩnh, trong những tuyệt phẩm của Nguoivohinh, đúng là vẻ đẹp bằng lăng mơ hồ sương khói bên ô cửa sổ rụng đầy lá đã hương, nhưng hôm nay nàng mặc một chiếc quần soọc trắng, áo quai dây đỏ rực, mái tóc dày rợp đã được vấn ngược lên để chống chọi với cái nắng nực giữa hè. Trán nàng lấm tấm mồ hôi, có lẽ phần vì nhiệt độ dưới ánh mặt trời, phần vì hơi nước đang bốc lên mù mịt từ nồi nước dùng khổng lồ của hàng bún. Trông nàng trần tục hết sức, và giờ nếu nàng có bốc hơi ngay trước mặt Vĩnh thì cậu cũng không thể tin nàng là ma được.

- Chào các anh. – Hồng Ly nhoẻn miệng cười. Giờ Vĩnh mới nhận ra hàm răng rất không đẹp của nàng dưới ánh sáng trời. – Sao lại có nhã ý đi dạo dưới trời nắng thế này?

- Em... em ở đây à? – Oscarroom lắp bắp.

- Thì đây là nhà em mà. Tưởng các anh đến tìm em? – Nàng ngơ ngác.

- Ờ thì... đúng thế thật, định báo cho em là ảnh đã lên diễn đàn rồi mà không gọi cho em được, đành phải đến tận nơi. – Oscarroom nói dối một cách vô duyên rồi nháy mắt cho cả bọn rút êm.

Khi ra khỏi con phố nóng nực và ẩm ì, Taysieudang rút máy điện thoại.

- Phải gọi cho thiên tài để thông báo cho hẳn biết là hẳn thiên tài đến mức nào khi mà biến vẹt con thành thiên nga ngay cả lúc trời thiếu sáng.

Taysieudang nghe máy trong vài giây với vẻ mặt phân vân rồi chuyển máy sang Vĩnh.

- Cậu nghe thử xem, sao tổng đài lại báo số này không có.

Vĩnh nghe thấy giọng nói vô cảm của máy phát tự động báo số máy không tồn tại và kè sau đó là những tiếng rú rít dài chói tai.

Chiều hôm đó, khi Vĩnh lên diễn đàn để nhắn tin cho Nguoivohinh thì kinh ngạc khi thấy chùm ảnh Ảo mộng đã biến mất, cả seri Ra đi lúc bình minh dường như cũng chưa hề tồn tại. Cậu vội vã gọi cho Taysieudang để hỏi xem lý do xem tại sao Nguoivohinh lại hạ những tuyệt tác kia xuống. Người bạn của cậu cũng đang rất bối rối và thông báo rằng nickname của Nguoivohinh đã biến mất trong danh sách trên Yahoo Messenger. Kỳ lạ hơn, ngay cả admin của diễn đàn nicepicture cũng khẳng định rằng chưa bao giờ xuất hiện cái tên Nguoivohinh cũng như chùm ảnh Ảo mộng trên diễn đàn.

Kể từ đó, Vĩnh cho rằng, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, cậu được chiêm ngưỡng Nghệ thuật đỉnh cao, trong Ảo mộng.

Điện Hoa

Năm ấy tôi đang là sinh viên năm hai, hội tụ đầy đủ những hình ảnh của một sinh viên điển hình: nghèo kiệt xác, gầy gơ xương, ăn ngày một bữa và ngóng việc như mong mẹ về chợ. Vì thế, khi đọc thông tin về một doanh nghiệp điện hoa mang tên Nhanh Một Phút cần tuyển nhân viên kinh doanh, tôi là một trong những người đầu tiên có mặt trong đoàn người xếp hàng trước nơi tuyển dụng. Tiếng là một doanh nghiệp nhưng đó chỉ là một cửa hàng bé xíu với những bó hoa xanh đỏ tím vàng xếp kìn kìn trên giá. Hồ sơ của tôi ghi cụ thể những kỹ năng cần phải có đối với một người xin việc: tiếng Anh, vi tính và cả bảng kế toán. Tuy nhiên, câu duy nhất người ta hỏi tôi lại là “Bạn có xe máy không?”. Tôi có một chiếc. Vậy là hôm sau bắt đầu ngày làm việc đầu tiên.

Nhiệm vụ của tôi là mang những bó hoa đến người được tặng, đưa giấy biên nhận cho họ ký, mang biên nhận về chấm công. Thế là xong. Người ta có nghìn lẻ một lý do để tặng nhau hoa: sinh nhật, đám cưới, thôi nôi, khánh thành, cảm ơn, xin lỗi. Vì thế tôi vô cùng bận rộn. Tôi được nhận vào làm đúng ngày mừng 1 tháng 3, và dường như những con người của cái cửa hàng thơm nức mùi hoa này đang bắn lên vì một chuyện gì đó. Đến ngày mừng 6, một xe tải con chở đầy các loại hoa đổ xuống hè đường. Ngay chiều hôm đó, tôi phải tham gia một lớp huấn luyện cấp tốc ngay tại cửa hàng. Chị trưởng phòng kinh doanh, mà thực ra là người trực tiếp thu nhận và gói hoa, kiểm tra ngắn gọn:

- Chân tình bao gồm những gì?
- Dạ, ba kỳ lân, hai salem và năm đồng tiền?1
- Không chính xác. Ba kỳ lân, hai salem và năm phăng. Còn Người yêu dấu?
- Một thiên điều và mười lan tường.

- Sai rồi. – Chị ta gắt lên. – Đây là bó Người tình mùa đông. Người yêu dấu chỉ có tí muội và baby. Thế còn bạch yến ba màu là...?

Chị ta bỏ lửng từ cuối, kéo dài hơi và lên giọng giống kiểu giáo viên tiểu học đang mớm bài cho học trò.

- Là Con yêu ạ. – Tôi đắc ý.

- Cậu đúng là đồ đầu đất. Đây là Mẹ yêu chứ không phải Con yêu. Con yêu phải có cẩm tú cầu và violet. Nếu cậu không thể thuộc được mấy khái niệm cơ bản ấy thì tốt hơn hết là... - Chị ta nhún vai, vẻ như một kẻ đầu đất như tôi thực không xứng đáng được nghe nốt câu còn lại.

Tối hôm đó, tôi ăn cơm sớm và lên giường nằm gác chân trên đồng chăn bông, miệng lẩm nhẩm như thí sinh học tủ trước ngày thi “Một ly trắng cộng ba hồng vàng chính là Biển nhớ, năm cúc xanh thêm hai loa kèn là bó Tình cờ, một hồng môn cùng ba rum trắng ấy Thuyền và biển”. Tôi đánh vật cùng những tên hoa và hoét. Trước nay tôi vốn chỉ biết phân biệt rau dền và rau đay, rau bí và ngọn su su, nay nhớ được ngần ấy các công thức hoa đã được mã hóa bằng tên bài hát thấy còn vất vả hơn cả đề thi cos sin. Tuy nhiên, hôm sau tôi đã khiến chị trưởng phòng hài lòng. Lý do tôi phải thuộc bằng hết các tên là vì chủ cửa hàng đã dự đoán được mức độ bận rộn trong ngày mừng 8 tháng 3 nên chỉ thị cho nhân viên gói sẵn hết hàng trăm bó hoa rồi đem tống vào nhà lạnh. Giờ G đã điểm, tôi chỉ cần nghe hiệu lệnh: Tình cờ lên khoa Văn trường đại học X, Thuyền và biển lên công ty Y tòa nhà W Tower, Mẹ yêu phòng 405 khu tập thể Z. Vậy là tôi nhét hết hoa vào thùng xe và phóng đến nơi cần đến.

Năm nay, Nhanh Một Phút đưa ra chiêu khuyến mại đặc biệt cho các khách hàng nam giới, đó là Trái tim bên lề với một bông hồng song hỉ được đặt trong hộp lót khăn voan và giấy trang kim hết sức trang nhã, lại còn kèm theo một thanh chocolate hình con thỏ và tấm bưu thiếp nhỏ xíu dễ thương. Ấy vậy mà giá chỉ có 20 nghìn đồng. Quả nhiên chỉ đến chiều ngày 7/3, Trái tim bên lề đã hết veo. Khách hàng liên tục gọi điện đến đòi đặt Trái tim bên lề. Tôi hạnh phúc vì có Trái tim bên lề, đỡ phải nhớ nhiều loại hoa lăng nhăng. Cứ đầu giờ sáng là tôi chất vài chục Trái tim bên lề vào thùng và chạy đi phân phối khắp thành phố. Tuy nhiên, khi đưa hoa cho

một địa chỉ nằm trên tầng 18 của tòa nhà Sao Băng, cô gái nói chuyện với bảo vệ qua điện thoại từ chối không nhận hoa vì đã được nhận rồi. Quá mệt mỏi vì Trái tim bên lề, tôi quát um lên.

- Nhận rồi nhận nữa, bảo cô ấy xuống lấy hoa nhanh nhanh lên cho tôi còn đi.

Người nhận hoa đành lò dò đi xuống, mặt méo xệch và lôi ra tới... 5 Trái tim bên lề với 5 chú thỏ chocolate khuyến mại vẫn còn nhét dưới quầy bảo vệ chưa thèm mang lên. Tôi tỏ vẻ thông cảm.

- Không sao, mới mừng 7 tháng 3 đã nhận được nhiều hoa thế là tốt.

Đến tối hôm đó, nửa xe tải hoa đã hết veo. Giám đốc cửa hàng tươi ra mặt. Nhưng ngay sáng ngày 8/3, Nhanh Một Phút đã vấp phải vụ khiếu nại đầu tiên chưa từng có trong lịch sử điện hoa thế giới. Ấy là do cô nhân viên nhận đơn đặt hàng chép chính tả bài thơ bằng tiếng Anh qua điện thoại do một khách hàng nam giới gửi kèm theo hoa có câu như sau: You are my Goddess (Em là nữ thần của anh). Không biết có phải vì dốt tiếng Anh hay do vừa bị mắng là “đồ con buôn vô lương tâm, chỉ một bông hồng cắm vài tiếng là héo mà lấy những 20 nghìn đồng”, mà cô nhân viên này thân nhiên viết "You are my Ghost" (Em là con ma của anh). Giám đốc Nhanh Một Phút đành đích thân ra xin lỗi rồi tặng thêm cho anh ta một Trái tim bên lề nữa. Nhưng các vụ khiếu nại chưa phải là đã hết mà lũ lượt đến phân nửa số khách hàng đặt điện hoa. Các nhân viên cũng mang khuôn mặt tươi như hoa ra để giải quyết khiếu nại. Kinh khủng nhất là vụ một khách hàng trẻ xộc tới cửa hàng ngay lúc Nhanh Một Phút vừa mở cửa. Mắt vẫn tia máu, chân tay run rẩy, anh ta vứt đánh bệt tấm bưu thiếp xuống mặt bàn.

- Các anh các chị làm ăn thế này à?

- Dạ thưa anh. Có chuyện gì...?

- Các chị đọc đi.

Tất cả nhân viên ngơ ngác nhìn tấm bưu thiếp, giờ họ mới nhớ ra rằng hôm qua anh ta đã đến đây với điệu bộ hết sức vui vẻ nói rằng đặt hoa hộ sếp. Nhưng soát đi soát lại không thấy có lỗi gì tương tự như lẫn lộn giữa nữ thần và con ma. Tấm thiếp chỉ ghi "Nhân ngày 8/3, bố chúc con gái yêu học giỏi và ngoan ngoãn". Tất thầy càng ngơ ngác.

- Có sao đâu anh?

- Còn sao nữa. - Anh ta giận đến nổi lú cả lưỡi. - Đây là hoa hồng tặng cho bồ của sếp

Tất cả thờ phào. Tưởng gì, nhầm lẫn là chuyện bình thường. Từ hôm qua đến giờ nhầm lẫn khối. Tin nhắn của khách này lẫn vào khách nọ, hoa loại này nhầm với hoa loại kia. Thậm chí có anh đặt 5 bó hoa cho 5 cô nhân ngày 8 tháng 3 với các lời chúc khác nhau. Anh ta đã vô cùng cẩn thận cứ dặn đi dặn lại nhân viên điện hoa rằng đừng để xảy ra nhầm lẫn, nguy hiểm lắm. Thế mà vẫn cứ nhầm lẫn như thường. Một ngày nhận, ghi, gói, đưa đến hàng nghìn bó hoa, không nhầm mới là chuyện lạ. Miễn sao không nhầm hoa đám ma với hoa mừng 8 tháng 3 là được rồi chứ gì. Giám đốc lại vác cái mặt tươi như hoa súng, quyến rũ như hoa đồng tiền ra.

- Hết sức chân thành xin lỗi anh, tại vì ngày lễ đông khách quá, mời anh ngồi xuống đây xơi tạm cốc nước, chúng tôi sẽ... đưa bù một bó hoa khác.

- Không cần. Lần này tôi mà bị đuối việc thì các người biết tay. Tôi sẽ cho điện hoa Nhanh Một Phút lên khắp các mặt báo. - Nói xong, anh ta hăm hăm bỏ đi.

Trong lúc chúng tôi chờ đợi Nhanh một phút bị lên mặt báo thì còn xảy ra một chuyện kỳ lạ nữa. Ấy là có một khách hàng đến đặt 100 bông tulip vàng. Với một khách hàng bình thường thì ly trắng hay đĩa lan đã là sang lắm. Tulip thì cực kỳ quý hiếm, một cửa hàng cỡ như Nhanh một phút chỉ dám nhập năm chục bông đủ màu, nhưng anh ta đòi những 100 bông tulip vàng. Thế là trường phòng kinh doanh phải chạy vạy khắp các cửa hàng hoa khác để gom lại cho đủ. Anh ta ghi lời nhắn rất giản dị "TÔI LÀ KHÁCH QUA ĐƯỜNG"2 (Ngày xưa Lê Công Tuấn Anh đóng vai Quang Đông Ki Sốt trong Vị đắng tình yêu chỉ dám làm khách qua đường với bó cúc vàng cắm bàn thờ, nay anh ta bắt chúng tôi lượm đủ tulip vàng khắp thành phố mới chịu làm khách qua đường). Các nhân viên ghi lời nhắn đã được tập huấn rằng có làm gì cũng nên chờ cho khách ra về đã, cấm có cười toé toét hay trở mặt lên mà ngạc nhiên trước mặt khách nên họ cứ cầm mặt cầm mũi mà ghi. Khách ra về rồi mới nghệt mặt thần thờ: 100 bông

tulip mua được cả chỉ vàng. Tất thấy tưởng tượng ra người nhận là một tiểu thư khuê các xinh đẹp tuyệt trần, khi người đưa hoa tới sẽ ngó khuôn mặt còn ngái ngủ ra nhận hoa và nở nụ cười cảm ơn dễ thương. Mặc dù một chút hơi vì các Trái tim bên lề nhưng tôi vẫn tranh việc đưa bó hoa này. Tuy nhiên một nhân viên khác thuận tuyến đường đã được cử đi làm nhiệm vụ trọng đại. Chưa bao giờ cả cửa hàng mong đợi người đưa hoa như hôm ấy. Khi anh ta quay về, chậm rãi dựng chân chống xe, thủng thỉnh cởi mũ, dùng đỉnh bước vào nhà và thông thả kéo ghế ngồi, các nhân viên đã đứng thành vòng tròn và gất lên.

- Đi gì mà lâu thế. Trông thế nào?

Anh chàng lập lại đúng khuôn miệng của diễn viên Bình Minh trong seri "Cô gái xấu xí" lúc lần đầu tiên gặp Huyền Diệu rồi kết luận.

- Mọi cô gái đều là hoa hậu trong đôi mắt của kẻ si tình.

Bó hoa cuối cùng trong phiên trực của tôi là Thuyền và biển, địa chỉ là một công ty nằm trên tầng 6 tòa nhà Thiên Hà. Khi đến nơi, tôi hỏi tên người nhận hoa là Minh Anh và nhìn thấy những ánh mắt đầy ý nghĩa. Có tiếng thì thào.

- Oách nhỉ, Minh Anh có chàng tặng điện hoa.

Chị ta đi ra. Tôi nhận ngay ra người phụ nữ ban sáng, cho dù có đến hàng nghìn khách trong một ngày thì tôi vẫn nhận ra chị ta. Chỉ với lý do đơn giản là chị ta đã gọi tôi là “cậu nhóc đầu đất” khi tôi nhầm lẫn giữa ly trắng và loa kèn. Cứ nghe thấy những từ liên hệ giữa “hoa” và “đất” là tôi lại nổi khùng lên. Nhưng ở Nhanh một phút, tôi không thể nổi khùng với bất cứ ai. Khách hàng, trưởng phòng hay giám đốc, họ đều là những bữa ăn trưa ăn tối của tôi cả. Tuy nhiên, khi nhìn thấy chị ta, tôi ngỡ ngàng, vì chị ta là người đặt, nhưng cũng đồng thời là người nhận. Trong bó hoa còn kẹp một tấm bưu thiếp có ghi dòng chữ “Chúc cô bé dễ thương của anh thật vui trong ngày 8 tháng 3”. Tôi chột hiểu ra. Chị ta tự tặng hoa cho chính mình. Người phụ nữ này có dung nhan của cô gái Huyền Diệu, nhưng nụ cười sáng bừng hạnh phúc giữa những tiếng cười khúc khích trêu chọc của đồng nghiệp trong phòng.

- Vậy mà cứ giấu giếm mãi.

- Chàng nào thế?

- Người tặng là ai đấy em? – Một chị quay sang tôi.

Huyền Diệu yên tâm nhìn tôi mỉm cười, vì tôi còn nhớ hồi sáng chị ta dặn nhân viên điện hoa không ghi tên người gửi. Song không biết ma xui quỷ khiến thế nào, tôi vọt miệng.

- Người gửi tên Minh Anh ạ.

Những tiếng ồn ào trong phòng im bật. Những ánh mắt ái ngại, những ánh mắt cảm thông, những ánh mắt khoái trá, và có cả những ánh mắt khinh miệt. Người phụ nữ có tên Minh Anh sững người, khuôn mặt thoát chuyển từ đỏ sang tím rồi trở nên xanh tái. Trong ánh mắt lặng lẽ có những hạt nước to tướng ứa ra chậm chạp. Tôi cầm tờ giấy biên nhận đi như chạy ra khỏi tòa nhà. Nỗi sợ hãi bị sa thải vì tội dám tiết lộ bí mật của khách hàng không thể át đi được một cảm giác không thể gọi tên. Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau tôi cũng vẫn bị đuổi việc, không phải vì người đàn bà tự tặng hoa cho mình khiếu nại với chủ cửa hàng mà vì trong một buổi sáng không đẹp trời, tôi đã nhầm lẫn địa chỉ của người nhận với địa chỉ người gửi. Một khách hàng tặng hoa cho cô người tình, nhưng ma lại đưa lối, quỷ lại dẫn đường khiến tôi mang hoa đến ngay nhà ông ta. Chính tay bà vợ ra cửa nhận bó hoa Người tình mùa đông. Kết quả là tôi thoát khỏi kiếp nạn tối ngày phải phân biệt violet và sao tím, cúc chi và đồng tiền, sen và súng.

Thế rồi vài tháng sau đó, nghe đâu Nhanh Một Phút đã bị giải thể, sau khi được một khách hàng đồng thời là phóng viên kỳ cựu của một tờ báo đưa lên chuyên mục “Mỗi ngày một chuyện bi hài”.

Chú thích

1. Tên các loại hoa
2. Lời tỏ tình của nhân vật Quang Đông-ki-sốt trong bộ phim “Vị đắng tình yêu”
3. Nhân vật nữ chính có dung nhan xấu xí trong bộ phim truyền hình “Cô gái xấu xí”

Table of Contents

[7 Ngày Trên Sa Mạc](#)

[Đôi Khi, Tình Yêu Vẫn Hay Đi Lạc Đường](#)

[Giếng](#)

[Lớp Học Lắng Nghe](#)

[Viên Kim Cương Đen](#)

[Bữa Tiệc Đêm Cuối Năm](#)

[Hai Người Trên Hoang Đảo](#)

[Ảo Mộng](#)

[Điện Hoa](#)